

வேதசாதனமும் உபநிஷத்து இரகசியமும்

வேத சாதனமும் உபநிஷத்து இரகசியமும்

கவியோகி மஹரிஷி
சுத்தானந்த பாரதியார் இயற்றியது

Published BY Shuddhananda Library,
Thiruvanmiyur, Chennai 600 041.
Ph: 97911 77741

Copy Right : @Shuddhananda Yoga Samaj(Regd),
Shuddhananda Nagar, Sivaganga - 630 551

பதிப்புரை

மனிதமரபு தோன்றிய போதே அதற்கொரு வழி பிறந்தது; அதையே அறம், தருமம் என்பர்; அதையே வேதம் ஓதுகிறது. பண்டறமன சனாதன தரும வேதம் எல்லையற்றது. அதைத் தனிமோனத்தில் ஆராய்ந்து மகரிஷி சுத்தானந்த பாரதியார் இந்த அனுபவ நூலை யாத்தளித்தார். இதில் நமது பராதஜோதிகளான முனிவர் உள்ளம் துடிக்கிறது. இந்த வேத சாதனத்தை மூலமும் அகவல் மொழிபெயர்ப்புமாக அளிந்த கவியோகி சனாதன வேத தருமத்திற்குச் சிறந்த தொண்டு செய்திருக்கிறார்.

இந்த அரிய நூலை அச்சிட வுதவியவர் திருமிகு யோகேந்திரன்; இவர் பெயரிலும் மனத்திலும் யோகம் நிறைந்துள்ளது; அன்பும் அறிவும் அருட்பணி நலமும் வாய்ந்த தவத்திரு **வே. யோகேந்திரனும் அவரது துணைவியார் திருமதி ஜெயபூதியும் வேதானந்தர்களாக** வாழ்க !

இதிற்கண்ட பாசுரங்களைச் சிறுவயதில் சுத்தானந்தருக்குப் புகட்டிய ஞானகுரு பூர்ணானந்தருக்கு வணக்கம்.

சுத்தானந்த நூலகம்

வேத விளக்கம்

வேதமே ஆதி நூலாம்;
வேதமே நீதி நூலாம்
வேதமே அறிவுச்சோலை,
வித்தகச் சித்தர் வாக்காம்
வேதமே ஆத்மசக்தி
விழித்தெழும் சங்கநாதம்
வேத மெய்ப் பொருளுணர்ந்து
விண்ணவராக வாழ்வோம்.

வேதம், ஆகமம் இரண்டும் இறைவன் நூல்கள்; அவை ரிஷிகள் வாக்கில் தவழ்ந்து வளர்கின்றன. வேதம் பொது நூல்; ஆகமம் சிறப்பான சாதன நூல்.

“வேதங்கள் ஐயா என ஓங்கி ஆழ்ந்து அகன்ற நுண்ணியனே” “ஆகமம் ஆகிநின்று அண்ணிப்பான் தான் வாழ்க” என்றார் மணிவாசகர். வேதமும் ஆகமம் உள்ளறிவுச் சுரங்கமாம். பாரத சமுதாயப் பண்பாட்டின் உயிர்த்துடிப்புகளே இரண்டும். ஒரே மின்சாரம், விளக்கில் ஒளி, விசிறியில் காற்று, அடுப்பில் வெம்மை, குளிப்பில் பெட்டியில் தண்மை, ரேடியோவில் ஒலியாக இயங்குகிறது. ஒரே வேதப் பொருளே பல சமயங்களாக விரிந்துள்ளது. நதியுண்ட கடல் போல வேதம் விரிந்துள்ளது.

வேத மந்திரங்கள் பரநாதப் பண்ணொலி; உள்ளான்மாவின் யாழிசை; ஓங்காரக் குழலிசை. வேதவாக்குகள் தெய்வக் கனற் பொறிகள். அவை, மனித வாழ்வு தெய்வத்தன்மை பெற வழிகாட்டி நடத்தும் மெய்யறிவுச் சுடர்.

இருவினைப் போராட்டமான உலகில், குணதொந்த விகாரப் புயல் வீசும் வாழ்வில், அசுரக் கொடுமை அட்டுழியம் செய்யும் துக்காலயத்தில், ஜீவயாத்திரை தடுமாறுகிறது; ஆசா பிசாசுகளும் ஆணவ மாயங்களும் வழிமறிக்கின்றன. இவற்றை ஆத்ம பலத்தால் வென்று, சுத்த முக்த சமத்வ சித்திபெறும் யோக சாதனமே வேத நெறியாகும்.

ஒரே ஆன்மத் தொகுதி, ஒரே கடவுள் உணர்வில் வாழும் சுத்த யோகிசித்தியே வேதத்தின் கருத்தாகும். வேததேவதைகள் ஒரே பரம்பொருளின் பல தன்மைப் பெயர்களே. உதாரணமாகச் சில பெயர்களைக் காண்போம்:

பெயர்	கருத்து
இந்திரன்	அறிவுத்திறன்
அக்கினி	யோக சக்தி மகாகுண்டலினி
மருத்துக்கள்	பிராண சக்தி
வாயு	ஜீவ சக்தி
வருணன்	சுத்த சைதன்யம்
சூரியன்	அந்தர் ஞானசக்தி
மித்திரன்	அன்புரிமை
உஷா	உள்ளொளி விளக்கம்
அதிதி	தெய்வமாதா-தெய்வத்தன்மை

இத்தகைய தெய்வத்தன்மைகள் அசுரத் தன்மையான விருத்திராதி தானவரை வென்று அமரத்தன்மையான அமுதுண்ணலே வேதப் பொருளாகும்.

வேதசாதனமும் உபநிஷத்து இரசகியமும்

நானார் நீ யார் நடுவார் முடிவார்
தானார் தனதார் தனியார் பலவார்
கோனார் குடியார் குலமார் நலமார்
தேனார் சுவையார் தெளிவாய் மனமே.

என்று வேதவாக்கு உள்ளுணர்வைத் தூண்டி உண்மையொளிக்குச் செலுத்தும். புத்தர் முதல் காந்திவரையில், ஆதிசங்கரர் முதல் அரவிந்தர் வரையில், பதஞ்ஜலி முதல் பரமஹம்ஸர் வரையில் அருட் பெரியார் உள்ளமெல்லாம் வேதத் துடிப்பே. வேதத்தை வியாச பகவான் நான்கு நூல் களாக்கினார்.

வேதம்	கிளைகள்
ருக்வேதம்	21
யஜுர்வேதம்	109
சாம வேதம்	1000
அதர்வணவேதம்	50
ஆக மொத்தம்	1180

வேதத்தினின்றெழுந்த சமயங்கள் பலவாகும். வேதவாக்கு எல்லாரும் போற்றும் புனித முடையது. வேதமே தரும சாகரம்.

வேதம், கர்மம்-உபாசனை-ஞானம் ஆகிய மூன்று காண்டங்களுடையது. மந்திர ஸம்ஹிதை, பிராமணங்கள், அரண்யகம், உபநிஷத்து ஆகிய நான்கு பகுப்புகளுடையது. சினை, வியாகரணம், சந்தஸ், நிருக்தம், ஐயோதிஷம், கல்பம்-ஆகிய ஆறு உறுப்புகளுடையது. கபிலரின் சாங்கியம், கௌதமரின் கணாதரின் வைசேஷிகம், பதஞ்ஜலியின் யோகம், ஐயோதிரின் மீமாம்சை வியாசரின் வேதாந்தம்-ஆகிய ஆறும் வேதப் பொருள் விளக்கமே. இவற்றையெல்லாம் கற்று, சொற்பொருட் குற்றமில்லாமல் வேதபாராயணம் செய்த புலவர் இந்த வேத நாட்டில் எத்தனை பேர்? வேத பராகரில் அனுபவங் கண்டார் எத்தனை? மிகக்குறைவு, மிக மிகக் குறைவு. நாற்பது பேர் வேதம் படித்துணர்ந்தால் அரிது. ஆயுளெல்லாம் ஆராய்ந்தும் இன்னும் இன்னும் ஆராயத்தக்க வேதத்தை இந்தப் பேரை முனையில் அள்ளிக்கொட்ட முடியாது. அது கடலைப் படியால் அளப்பது போலும். காலமோ ராகட் வேகத்தில் தாவுகிறது. சக்தி அணுகுண்டு போடுகிறது. இந்த அவசரப் படபடப்பில், வேதவொலியே மங்கிப்போனது. இருப்பினும், இங்கே தேர்ந்தெடுத்துத் தருவோம். வேதவாக்குகளை மந்திரத் தமிழில் தந்துள்ளோம் - எல்லாரும் கற்று நின்று பயன் பெறலாம்.

வேதசாதனம் என்னும் இந்நூலில் வேதவாக்குகளை முன்வைத்து, வேதரிஷிகளின் சாதனங்களையும் குறித்துள்ளோம். கீதை ராமாயணம், பாரதம், பாகவதம், சங்கரர் வாக்குகள் முதலியவற்றினின்று அரிய அறிவுரைகளையும், தோத்திரங்களையும் தேர்ந்தெடுத்தும் உள்ளோம். கடல் கடலாக மலை மலையாகப் பரந்து விரிந்து வேத ஞானத்தில் நமது வாழ்வில் அடிக்கடி பயன் பட்ட அறிவுச் சூர் மணிகளையே இங்கே தந்துள்ளோம். இந்தக் கால அவசரத்திற்கு இந்த மட்டாவது நம்மவர் வேத சாதனம் செய்தாற் போதும்; கருத்துடன் சிறிது செய்தாலும் பெரிய பலனைத்தரும். வேதாசிரம தருமத்தின் விரிவான விளக்கம் **நமது சமயம்** என்ற நூலிலும் **Broader Hinduism** என்ற

வேதசாதனமும் உபநிஷத்து இரசகியமும்

நூலிலும் உள்ளது. இங்கே மந்திரங்களையும் பரசுரங்களையும் மட்டும் குறிக்கிறோம். அவற்றிற்கு மொழிப்பெயர்ப்பும் மந்திரத் தமிழில் தந்துள்ளோம். சஸ்முகிரதத்துடன் தமிழிலும் மந்திரங்களைச் சொன்னால் பொருள் எளிதாக விளங்கும். இனி வேத சாதனம் செய்வோம் வாருங்கள் ! சிறுவயதில் இந்நூலிற் கண்ட பரசுரங்களைப் புகட்டி எமக்கு வழி காட்டிய ஞானாசிரியர் ஸ்ரீமத் பூரணானந்த பாரதி சுவாமிகளுக்கு இந்நூலை நிவேதிக் கிறோம்.

பூரணானந்தவாஶ் சரண் சரண்
போதஸத்குருநாதா சரண் சரண்

சுத்தானந்த பாரதி

வேத சாதனம்

1. பூரணப் பொருள் ஒன்றே

ஓம் பூர்ணமத: பூர்ணமிதம் பூர்ணாத் பூர்ண முதச்ச்யதே
பூர்ணஸ்ய பூர்ணமாதாய பூர்ணமே வாவிஸிஷ்யதே |

அதுவும் பூரணம் இதுவும் பூரணம்
பூரணத்திற் போந்தது பூரணம்
பூரணத்திற் பூரணம் எடுத்தும்
நிற்பது பூரண நிறைவாம் ஒன்றே !

1

ஏகோ தேவ: ஸர்வ பூதேஷு ஶ்ரீ:
ஸர்வ வ்யாபீ ஸர்வ பூதாந்த ராத்மா
கர்மாத்த்யக்ஷ: ஸர்வ பூதாதிவாஸ:
ஸாக்ஷீ சேதா கேவலோ நிர்குணஸ்ச |

ஒன்றே தெய்வம் உயிருள் ஞானைவாம்
எங்கும் நிறைவாம்; இன்னுயி ருளமாம்
வினைமுதலாக விளங்குள் ஞானர்வாம்.
நிர்க்குண சாட்சியாந் தற்பரமதுவே !

2

இந்த்ரம் மித்ரம் வருணம் அக்னி மாஹூரலோ
திவ்ய: ஸ ஸுபர்ணோ க்ருத்மாந்
ஏகம் ஸத் விப்ரா பஹூஸா வத ந்தி
அக்னிம் யமம் மாதரிஸ்வான மாஹூ: |

இந்திரன் மித்திரன் வருணன் அக்கினி
திவ்வியஞானி சீரியன் வாயு
யமன்எனும் எத்தனைப் பெயர்களாலே
உரைப்பர் புலவர் ஒன்றே உள்ளதாம் !

3

யஸ்து ஸர் வாணி பூதானி ஆத்மன் யேவ அனுபஸ்யதி
ஸர்வ பூதேஷு சாத்மானம் ததோ ந விஜுகுப்ஸதே |
யஸ்மின் ஸர்வாணி பூதானி ஆத்மை வாபூத் விஜானத:
தத்ர கோ மோஹ: க: மோக ஏகத்வ மனுபஸ்யத: |

சகல வ்யுரையுந் தன்னுட் காண்போன்
சகல வ்யுருளுந் தன்னையே கண்டோன்
ஐயமுறுதல் யாங்கணும் இல்லையே
தானே எல்லா வ்யுர்களும் என்போன்
ஏகங்கண்டோன் சோகமில் லானே

4

2. பூரணப் பொலிவு

(ஓம்) ஈஸா வாஸ்யம் இதம் ஸர்வம்
யத் கிஞ்ச ஜகத்யாஞ் ஜகத்
தேன த்யக்தேன புஞ்ஜீதா :
மாக்ருத: கஸ்ய ஸ்வித்னைம் ள
குர்வன் ஏவ இஹ கர்மாணி
ஜிஜீவிஷேத் மதம் ஸமா:
ஏவம் த்வயி ந அன்யதே தோஅஸ்தி
ந கர்ம லிப்யதே நரே.

வேதசாதனமும் உபநிஷத்து இரசகியமும்

இறைவன் உறையுள் இவ்வுலகத்தே
இயங்கும் பொருளைலாம் என்னும் உணர்வால்,
நீந்து துய்மின் இதரர் பொருளைக்
கவரா தொழிமின் கரும வேள்வியால்
இகத்தே நூறாண் டுகந்து வாழ்மினோ
வினைக்கட் டறுவழி வேறொன் றில்லையே ! 5

**ஹிரண்மயேன பாத்ரேண ஸத்யஸ்ய அபிஹிதம் முகம்
தத் த்வம் பூஷன் அபாவ்ருணு ஸத்ய தூர்மாய த்ருஷ்டயே**

சத்திய முகத்தைத் தங்கத் தட்டு
மூடும் அதனை முன்னே திறவாய்
சத்திய தருமம் இத்ததி காணவே
ஆருயிர் போற்றும் அருட்சுடர் நீயே ! 6

**பூஷன், ஏகர்ஷே, யமஸூர்ய ப்ரஜாபத்ய
வ்யூஹ ரம்மீன் ஸமூஹ !
தேஜோயத்தே ரூபம் கல்யாணதமம்
தத் தே பஸ்யாமி யோஸா வஸௌ
புருஷ: ஸோஹமஸ்மி ||**

உயிர்களை வளர்க்கும் ஒப்பற்ற ரிஷியே
ஆளும் இரவியே, அப்பன் ஆற்றலே
உன்கதிர்க்கற்றையை உட்குவிந்திலக்காய்
கலியாண ரூபம் கண்டு களிக்கிறேன்...
அங்கே யிலகும் மங்கலப் புருஷன்
அவனே யான்எனும் அறிவறிந் துய்வனே ! 7

**விஸ்வரூபம் ஹரிணம் ஜாத வேலஸம்
பராயணம் ஜ்யோதிரேகம் தபந்தம்
ஸஹஸ்ர ரஸ்மி: ஸததூ வர்தமான:
ப்ராண: ப்ரஜானாம் உதயத் ஏஷ ஸூர்ய: ||**

உலக வடிவோன் உயிர்நிலைப் பெருமான்
கற்றைக் கதிரோன் முற்றுமுணர்ந்தோன்
தனிப்பெருஞ்ஜோதி, தவக்கனலளிப்போன்
ஆயிரங்கதிரோன், ஆருயிர்க்குயிரோன்
நூறுபான்மை நுவலப் பெரலிவோன்
இன்னருட் சூரியன் எழுவது காண்மினோ ! 8

3. அறிவுக் களவே

**அக்னி மீளே புரோஹிதம் யஜ்ஞஸ்ய தேவ ம்ருத் விஜம்
ஹோதாரம் ரத்ந தூ தமம் |**

அறிவுக் களவே ஆதிப் பொருளே
வேள்வித் தலைவா வேட்டோர்க் கெல்லாம்
இன்பத் திருக்களை நீவாய் வணக்கம்
பருவகாலப் பவனிக்கரசே
இனிதே செய்வாய் இறைவா வணக்கம் ! 9

**ஸன: பிதேவஸூனவே அக்னே ஸூபாயனோ புவ
ஸசஸ்வான: ஸ்வஸ்தயே ||**

தனய னுக்குந் தந்தை போலே
எமது நன்மைக் கிசைந்தன வெல்லாம்
தருவாய் ஞான சக்திச் சுடரே ! 10

**நமஸ்தே அஸ்து வித் யுதே நமஸ்தே ஸ்தன யித்னவே
நமஸ்தே புகவன் னஸ்து யத: ஸ்வ: ஸமீஹஸே |**

எல்லாருக்கும் இன்பமே நல்கும்
சுடரே வணக்கம் ! சுருதியே வணக்கம் !
ஆதி பகவணே , அருட்செயலோனே
வணக்கம் பரமர வணக்கம் உனக்கே ! 11

**ஸ்வஸ்தி பந்தாம் அனுசரேம ஸூர்யா சந்த்ரமஸாவிவ
புனர்து ததா அக்னதா ஜானதா ஸங்கமே மஹி**

எல்லாம் ஈவோன் இன்னலே விளையான்
புண்ணியன் அருளைப் பொருந்திட நாங்கள்
இரவிமதியென இனியநல் வழியே
செல்வோம் வாழ்விற சிறப்போம் யாமே ! 12

**த்ரயம்புகம் யஜாமஹே ஸுகந்தீம் புஷ்டி வர்ணம்
உர்வாருகம்இவ பந்தனாத் ம்ருத்யோர் முகூய மாஅம்ருதாத்|**

(ஆக்கல் அளித்தல் அழித்தல் ஆகிய)
மூன்றும் வல்ல முதல்வா போற்றி
புகழ் மணம் வீசத் தகவளிப் போனே
உடலும் உள்ளமும் திடம்பெறச் செய்வோய்
பழுத்த வெள்ளரி பற்றுவிட்டது போல்
அழிவினின் றெம்மை யகற்றியே யென்றும்
அமரத் தன்மை யளிப்பாய் போற்றி ! 13

4. யோக வேள்வி

**(ஓம்) யோகே யோகே தவஸ்தரம்
வாஜே வாஜே ஹவாமஹே
ஸகாய இந்த்ர மூதயே |**

ஏகமாம் சுத்த யோக வேள்வியில்
பகைவரை வெல்லும் பலமீந் தருளாய்
நலமிகு வெற்றி நல்கும் இந்திரனே
புலன்களை வெல்லப் புரியும் அறிவே
காப்பருள் வீரக் கடவுளே போற்றி ! 14

**ஸம் நோ தேவி ரபிஷ்டய ஆ போ புவந்து பீதயே
ஸம் யோரபிஸ் ரவந்து ந: |**

சுத்த சக்திச் சுடரே போற்றி
செய்யுந் தொண்டு சித்திபெறவே
காத்தருள் எம்மைக் கருணை வெள்ளமே
அமைதி யின்பம் அளிப்பாய் போற்றி ! 15

**க்ருதம் மே தக்ஷிணே ஹஸ்தே ஜயேமே ஸவ்ய ஆஹித:
சோஜித் பூயாஸமஸவஜித் தனஞ்ஜயோ ஹிரண்ய ஜித் |**

வலக்கை முயற்சி இடக்கை வெற்றி !
மண்ணை, மரவை , பொன்னைப் பொருளை

வென்றியான் வாழ நன்றருளாயே

16

யத்ர ப்ரஹ்ம ச க்ஷத்ரஞ்ச ஸயம் செள சரத: ஸஹ
தம் லோகம் புண்யம் ப்ரஜ்ஞேஷம் யத்ர தேவா: ஸஹாக்னிளா

யோகக் கனல் பெறும் உத்தம வேதியர்
வீறு பெற்ற வீரரோ டிசைந்தே
பரமனைப் போற்றிப் பண்புற நடக்கும்
நாடே புண்ணிய நாடெனத் தகுமே !

17

மா ப்ராதா ப்ராதரம் த்விஷத் மாஸ்வஸார முதஸ் வ ஸா
ஸம் யஞ்ச: ஸவ்ரதா பூத்வா வாசம் வதத புத்ரயா ||

உடன்பிறந் தானை உடன்பிறந் தானும்
உடன்பிறந் தானை உடன்பிறந் தானும்
அருவருக் காமல் அன்புடன் பயின்றே
ஒருமை கொண்ட உள்ளங் கனிய
நன்மொழி பேசி நட்பாடுகவே !

18

ப்ரஹ்ம சர்யேண தபஸா லேவா ம்ருத்யு மபூக்னதா
இந்த்ரோஹ ப்ரஹ்ம சர்யேண தேவேப்ய: ஸ்வரா பரத் ||

தவமும் பிரம சரியமும் காத்த
தேவர் சாவைச் செற்ற தறிவேளம்
பகையை வென்ற பண்பினை யறிவேளம்.
பிரம சரிய பலத்தால் இந்திரன்
அமரர் விண்ணை ஆளுகின் றானே !

19

ப்ரஹ்ம சர்யேண தபஸா ராஜா ராஷ்ட்ரம் விரக்ஷதி
ஆசார்யோ ப்ரஹ்மசர்யேண ப்ரஹ்மம் சாரிண மிச்சுதே ||

தவமும் பிரம சரியமுங் காத்தே
அரசன் அரசை ஆளுகின்றானே
ஆசான் பிரமசரியத்தாலல்
வீறு பெற்றோரை விரும்புகின்றானே !

20

5. உளக்கே வணக்கம்

(ஓம்) விஸ்வானி தேவ ஸவிதர் தூரிதானி பராஸுவ
யத்புத்ரம் தன்ம ஆஸுவ ||

உலகக் கடவுளே ஒளிநிறை தேவா
நலமெலாந்தருவாய் தீமை நலியவே !

21

(ஓம்) ஹிரண்ய கர்பு: ஸம்வர்த்த தாக்ரே
பூதஸ்ய ஜாத: பதிரேக ஆஸீத்
ஸத தூர ப்ருபவீம் த்யாமு தேமாம்
கஸ்மை லேவாய ஹவிஷா விதேம ||

ஆதி முதல்வா ஜோதிக்கடவுளே
இயற்கை யுலகின் இறைவா ஒருவா
தந்தாய் எந்தாய் வந்தனம் உனக்கே.

22

(ஓம்)ய ஆத்மதா புலதா யஸ்ய விஸ்வம் உபாஸதே
ப்ரஸிஷம் யஸ்ய தேவா:
யஸ்யச் சாயா ம்ருதம் யஸ்ய ம்ருத்யு:
கஸ்மை தேவாய ஹவிஷா விதேம ||

ஆத்ம சக்தியும் ஆற்றலும் தருவோய்
வான்புலி போற்றும் வாக்கினாய் ! நினை
வாழ்த்தலே அமுதம் மறத்தலே சாவாய்
சிந்தனைக் கினியாய் வந்தனம் உனக்கே !

23

(ஓம்)ய: ப்ராணதோ நிமிஷதோ
மஹித்வைக இதராஜா ஜகதோ ப்பூவ:
யஈஸே அஸ்ய த்விபதஸ் சதுஷ்பத
கஸ்மை தேவாய ஹவிஷா விதேம ||

ஆருயிர் உலகை ஆக்கிக் காக்கும்
இறைவா, இருகால் நாற்கால் இனங்களை
ஊக்கும் அரசே உனக்கே வணக்கம் !

24

யேனத்யெள ருத்ரா ப்ருதீவீ ச த்ருடா,
யேனஸ்வ: ஸ்தபிதம் ஏன நாக:
யோந்தரிக்ஷே ரஜஸோ விமான:
கஸ்மை தேவாய ஹவிஷா விதேம ||

விண்புலி நாகம் திண்புற ஊக்கினை
இன்பவீடாக்கினை எண்ணறு கோளம்
சுடர் விமானமாய்ச் சுழலச் செய்தாய்
சுகநிலை வகுத்தருள் சுத்தருத் திரனே
வந்தனம் எல்லாம் வல்லபரமனே !

25

6. நல்வழி நடத்தாய்

ப்ரஜாபதே த்வதே தான்யன்யோ
விஸ்வா ஜாதானி பரிதா ப்பூவ
யத்காமாஸ்தே ஜஹூமஸ் தன்னோ அஸ்து
வயம் ஸ்யாம பதயோ ரயீணாம்

ஓம் ஜனநா யகனே சராசர வுலகை
ஆக்கியுள் னிருந்தே காக்கும் அரசே
கருத்தை முடிக்கும் கருணைக் கடவுளே
நல்வழி காட்டிச் செல்வம் பெலிய
வளம்பெறு வாழ்வை வழங்குவாய் பரம !

26

(ஓம்)ஸநோ ப்ந்துர் ஜனிதா ஸவிதாதா
தாமானி வேத புவனானி விஸ்வா
யத்ர தேவா அம்ருத மானஸானா
ஸ்த்ருதீயோ தாமன் அத்வையந்த ||

புலவரின் இன்பப் புகலிடம் நீயே
தந்தை தாய் சுற்றம் தயையிகு தேமுன்
உலகிற் கெல்லாம் உறுதுணை நீயே
அமுதனி தேவா அடைக்கலம் புகுந்தோம்
சுத்தனே இன்பச் சுடரே போற்றி !

27

(ஓம்)அக்னே நய சுபதா ராயே அஸ்மான்
விஸ்வானி தேவ வயுனானி வித்வான்
யுயோத்யஸ்மஜ் ஜஹூராண மேனோ
பூயிஷ்டாந்தே நம உக்திம் விதேம ||

நல்வழி நடத்தாய் ஞானச்சுடரே

உலகக் கடவுளே ! உள்ளறி வொளியே !
பொய்யும் தீமையும் புகாது தடுப்பாய்
மெய்யறி விற்பம் விழுமிய செல்வம்
துய்யசிந்தனையுடன் ஐயநீயருளாய்
பணிந்தனம் உன்னைப் பரமன போற்றி !

28

7. சிவ சங்கல்பம்

யஜ்ஜாக்ரதோ தூர முதைதி தைவம்
ததுஸுப்தஸ்ய ததைவைதி தூரங்க்ஷம்
ஜ்யோதிஷாம் ஜ்யோதிரேகம்
தன்மே மன: ஸிவ ஸங்கல்ப மஸ்து ||
நாடு நாடாய் ஓடித் திரிந்தே
உறங்கும் போதென் உள்ளேயடங்கும்
ஒளிக்கெலாம் ஒளியாம் ஒன்றினைக் கூடி
விழித்தறி வேளங்கி விமலமே யாகிச்
செல்லுந் தொலைவெலாம் சிவசங்கற்பமாம்
நலமிகு நினைவே நாட்டுக மனமே

29

யேன கர்மாண்யபஸோ மனீஷினோ
யஜ்ஞே க்ருண்வந்தி விததேஷு தீரா:
யத்பூர்வம் யக்ஷமந்த ப்ரஜானாம்
தன்மே மன: ஸிவ ஸங்கல்பமஸ்து

அருட்பணி வேள்வியில் அறச்சமர் தன்னில்,
அறிஞருந் தீரரும் அமைத்து நலஞ்செய்யும்
அந்தக் கரணமாம் இந்தநன் மனது
செய்க நாளும் சிவசங் கற்பமே !

30

யத் ப்ரக்ஞான முதசேதோ த்ருதிஸ்ச
யஜ்யோதி ரந்தராம்ருதம் ப்ரஜாஸு
யஸ்மாஸ்ருதே கிஞ்சன கர்மக்ரியதே
தன்மே மன: சிவ ஸங்கல்ப மஸ்து

செயல் வறளித்துத் திருமிகும் அறிவை
உறுதியாக்கி உட்கரணத்தில்
அமுதொளி பரப்பி யாளுமென் மனது
செய்க நாளும் சிவஸங் கற்பமே
மனதைப் பரமன் மாசறச் செய்கவே !

31

யேனேதம் பூதம் னவனம் புவிஷ்யத்
பரிக்ருஹீதம் அம்ருதேன ஸர்வம்
யேன யஜ்ஞஸ் தாயதே ஸப்தஹோதா
தன்மே மன: ஸிவ ஸங்கல்ப மஸ்து

இறந்தகாலம் எதிர் வருங்காலம்
அறிந்தியங்கும் அழியாப் பரமன்
புத்தி புலனிற சக்தி யிலக்குவேன்
ஏழு வேள்வியில் எழுச்சி கொண்டோன்
மனதை முற்றும் மாசறச் செய்க
சிவசங்கற்பமே செய்கநன் மனமே !

32

யஸ்மின் ருச: ஸாம யஜூக்ம்ஷி யஸ்மின்
ப்ரதிஷ்டிதா ரத நாபா விவாரா: யஸ்மின்ஸ்சித்தம்

ஸர்வ மோதம் ப்ரஜாஸு தன்மே மன: ஸிவஸங்கல்பமஸ்து |

அச்சில் இணையும் ஆரைகள் பேரலே
உருக்கெசு சாமம் ஒருங்கிணை மனது
நூலில் மணியென நுண்ணறி விசைந்து
செய்க தூய சிவங்கற்பமே
தூயமனது துலங்குக நலமே.

33

ஸு ஷாரதி ரஸ்வானிவ யன்மனுஷ்யான்னே ந்யதே
அபீஸு பிர் வாஜின இவ
ஹ்ருத் ப்ரதிஷ்டம் யஜ்ஜிரம் ஜவிஷ்டம்
தன்மே மன: ஸிவ ஸங்கல்பமஸ்து

வேகப் புரவியை விசையிகு சாரதி
நல்வழி நாடி நடத்துவ தொப்பவே
உள்ளத்திருந்தே உயிர்களை இயக்கிப்
புலன்களை நடத்தும் பொன்னார் மனது
செய்கதூய சிவசங்கற்பமே !

34

8. சிவ மந்திரம்

(ஓம்)நம: ஸம்பு வாயச மயோ புவாயச
நம: சங்கராயச மயஸ்கராயச நம: சிவாயச சிவதராயச
(ஓம்)நமோஸ்து புகவன் விஸ்வேஸ்வராய மஹாதேவாய
த்ரயம்புகாய நீலகண்டாய ம்ருத்யுஞ்ஜயாய ஸர்வேஸ்வராய
ஸதாசிவாய ஸ்ரீமந் மஹாதேவாய நம:

ஓம் சம்பவ மயோபவ சங்கர மயஸ்கர
வணக்கம் சிவனே பரமனந்தனே
போற்றி பகவனே புவியின் இறைவா
பெரிய சாமியே, முக்கட்பெருமா
நீலகண்டனே, காலகாலனே
எல்லாருக்கும் இறைவா சதாசிவா
ஸ்ரீ மஹா தேவனே சிவனே வணக்கம் !

35

ஸஹஸ்ர சீர்ஷம் தேவம் விஸ்வாக்ஷம் விஸ்வசம்புவம்
விஸ்வம் நாராயணம் தேவம் அக்ஷயம் பரமம் பதம் |

ஆயிரந் தலையேன், அனைத்துங் கண்பான்
இன்பத் தனிமுதல், என்று யிருப்போன்
உயர் நிலைக் கடவுள் உலகப் பெருமான்
நாராயணனை நாம் நினைப்போமே !

36

விஸ்வதப் பரமான் னித்யம் விஸ்வம் நாராயணக்ம் ஹரிம்
விஸ்வமே வேதம் புருஷம் தத்விஸ்வம் உப ஜீவதி |

உலகப் பரமன், உலகினும் பெரியான்
என்றும் எங்கும் யாதாம யிருப்போன்
குறைதீர் இறைவன், குவலயம் அவனே
நாராயணனை நாம் நினைப்போமே !

37

பதிம் விஸ்வஸ்யாத்மேஸ்வரக்ம் சாஸ்வதக்ம்சிவம் அப்யுதம்
நாராயணம் மஹாஜ்ஞேயம் விஸ்வாத்மானம் பராயணம் |

பதிப்பொருள் ஆத்மப் பரமன் அச்சுதன்
நிலை பொருள் அறிப்பொருள் நிலவுலகன்ம
இறுதி நிலையவன் இன்பச் சிவனே
நாராயணனை நாம் நினைப் போமே. 38

நாராயணம் பரம் ப்ரஹ்ம தத்வம் நாராயண: பர:
நாராயணபரோ ஜ்யோதி ராத்மா நாரா யணபர:
நாராயண பரோல்யாதா த்யானம் நாராயண: பர: ||

நாராயணனே பரம்பிரமனாம்
நாராயணனே பரமதத்துவமாம்
நாராயணனே பரஞ்ஜோதியாம்
நாராயணனே பரமசுத்தாத்மாம்
நாராயணனே பரந்தியானன்
நாராயணனே பரமதியானமாம். 39

யச்ச கிஞ்சித் ஜகத்ஸர்வம் த்ருஸ்யதே ஸ்ருயதேபிவா
அந்தர் புஹிஸ்ச தத்ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயண ஸ்திதி: ||

கண்டு கேட்கும் காசினி முழுதும்
அகமும் புறமும் அறிநாரணனே. 40

அனந்தம் அவ்யயம் கவிகம் ஸமுத்ரேந்தம் விஸ்வ ஸம்புவம்

எண்ணிலான் மாறான் இன்னுயிர் ஆழியான்
எல்லை யில்லாப்பே ரின்ப நிலைய னாம். 41

9. இதயப்பொருளே எல்லாம்

பத்ம கோஸ ப்ரதீகாஸம் ஹ்ருத்யஞ்சாப் யதோமுகம்
அதோ நிஷ்ட்யா விதஸ்த்யாந்தே நாப்யாமுபரிதிஷ்டதி
ஜ்வால மாலா குலம் புாதி விஸ்வஸ்யாயதநம் மஹத் ||

நெஞ்சுக்குக் கீழ் நரபிச் சரண்மேல்
தலைகீழான தாமரை மொட்டென
உள்ளதல் வள்ளம் உள்ளான் அதனிடையே
உலகன் மாவாம் உயர்பரம் பொருளே
தீக்கொழுந் தளவிய தேஜோன் மயனாம்
தனிச்சுடர் உலகத் தாயகம் அவனே ! 42

ஸந்ததகம் சிலாபிஸ்து லம்பத்யா கோஸ ஸந்திபும்
தஸ்யாந்தே ஸுஷிரகம் ஸுக்ஷமம்
தஸ்மின் ஸர்வம் ப்ரதிஷ்டிதம் ||

நரம்புகள் சூழ நளினம்போலத்
தொங்கும் அதனிடையே துலங்கும் சுழுமுனை
அதிலே யனைத்தும் அடங்கிய தாமே. 43

தஸ்ய மத்யே மஹான் அக்னிர் விஸ்வார்சிர் விஸ்வதோ முக:
ஸோ அக்ரபுக் விபுஜன் திஷ்டந் நாஹார மஜர: கவி:
திர்ய சுப்த்வ மத: ஸாயீ ரம்மயஸ் தஸ்ய ஸந்ததா ||

அதற்கு நடுவே அனலிட் டெங்கும்
கொழுந்தெறிந் தொளிரும் குண்டலிக் கனலாம்
உணவையுண் டதுவே உடலெலாம் விரவும்
கீழும் மேலும் கிளரொளி பரப்பும்
அழியா வுணர்வின் அனலது தானே. 44

ஸந்தாபயதி ஸ்வம் தேஹம் ஆபாததலமஸ்தக:
தஸ்ய மத்யே வன்ஹிசினா அணீ யோர் த்வா வ்யவஸ்தித:|

தலைமுதல் கால்வரை தானுறை யுடலை
வெதுவெதுப் பாக்குமல் வீரக்கனலே.
அதற்கு நடுவே அதிநுண் ணியதாம்
சுடர்க்கொழுந் தேறும் சுகசே தனமாம் ! 45

நீலதோ யத மத்யஸ்த்தா வித்யுல் லேகேவ புாஸ்வரா
நீவார ஸூகவத் தன்வீ பீதா புாஸ்வத் யணூபமா |

காந்மே கத்திடை கம்பியின் போலே
நெல்முனை முளைபோல் நுண்ணிய அணுவொளி
பொன்னிட் டொளிரும் பொருளது வாமே. 46

தஸ்யா: ஸிக்ராயா மத்யே பரமாத்மா வ்யவஸ்தித:

ஸ பரஹ்ம ஸ ஸிவ: ஸ ஹரி:
ஸேந்த்ர: ஸோக்ஷர: பரம: ஸ்வராட் |
அத்தீக் குடுமியிற் பரம்பொருள் அமர்ந்தான்
அவனே பிரமன் அரிசிவன் இந்திரன்
அழியாப் பரமன் அவனித் தலைவனாம். 47

ருதம் ஸத்யம் பரம்ப்ரஹ்ம புருஷம் க்ருஷ்ணபிங்களம்
ஊர்த்வரேதம் விருபாக்ஷம் விஸ்வ ரூபாய வைநம:

உள்ளதல் வுண்மை உயர்வாம் பிரமம்
புருஷன் கரிய பொன்னிறப் பொலிவோன்
மேலுறு விந்தன் விருபாட்ச சிவன்
உலக வடிவோன் உணர்வாய் அவனே ! 48

10. அருளுக நலமே

(ஓம்) ஸந்நோமித்ர: ஸம் வருண: ஸம் நோ புவத்யர்யமா
ஸம் ந இந்த்ரோ ப்ருஹஸ் பதி: ஸம் நோ விஷ்ணுருக்ரம:
நமோ ப்ரஹ்மணே நமஸ்தே வாயோ
த்வமே வ ப்ரத்யக்ஷம் ப்ரஹ்மாஸி
த்வமேவ ப்ரத்யக்ஷம் ப்ரஹ்ம வதிஷ்யாமி
ருதம் வதிஷ்யாமி ஸத்யம் வதிஷ்யாமி
தன்மா மவது தத்வக்தாரமவது அவதுமாவமது வக்தாரம்
ஓம் ஸாந்தி: ஸாந்தி: ஸாந்தி: |

அருளுக நலமே மித்திரன் வருணன்
ஆக்குக நலமே ஆரிய மானன்
இந்திரன் பிரஹஸ்பதி இலக்குக நலமே
நிறைந்த விஷ்ணு நிலவுக நலமே
வணக்கம் பரம ! வாயுவே வணக்கம்
நீயே பிரமம் ! நேர்வரும் இறைவன்
உறுதி கூறினேன் ! உண்மையுரைத்தேன்
அது எனை ஆளுக ! ஆளுககுருவை
என்னையும் குருவையும் இனிதாளுகவே
அமைதி ஓம் யாங்கும் அமைதி ! அமைதியே ! 49

(ஓம்) ஸஹனா வவது ஸ ஹ நௌ புனக்து
ஸஹவீர்யம் கரவாவஹை| தேஜஸ்வி நாவதீ த மஸ்து
மா வித்விஷாவஹை | ஓம் ஸாந்தி: ஸாந்தி: ஸாந்தி:

நல்குக காப்பு நமக்குக் கடவுள்
செழிப்பு நல்குக ! செயல்வீ ரோங்குக
இருவர் கல்வியும் ஏறுக பொலிவே !
வெறுக்கா திருவரும் விரும்பிலாழ் வேரமே !
அமைதி ஓம் யாங்கும் அமைதி அமைதியே ! 50

(ஓம்)புத்ரம் கர்ணேபி: ஸ்ருணுயாம தேவா:
புத்ரம் பஸ்யேம அக்ஷபிர் யஜத்ரா:
ஸ்திரை ரங்கை ஸ்துஷ்டவாம் ஸ்தனூபி:
வ்யஸேம தேவ ஹிதம் யதாயு:

செவியால் நலமே செவிப்போம் தேவீர்
கண்ணால் நலமே காண்போம் இறைவீர்
வழுத்தும் யாங்கள் வாழு மட்டும்
உறுதி பெற்ற உடலுறுப்புகளால்
இன்புற வாழ்ந்தே இலகுக நன்றே ! 51

ஸ்வஸ்தி ந இந்த்ரோ வருத்தஸ்ர வா:
ஸவஸ்தி ந: பூஷா விஸ்வ தேவா:
ஸ்வஸ்தி ந: ஸ்தார் க்ஷயோ அரிஷ்ட நேமி:
ஸ்வஸ்தி நோ ப்ருஹஸ்பதிர் ததாது !

இனியன பொழிகவே இசைபெறும் இந்திரன்
நலமுறத் தாங்கும் ஞாலத் தேவர்
இடையறா தியங்கும் இரவிச் செல்வன்
பேச்சுக் கிறையாம் ப்ருஹஸ்பதியுடன்
நல்லன உதவி நம்மை யாளுகவே. 52

(ஓம்)ஆப்யாயந்து மமாங் கானி
வாக் ப்ராணஸ் சக்ஷாஸ்ரோத்ரம்
அதோ மல இந்த்ரியாணி ச ஸர்வாணி
ஸர்வம் ப்ரஹ்மெளப நிஷதம்
மாஹம் ப்ரஹ்ம நிரா குர்யாம் மாமாப்ரஹ்ம நிராகரோத்
அநிராகரணம் அஸ்து அநிராகரணம் மே அஸ்து
தலாத்மனி நிரதே ய உபநிஷத்ஸு தூர்மா
ஸ்தேமயிஸந்து ஸ்தேமயிஸந்து ஓம் ஸாந்தி: ஸாந்தி:

உறுதிபெறுகஎன் உறுப்புகளெல்லாம்
வாக்குயிர்கண்செவி புலன்பொறிவலிமை
திண்மையுறுகவே ! உண்மை யுரைப்பேன்
உள்ள தெல்லாம் உபநிஷத் பிரமம்
விடேன் பிரமத்தை விடாதெனைப் பிரமம்.....
என்னுள் பிரமம் அதனுள் யானே !
மறுக்கேன் அதனை மறுக்கா ததுவும்
மறுப்பு வேண்டாம் மறுப்பே வேண்டாம் ;
ஆத்மோபாசனை ஆர்வமோ டியற்றுவேன்
உபநிஷத் தறங்கள் உறைகஎன் னுள்ளே ! 53

11. பாவன மந்திரம்

ஓம் பூ: ஓம் புவ: ஓம் ஸுவ: ஓம் மஹ:
ஓம் ஜன: ஓம் தப: ஓம் ஸத்யம்
ஓம் தத் ஸவிதுர் வரேண்யம் புர்க்ஷோ தேவஸ்ய தீமஹி
தியோ யோந: ப்ரசோத யாத்

பூபுவ கவமஹ ஜனதப ஸத்திய
உடலுயிர் மனமறி வின்பரு ஞண்மை
உணர்வெலாம் பரவிய ஓம்பர மாத்மா
அதுவே மெய்யறிவின்பக் கதிரவன்.
உயர்பொருள் அதுவே ஓம் சுத்த சக்தி;
தியானிப்போமதன் சேதனச் சுடரை
புத்தியை அதுவே பொலிவுறத் தூண்டிப்
பேரின்பத்தை நேரே தருமே.

54

மார்ஜன மந்திரம்--(நீர் தெளித்துக்கொள்ளல்)

ஆபோ ஹிஷ்டா மயோ புவ: தான ஊர்ஜே ததா தன
மஹே ரணாய சக்ஷஸே யோவ: ஸிவதமோ ரஸ:
தஸ்ய புஜய தேஹ ந: உஸதீரிவ மாதர:
தஸ்மா அரம்ஶாமவ: யஸ்யக்ஷயாய ஜின்வத:
ஆபோ ஜன யதா சந:

இனிதே நல்கும் புனிதப் புனலீர்
மசறு மண்பின் மனக்கண் மலரும்
செழுமை தருவீர் ! சிவரஸம் பருகவே
தாயன் புடனே தகுதி யளிப்பீர்
பரமனந்தம் பயக்கும் சுவைக்கே
நாடினோம் உம்மை ஞானப் பிறவி
தந்தெமைக் காப்பீர் வந்தனம் உமக்கே !

55

பிரசனம் (நீர் பருகல்)-காலை மந்திரம்

ஸூர்யஸ்ச மாமன்யுஸ்ச மன்யுபதயஸ்ச மன்யுக்ருதேப்ய:
பாபேப்யோ ரக்ஷந்தாம் யத்ராத்திரியா பாபம் அகார்ஷம்
மனஸா வாசா ஹஸ்தாப்யாம் பத்யாம் உதரேண ஸிஸ்னா
ராத்திரிஸ்தத் அவலும்பது யத்கிஞ்ச தூரிதம்மயி
இதமஹம் மாமம்ருத யோனௌ ஸூர்யே ஜ்யோதிஷி
ஜஹோமி ஸ்வாஹா !

தினகரன், மன்யு, சினந்தவிர் தேவர்
சினஞ் செய் தீதைத் தீர்த்தரு ஞகவே !
மனத்தால் வாக்கால் கரத்தால் பத்தால்
வயிற்றால் குறியால் மற்றும் எதனாலும்
இரவுறு பாபம் இரவுத் தெய்வம்
போக்கிப் புனித மாக்குக நன்றே.
அமுத வூற்றாம் அவிர்கடர் ஞாயிறில்
சூரிய ஜோதி சுவாஹா என்று
மசறு வாழ்வை வேள்வி யாக்குவனே.

56

மாலை மந்திரம்

அக்னிஸ்ச மாமன்யுஸ்ச மன்யு பதயஸ்ச மன்யுக்ருதேப்ய:
பாபேப்யோ ரக்ஷந்தாம் யதஹ்னா பாபம் அகார்ஷம்
மனஸா வாசா ஹஸ்தாப்யாம் பத்யாம் உதரேண ஸிஸ்னா
அஹஸ்தத் அவலும்பது யத்கிஞ்ச தூரிதம்மயி
இதமஹம் மாமம்ருத யோநௌ ஸத்யே ஜ்யோதிஷி
ஜஹோமிஸ்வாஹா !

செந்தீ மன்யு சினந்தவிர் தேவர்
சினந்தரு தீதைத் தீர்த்தரு ஞகவே !
மனத்தால் வாக்கால் கரத்தால் பத்தால்

வயிற்றால் குறியால் மற்றும் எதனாலும்
பகலுறு பரபம் பகலே தெய்வம்
போக்கிப் புனித மரக்குக நன்றே !
சத்திய ஜோதி சுவாகா என்றே
அமுத வுற்றாம் அருள்மெய்ச் சுடரில்
மரசறு வாழ்வை வேள்வி யாக்குவனே.

57

ஆய: புனந்து ப்ருதிவீம் ப்ருதிவீ பூதா புனாது மாம்
புனந்து ப்ரஹ்மண ஸ்பதிர் ப்ரம்ம பூதா புனாது மாம்
யத் உச்சிஷ்டம் அபோஜ்யம் யத்வா துஸ்சரிதம் மம
ஸர்வம் புனந்து மாமபோ அஸதாஞ்ச ப்ரதிக்ரஹம் ஸ்வாஹா

பூம்புனற் கடவுள் பூவுலகத்தைப்
புனித மரக்குகவே ! புனித வுலகினைப்
புனித மரக்குகவே! வேதம் என்னைப் புனித மரக்குகவே!
எச்சில் தீயுண் இன்ன லிழைத்தல்
தகாதவரிடத்தே தானம் வரங்கல்
ஆகிய பரபம் போகப் புனலினைப்
புனித மரக்குகவே, இனிது சுவாஹா !

58

ததிக்ராவ்ணோ அகாரிஷும் ஜிஷ்ணோ ரம்வஸ்ய வாஜின:
ஸுரபினோ முகூகரத் ப்ரண ஆயுகம்ஷி தாரிஷத்

வேக வெற்றியன் வேள்விக் கேற்ற
தயிர் நெய் தருவேன் தரங்கும் பெருமான்
எங்கும் நிறைந்தோன் இறைவனைத் துதிப்போம்
இந்திரியங்கள் இயல் மணங்கமழ
ஆயுள் வளர அருள் பூத்திடுகவே.

59

(நீரால் தொடுக)

ஓம் வாக் வாக் ப்ராண: ப்ராண:
ஓம் சக்ஷ: சக்ஷ: ஓம் ஸ்ரோத்ரகம் ஸ்ரோத்ரம்
ஓம் நாபி: ஓம் ஹ்ருதயம் ஓம் கண்ட: ஓம் ஸிர:
ஓம் ப்ராஹுப்யாம் யஸோபுலம் ஓம் கரதல கரப்ருஷ்டே

ஓம் உரை உன் உரை, ஓம் உயிர் உன்னுயிர்
ஓம் விழி யுன் விழி, ஓம் செலி உன் செலி
ஓம் நாபி ஓம் உள்ளம் ஓம் குரல் ஓம் சிரம்
ஊறுக சக்தி உடலமெல்லாம்
தோளில் வெற்றி துலங்குக பரம !

60

ஓம் பூ: புனாது ஸிரஸி ஓம் புவ: புனாது நேத்ரே
ஓம் ஸ்வ: புனாது கண்டே ஓம் மஹ: புனாது ஹ்ருதயே
ஓம் ஜன: புனாது நாப்யாம் ஓம் தப: புனாது பாத்யோ:
ஓம் ஸத்யம் புனாது புன: ஸிரஸி
ஓம் கம் ப்ரஹ்ம புனாது ஸர்வத்ர

ஓம் புவியோய் சிரத்தைப் புனிதமரக்குவாய்
ஓம் புவனே கண்ணைப் புனிதமரக்குவாய்
ஓம் சுவனே குரலைப் புனிதமரக்குவாய்
ஓம் மஹனே இதயம் புனிதமரக்குவாய்
ஓம் ஜனனே நாபியைப் புனிதமரக்குவாய்
ஓம் தபனே பாதம் புனித மரக்குவாய்
மீண்டும் சிரம் புனித மரக்கு சத்தியனே !

அகில பிரமணே ஆண்டவா போற்றி
அனைத்தையும் புனிதம் ஆக்குவாய் ஓம் ஓம் 61

ஓம் அம்ருதோ பஸ்தரணமஸி ஸ்வாஹா
ஓம் ஸத்யம் யஸு: ஸ்ரீர் மயி ஸ்ரீ: ஸ்ரயதாம் ஸ்வாஹா

அமுதமாகும் அரும்புனல் போற்றி
அரும்பிணி தீர்க்கும் அமுதே போற்றி
உண்மை நல்லிசை உயர்திரு வளமை
நல்குஞ் செல்வ நலமே போற்றி. 62

ஓம் வாங்மே திவ்ய வானிரஸ்து
ஓம் நாலோர்மே ப்ரானோ அஸ்து
ஓம் அக்ஷணோர் மே சக்ஷரஸ்து
ஓம் கர்ணயோர் மே ஸ்ரோத்ரமஸ்து
ஓம் புஹ்வோர் மே புலமஸ்து
ஓம் ஊர்வோர் மே ஓஜோ அஸ்து
அரிஷ்டானி மே அங்குனி தனூஸ் தன்வா மே ஸஹ ஸந்தா||

ஓம் வாக்கினிலே திவ்யவாணி விளங்கவே
மூக்கினிலே பிராண சக்தி முகர்கவே
கண்ணிலே தெய்வக் காட்சி பொலிகவே
காதிலே நல்ல கனியுரை கேட்கவே
வாகுவில் வலிமை வளருக நாளும்
தொடையிலே சக்தி துலங்குக மிகவே
என்னுடல் உறுப்பெலாம் திண்மை யுற்றே
நலி நோயின்றிப் பலமுறப் பொலிகவே ! 63

12. ஒளி வணக்கம்

காயத்திரி விளக்கம்

ஓம் பூர் புவஸ்ஸுவ: தத் ஸவிதுர் வரேண்யம்
புர்ஷோ தேவஸ்ய தீமஹி தியோ யோந: ப்ரசோத்யாத் ||

விண்மண் அந்தரம் விரவிய ஓம்பரம்
அதுவே மெய்யறிவின்பக் கதிரவன்
உயர் பொருள் அதுவே ஓம் சுத்த சக்தி
தியானிப் போம் அதன் சேதனச் சுடரை
புத்தியை அதுவே பொலிவுறத் தூண்டி
பேரின்பத்தை நேரே தருமே... 64

காலைக்கதிர் வணக்கம்

மித்ரஸ்ய சர்ஷணீத்ருத: ஸ்ரவோ தேவஸ்ய ஸாநஸிம்
ஸத்யம் சித்ரஸ்ரவஸ்தமம் மித்ரோஜனான் யாதயதி
ப்ரஜானன் மித்ரோ தாதார ப்ருபவீ முதத்யாம்
மித்ர: க்ருஷ்டரனிமிஷாபி சஷ்டே

உயிர்களைக் காக்கும் ஒள்ளிய மித்திரன்
துதிக்கத் தக்க சூரிய தேவன்
சுத்த சக்திச் சுடரோன், என்றும்
இலகும் வியன்பெரும் இரவியைப் பணுவோம்
உன்னத மாண்புடன் உயிர்களைத் தூண்டி
உரிய செயலில் ஊக்கும் அறிஞன்

வான் மழை யளித்து வளந்தரு பெருமான்
அருள் விழியாலே அனைத்தையும் காண்போன் 65

ஸத்யாய ஹவ்யம் க்ருதவத் விதேம |
ப்ரஸமித்ர மர்த்தோ அஸ்து ப்ரயஸ்வான் யஸ்த
ஆதித்ய சிக்ஷதி வ்ரதேன| நஹன்யதே நஜீயதே
த்வோதோநநமக்ம்ஹோ அம்னோத் யந்திதோ நதுராத்

அவிசொரிந் தவனிசை அன்புடனிசைப்போம்
சத்தியஜோதியே நித்தியம் உன்னை
சேவித்திடுவோன் செல்வனாகவே
உன்னருள் பெற்றோன் இன்னலுற்றழியான்
விதியைப் பாபவினையை வென்றவன்
தீதணு காத திருவுடன் வாழ்கவே ! 66

13. சூரியோபாசன மந்திரம்

ஆஸத் யேன ரஜஸா வர்த்த மானோ நிவேஸ்யன்
அம்ருதம் மர்த்யஞ்ச ஹிரணமயேன ஸவிதாரதேனா-
தேவோயாதி புவனாவிபஸ்யன்

ஆன்மப் பொலிவுடன் அமரரை நரரை
அவரவர் வினையில் ஆழ்த்திட வூக்கி
தங்கத் தேரில் இங்குலகெல்லாம்
பார்வையிட்டுப் பவனி செல் இரவியே ! 67

உத்வயம் தம ஸஸ்பரி பஸ்யந்தோ ஜ்யோதி ருத்தரம்
தேவம் தேவத்ரா ஸூர்ய மகன்ம ஜ்யோதி ருத்தமம்
உதுத்யம் ஜாத வேதஸம் தேவம் வஹந்தி கேதவ:
த்ருஸே விஸ்வாய ஸூர்யம் |

இருள்கீண் டெழுந்தொளிர் அருட்பெருஞ்ஜோதி
தேஜோன்மயமாய்த் திகழும் சூரியன்
தேவரைக் காக்கும் தெள்ளறி வாளன்
கிரணப்புரவி கிளர்ந்தெழச் செல்வான்
உயரக் காணும் உலக மாந்தர்
ஆத்தம ஜோதி யடைந்துவாழ் வாரே ! 68

சித்ரம் தேவானாம் உதகாத் அனீகம்
சக்ஷார் மித்ரஸ்ய வருணஸ் யாக்னே:
ஆப்ராத் யாவா ப்ருதிவீ அந்தரிக்ஷகம்
ஸூர்ய ஆத்மா ஜகதஸ் தஸ்துஷஸ்ச
தச்சக்ஷார் தேவஹிதம்
புரஸ்தாச் சக்ர முச்சரத் பஸ்யேம ஸ்ரத ஸதம்
ஜீவேம ஸ்ரத ஸதம் நந்தாம ஸ்ரத ஸதம்
மோதாம ஸ்ரத ஸதம் புவாம ஸ்ரத ஸதகம்
ஸ்ருணவாம ஸ்ரத ஸதம் ப்ரப்ரவாம ஸ்ரத ஸதம்
அஜீதாஸ் யாம ஸ்ரத ஸதம் ஜ்யோக்ச ஸூர்யம் த்ருஸே

தீயிருள் விலகத் தேவர் படையெனக்
கிரணம் வீசிக் கிழக்கிலெழுந்தே
விண்ணும் மண்ணும் விரிந்தொளிர் ஞாயிறு
மித்திர வருண அக்கினி விழியாம்

சரரசரவுலகின் சாட்சியான்மாவாம்
 தேவருக் கிதஞ்செயும் செங்கதி ரேரனை
 கண்டு நூறாண்டு கைகுவிப்போமே
 நூறாண்டு வாழ்வேம் நூறாண்டுவப்போம்
 நூறாண்டு மகிழ்வேம், நூறாண்டு பொலிவேம்
 நூறாண்டு கேட்போம் நூறாண்டுரைப்போம்
 வெல்லொணா வீரராய்ப் பல்லாண்டிரவியைப்
 பார்த்துப் பார்த்துப் பயன் பெறுவேமே !

69

ய உத்யான் மஹதோர்ணவாத்
 விப்ராஜ மானஸ்: ஸரிரஸ்ய மத்யாத்
 ஸமா வ்ருஷ்போ வோஹிதா க்ஷஸ்
 ஸூர்யோ விபஸ்சின் மளஸா புனாது

மகட வெழுந்த வள்ளல் ஞாயிறு
 செவ்விழி கனலுந் திவ்விய ஞானி
 மனமுவந் தென்னைப் புனிதனாக்குகவே !

70

14. மாலை வருண மந்திரம்

இமம் மே வருண ஸ்ருதீஹவ
 மத்யாச ம்ருப்ய த்வாமவஸ் யுராசகே
 தத்வாயாமி ப்ரஹ்மணா வந்த்மானஸ்
 ததா ஸாஸ்தே யஜமானோ ஹவிர்பி:
 எம்முறைக் கேட்டுநல் லின்பளி வருணா !
 பாதுகாக்கப் பன்முறை வேண்டி
 வேள்வித் தலைவன் விடும் அலிபேலே
 மந்திர மறையால் வந்தனை செய்து
 தந்தெனையுனக்கே சரண் புகுந்தேனே.

71

அஹேட மானோ வருணே ஹமோத்யுருஸகம்
 ஸமான ஆயு: ப்ரமோஷீ: யச்சித்திதே விஸோதியதூ
 ப்ரதேவ வருண வ்ரதம் மனீமஸி த்யவி த்யவி
 யத்கிஞ்சேதம் வருண தைவ்யே ஜனே
 பித்ரோஹம் மனுஷ்யாஸ்சராமஸி
 அசித்தீயத்தவத் தர்மாயுயோபிம
 மா நஸ்தஸ்மா தேனஸோ தேவரீரிஷு:
 கிதவானோ யத்ரி ரிபுர் ந தீவி
 யத்வாக்நா ஸத்யமுதயன்நவித்ம
 ஸர்வா தா விஷ்ய சித்திரேவதேவா-
 தூ தேஸ்யாம வருணப்ரியாஸ:

துதியிசு வருணா தொடங்கிய பணியில்
 குறைகளைப் பொறுத்து நிறையருள் புரிவாய்
 அருகா தாயுள் பெருகிட வருளாய்
 கொண்ட விரதம் குறையாய் விடுக்கும்
 அறிவிலித்தனத்தை, அறியாப் பிழையை
 அனுட் டானமில்லா அசாக்கிரதையை
 பழிபாவங்களை, அழி செயல்களை
 மனிதக் குறைகளை முனியா தெம்மைப்
 பொறையுடன் காப்பாய் ! புல்லிய சூதர்

போலே பகைவர் பொல்லாங்கு செய்வார்
பாபம் சுமத்துவார் தீமை பாழ்படப்
பொல்லதை நலிப்பாய் புகழ்பெறு வருணா
நல்லன்பர்களாய் நானும் வாழ்வமே.

72

**ஹக்ம்ஸ: ஸுசிஷத் வஸுரந்த ரிக்ஷஸத்
தோதாவே திஷத் அதிதிர் துரோணஸத்
ந்ருஷத் வரஸத் ருதஸத் வ்யோமஸத்
அப்ஜா யோஜா ருதஜா அத்ரிஜா ருதம் ப்ருஹத் |**

விண்ணிற் கதிரேன், வெளியிற் காற்றேன்
வேதியிற் கனலேன், வீட்டில் விருந்தோன்
நரருளே மனிதன், வரருளே தேவன்
வாய்மையில் உண்மை, வானில் சக்தி
நீரிலிருந்தும், நிலத்திலிருந்தும்
மகத்திலிருந்தும் மலையிலிருந்தும்
பிறந்த வுண்மை பெருந்தகைத் தாமே
ஹம்ஸாத்மாவே யனைத்துமென்பதுவே.

73

15. எங்கும் கடவுள்

**அப்யம் ந கரத் யந்தரிக்ஷ மப்யம் த்யாவாப்ருதிவீ ருபே இமே
அப்யம் ப்ஸ்சாத் அப்யம் புரஸ்தாத்
உத்தராத் அத்ராத் அப்யம் நோ அஸ்து**

அச்சமொழிப்பாய் அபயமளிப்பாய்
மண்விண் அந்தரம் முன்பின் மேல்கீழ்
அபயமளிப்பாய் ஆண்டவா போற்றி !

74

**அப்யம் மித்ராத் அப்யம் அமித்ராத்
அப்யம் ஞாதாத் அப்யம் புரோ ய:
ஸர்வா ஆஸா மம மித்ரம் புவந்து**

அன்பர் பகைவர் அறிந்தோர் அறியார்
எல்லா ரிடமும் இரவும் பகலும்
அச்சமொழித்தெமை யாண்டருள் பரமர்
நாற்றிசை யாங்குமே நண்பர் பெருகவே !

75

**ஓம் ப்ராச்சயேதிலே நம: தக்ஷிணாயே திலே நம:
ப்ரிதீச்சயே திலே நம: உதீச்சயேதிலே நம:
ஊர்த்வாய நம: அத்ராய நம:
அந்தரிக்ஷாய நம: பூம்யைநம: ப்ரஹ்மணே நம:**

கிழக்கிலுள்ள கடவுளே வணக்கம்
தெற்கிலுள்ள கடவுளே வணக்கம்
மேற்கிலுள்ள கடவுளே வணக்கம்
வடக்கேயுள்ள கடவுளே வணக்கம்
மேலும் கீழும் நடுவும் உள்ள
பரம்பொருளே நின் பரிவிற்கு வணக்கம்.

76

**ஸ்ந்த்யாயை நம: ஸாவித்யை நம:
ஶாயத்ரயை நம: ஸரஸ்வத்யை நம:
தேவேப்யோ நம: ரிஷிப்யோ நம:
குருப்யோ நம: மாத்ருப்யோ நம:
பித்ருப்யோ நம: ப்ராத்ருப்யோ நம:
ஓம் பரமாத்மணே நம: அபிவாதயே சுத்தசர்மாஹம் அஸ்மிபோ**

சந்தியே வணக்கம் சாவித்ரீ வணக்கம்
காயத்ரீ வணக்கம் சரஸ்வதீ வணக்கம்
தேவருக்கு வணக்கம் ரிஷிகளுக்கு வணக்கம்
குருமாரருக்கு வணக்கம், மாதாவுக்கு வணக்கம்
பிதாவுக்கு வணக்கம், சகோதரருக்கு வணக்கம்
ஓம் பரமாத்மனுக்குப் பணிவுடன் வணக்கம்
சுத்தாத்மனாகும் அடியேன் வணக்கம் !

77

நம: ஸவித்ரே ஜகதேக சக்ஷுஷே
ஜகத்ப்ரஸூதி: ஸ்திதி நாஸஹேதவே
த்ரயீ மயாய த்ரிசுணாத்ம தூரிணே
விரிஞ்சி நாராயண ஸங்க ராத்மனே

உவகுக் கெல்லாம் ஒருவிழியானான்
ஆக்கல் அளித்தல் அழித்தலுக் காத்ரி
வேத மயனாம் விரிமுகக் குணத்தான்
அயன் அரி அரனாம் உயர்பொருள் போற்றி !

78

சிவாய விஷ்ணு ரூபாய சிவரூபாய விஷ்ணவே
சிவஸ்ய ஹ்ருதயம் விஷ்ணு :
விஷ்ணோஸ்ச ஹ்ருதயம் சிவ: யதாசிவமயோ விஷ்ணு:
ஏவம் விஷ்ணு மய: சிவ: யதாந்தரம் ந பஸ்யாமி
ததா மே ஸ்வஸ்திராயுஷி !

சிவவடி வரியாம் அரியுரு சிவனாம்
அரிசிவனுக்கென் அன்பு வணக்கம்
சிவனுளம் அரியாம் அரியுளம் சிவனாம்
சிவமயம் அரியாம் அரிமயம் சிவனாம்
அரியும் சிவனும் அனையர் என்னும்
என் வணகன் இன்புற்றொளிர்கவே !

79

ஆகாஸாத் பதிதம்தோயம் யதா க்ச்சுதி ஸாக்ரம்
ஸர்வ தேவ நமஸ்கார: கேஸுவம் ப்ரதிக்ச்சுதி

லிண்வீழ் அமுதம் விரிகடல் சேரும்
மண்வாழ் உயிர்களின் வணக்கம் எந்தத்
தேவருக்காயினும் கேசவனுக்கே.
ஓம் வணக்கம் உயர்பொருளுக்கே !

80

காயேன வாசா மனஸேந்த்ரியைர் வா
புத்யாத்மனா வா ப்ரக்ருதே: ஸ்வபூவாத் கரோமி யத்யத்
ஸகலம் பரஸ்மை நாராயணாயேதி ஸமர்ப்பயாமி !
மெய்மொழி மனதால் இந்திரியங்களால்
இயல்பாவெதனையியற்றினும் எல்லாம்
பரமாத்ம நாரணன் பரமென் றிந்தேன் !
ஓம் பரமாத்மன உனக்கே அர்ப்பணம் !

81

16. சர்வோதய மந்திரம்

மித்ரஸ்ய மா சக்ஷுஷா ஸர்வாணி பூ?தானி ஸமீக்ஷந்தாம்
மித்ரஸ்யாஹம் சக்ஷுஷா ஸர்வாணி பூ?தானி ஸமீக்ஷ
மித்ரஸ்ய சக்ஷுஷா ஸமீக்ஷாமஹே ||

உயிரெலாம் எனைநட் புரிமையொடு காண்க

உயிர்களை நான்நட் புரிமையொடு நோக்குக
ஒருவருக் கொருவர்நட் புரிமை புரிகவே ! 82

**ஸஹ்ருதயம் ஸாம்மனஸ்யம் அவித்வேஷம் க்ருணோமி வ:
அன்யோ அன்யமயி ஹர்யத வத்ஸம் ஜாதம் இவாத்ஸயா**

ஒத்த நெஞ்சும் ஒத்த மனமும்
பகையின்மையுடன் பாலித்துள்ளேன்
கற்றா கன்றைக் காதலிப்பதுபோல்
ஒருவருக்கொருவர் உள்ளெனத்து வாழ்வீர் ! 83

**ஸம் கச்சத்வம் ஸம்வதத்வம் ஸம்வோ மனாம்ஸி ஜானதாம்
தேவா பாக்ஷம் யதா பூர்வே ஸம்ஜானானா உபாஸதே**

ஒருங்கே செல்மின் ! ஒன்றி யுரைமின்
ஒருமன நேயராய் ஒன்றி யுணர்மினோ!
தெய்வப்புலவர் தெள்ளறிவாளர்
எப்படிச் செய்தனர் அப்படி செய்மினோ ! 84

**ஸமானோ மந்த்ர: ஸமிதி: ஸமான்
ஸமானம் மன: ஸஹசித்த மேஷாம்
ஸமானம் மந்த்ரம் அபிமந்த்ரயே வ:
ஸமானேன வோ ஹவிஷா ஜுஹோமி**

ஒருங்கு வுள்ளம் ஒன்றுக யோசனை
ஒன்றுக மனமே ஒன்றுக குழுவே
ஒன்றுக சித்தம் ஒருங்கே சேர்கவே !
ஓம் எனும் மந்திரம் ஒன்றே யளித்தேன்
எல்லா ருக்கும் இயல்வள மளித்தேன்
வளம்பெற வாழ்க வையகமெல்லாம் ! 85

**ஸமாதீவ ஆகூதி: ஸமானா ஹ்ருதயானி வ:
ஸமானமஸ்து வோ மனோ யதா வ: ஸுஸஹாஸதி**

உள்ளமும் ஒன்றே உன்னியதொன்றே
மனமும் ஒன்றே நினைவும் ஒன்றே
அகமொத்தவராய் ஆகுதி வழங்கினோம்
இன்பமே சூழ்க எல்லாரும் வாழ்க!
என்றும் வாழ்க்கை இயங்குக நன்றே ! 86

**அஸதோ மா ஸத்க்மய தமஸோ மா ஜ்யோதிர்க்மய
ம்ருத்யோர் மா அம்ருதம் க்மய**

எங்கள் வாழ்க்கை இறைவரின் னருளால்
அசத்தினின்று சத்திற்குயர்க
தமதத்தினின்று சோதிக்குயர்க
சாலினின் ரமரத் தன்மைக்குயர்கவே ! 87

**ஸர்வேபுவந்து ஸுகிள: ஸர்வே ஸந்து நிராமயா:
ஸர்வே புத்ராணி பஸ்யந்து மா கஸ்சித் துக்கபாக்புவேத்**

எல்லா வுயிர்களும் இன்புற வாழ்க !
எல்லா வுயிர்களும் புனிதமாய்ப் பொலிக !
எல்லா ருக்கும் நல்லதே வளர்க
துன்பமே யின்றித் தெரல்புவி வாழ்கவே ! 88

ஓம் த்யௌ: ஸாந்தி: அந்தரிக்ஷகம் ஸாந்தி:
 ப்ருதிவீ ஸாந்தி: ஆப: ஸாந்தி: ஒஷதய: ஸாந்தி:
 வளஸ்பதய: ஸாந்தி: விஸ்வேதேவா: ஸாந்தி:
 ப்ரஹ்ம ஸாந்தி: ஸர்வகம் ஸாந்தி:
 ஸாந்திரேவ ஸாந்தி: ஸாமா ஸாந்திரேதி
 ஓம் ஸாந்தி: ஸாந்தி: ஸாந்தி:

வானில் அமைதி ! வெளியில் அமைதி
 நிலத்தில் அமைதி ! நீரில் அமைதி
 மூலிகை செடிகொடி முற்றும் அமைதி
 காட்டில் அமைதி நாட்டில் அமைதி
 உலகத்தேவர் பிரமோபாசிகள்
 எவர்க்கும் அமைதி யாங்கும் அமைதி
 எமக்கும் எவர்க்கும் இறைவனே என்றும்
 அமைதி தருவாய் ! அமைதியே தருவாய்
 ஓம் அமைதி ! அமைதி ! அமைதி ! ஓம் !

89

17. வேத வேள்வி

கணானாம் த்வா கணபதிகம் ஹவாமஹே
 கவிம் கவீனாம் உபமஸ்ர வஸ்தமம்
 ஜ்யேஷ்டராஜம் ப்ரஹ்மணாம் ப்ரஹ்மணஸ்பத
 ஆந: ஸ்ருண்வன் ஊதிபி: ஸீதஸாதனம்.

எனமுதலில் மூலாதார கணபதி சக்தியை வணங்க வேண்டும்.

கவிஞருட் கவிஞன் கணங்களுக் கிறைவன்
 அறிஞருள் அறிஞன் அனைத்தும் வல்லான்
 அரசருக் கரசன் அந்தணர்க் கந்தணன்
 தத்துவக் கணங்களின் சக்தி முதல்வன்
 கணபதி காப்பெனக் கனல்வளர்ப் போமே.

90

(மண் குண்டத்தில் அடியில் உமிபோட்டு, மேலே அரசங்குச்சி, தேவதாரு, இவற்றைக் கூர்ந்து வைத்து-கற்பூரங் கொளுத்தி அர்ப்பணித்து வேள்வி மந்திரம் தொடங்குக.)

(ஓம்) உத் புத்யஸ்வாக்னே ப்ரதி ஜாக்ரஹி
 த்வம் இஷ்டா பூர்தே ஸகம் ஸ்ரு ஜேதாமயம்
 அஸ்மின் தரஸ்மின் விஸ்வே தேவாய யஜமானஸ ஸீதத.

உற்றெழுந் தோங்காய் நற்றவக் கனலே
 அறிவு துலங்கி, அறங்கள் விளங்கவே
 புனிதத் தவத்தில் புதல்வீர், வேள்வி
 முதல்வ ருடனே இதமுறக் கூடிச்
 கடரை வளர்ப்போம் சூழொளி வீறவே !

91

(சமித்துகளை நெய்யில் தோய்த்துத் தீச்சுடருக்கு ஊட்டுக)

(ஓம்) அயந்த இத்ம ஆத்மா ஜாதவேத ஸ்நேத்யஸ்வ
 வர்தஸ்வ சேத்த வர்தய சாஸ்மான் ப்ரஜயா பசுபிர்
 ப்ரஹ்ம வர்சஸேன அன்னாத்யேன ஸமேதய ஸ்வாஹா.

ஆன்மக் கனலே அறிவுச் சுடரே
 எங்கும் பரவும் இதயச் சோதியே
 இந்தச் சமித்தால் ஏறிப் பொலிவாய்

மக்கள் பசுக்கள் மிக்க வளமுடன்
 பிரம்ம வர்ச்சகம் பெருகி வளமுடன்
 ஆற்றல் பெருகவே ஆகுதி வழங்கினோம்
 வாழ்வெலாம் வேள்வி யாகுக நன்றே
 சுடரோங்குகவே ஓம் சுவாஹா !

92

அறிவும் வீரிய பலமும் ஓங்க அக்கினியை வணங்கும் மந்திரம் :

(ஓம்)பரித் வாக்னே பரிம்ருஜாமி
 ஆயுஷாசா த்னேனசா ஸுப்ரஜா:
 ப்ரஜயா பூயாஸம் ஸுவீரோவீரைஸ்ஸுவர்சா
 வர்ச்சஸ் ஸுபோஷு: போஷு: ஸுக்ருஹோ க்ருஹை:
 ஸுபதி: பத்யா ஸுமேதூ மேதையா ஸுப்ரஹ்மா ப்ரஹ்மசாரிபி:

புனித மாக்கிப் பொலிந்தொளிர் கனவே
 ஆயுளும் செல்வமும் அரியநன் மக்களும்
 பேரும் புகழும் சீரும் சிறப்பும்
 வீரருள் வீரமும், விளங்குநல் லொளியும்
 செழித்த கெழுமையும் சீருயர் இல்லமும்
 தலைவருள் தலைமையும் புலவருட் புலமையும்
 பிரமச்சரிய வீறுந் தருவாய்
 மேன்மை தந்து மிளிர் தவக் கனவே !

93

(குண்டத்தைச் சுற்றித் தண்ணீர் தெளிக்கவும்)

(ஓம்)அதிதே அனுமன்யஸ்வ அனுமதே அனுமன்யஸ்வ
 ஸரஸ்வதே அனுமன்யஸ்வ தேவஸவித ப்ரஸுவ யஜ்ஞம்
 ப்ரஸுவ யஜ்ஞபதிம் புகாய திவ்யோ கந்தர்வ:
 கேதபூ : கேதம் ந: புனாது வாசஸ்பதிர் வாசம் ந ஸ்வஸ்தது
 ஸத்யம் த்வர்தேன பரிஷிஞ்சாமி.

அனுமதி தருவாய் அதிதியாம் சக்தியே
 சம்மதி யளிப்பாய் சந்திய சக்தியே
 ஞான வானியே நல்லருள் கூராய்
 புண்ணிய வேள்வி எண்ணிய தருள
 தியாகத் தூய்மை திகழுக நன்றே !
 வேள்வித் தலைவன் வீறு பெறுகவே !
 சீரும் சிறப்பும் செல்வத் திருவும்
 பேறும் அறிவும் பேச்சில் இனிமையும்
 பரிசுத்த வாழ்வும் பரிந்தருள் பரம !
 சக்திய சக்தித் தண்ணீர் தெளித்தேன்.

94

18. சுவாஹா !

இனி தெய்வ சக்திகளைப் பெற அக்னியில் சமித்தை மந்திரத்துடன் போடுக.

(ஓம்பூஸ்வாஹா பூவஸ்வாஹா ஸுவஸ்வாஹா
 ஓம்பூர் புவ: ஸுவ: ஸ்வாஹா: ப்ரஜாபதயே
 இஷம் நமம. ஆபோஜ்யோதீ ரஸோ அம்ருதம்
 ப்ரஹ்மபூர்புவஸ்வரோம் ஸ்வாஹா.

ஓம் பொலிக மண்ணிலம் சுவாஹா !
 அந்தரம் பொலிக வானம் பொலிக சுவாஹா !
 மக்கள் வாழ்வு மங்கலமாகுக சுவாஹா சுவாஹா !
 உடலுயிர் மனத்தில் மண்விணந் தரத்தில்
 பிரம்ம சக்திப் பேரின்ப ரசம்
 சோதி யமுதச் சுவையூற் ரெழுக !

95

(ஓம்)அக்னயே ஸ்வாஹா இதமக்னயே இதம் ந மம
(ஓம்)ஸோமாய ஸ்வாஹா இதம் ஸோமாய இதம் ந மம
(ஓம்)ப்ரஜாபதே ஸ்வாஹா இதம் ப்ரஜாபதயே இதம் ந மம
(ஓம்)இந்த்ராய ஸ்வாஹா இதம் இந்த்ராய இதம் ந மம.

ஓம் அக்கினிக்கே யிஃது ஆகுதி யாகுக !
எனக்கன்று அக்னி சுவாஹா
சோமனுக் கேயிது சுடர்பெறும் ஆகுதி
எனக்கன்று சோம சுவாஹா !
உயிர்த் தந்தைக்கே ஒள்ளிய ஆகுதி
எனக்கன்று ப்ரஜாபதி சுவாஹா !
இந்திரனுக்கே இன்னிய ஆகுதி
எனக்கன்று இந்திர சுவாஹா !

96

ஓம் பூ: அக்னயேஸ்வாஹா இதம் அக்னயே இதம் ந மம
புவர் வாயவே ஸ்வாஹா இதம் வாயவே இதம் ந மம
பூர்புவ: ஸ்வரக்னி வாய்வாதித்யேப்ய: ஸ்வாஹா !
இதமக்னிர் வாய்வாதித்யேப்ய இதம் ந மம

ஓம் பானினைத்தாங்கும் பரஞ்சுடர் சுவாஹா !
பரஞ்சுடருக்கே பாருயிர் ஆகுதி !
அந்தரக் காற்றாம் எந்தாய் சுவாஹா !
வாயுவுக்கே இது ஆகுதியாகுக !
விண்ணிரவிக்கே இது புண்ணிய ஆகுதி !
எனக்கன்று இரவியே சுவாஹா !
விண்மண் அந்தரம் விரவிக்காக்கும்
காற்றிரவிக்கிது கருதும் ஆகுதி
எனக்கன்று காற்றிரவியே சுவாஹா !

97

ஓம் பூரக்னயே ப்ராணாய ஸ்வாஹா
இதமக்னயே ப்ராணாய இதம் ந மம
ஓம் ஸுவர்வாயவே அபானாய ஸ்வாஹா
இதம் வாயவே அபானாய இதம் ந மம
ஓம் ஸ்வராதித்யாய வ்யானாய ஸ்வாஹா
இதம் ஆதித்யாய வ்யானாய இதம் ந மம
ஓம் பூர்புவஸ்வரக்னி வாய்வாதித்யேப்ய:
ப்ராணாபான வ்யானேப்ய ஸ்வாஹா
இதமக்னி வாய்வாதித்யேப்ய:
ப்ராணாபான வ்யானேப்ய இதம் ந மம.

ஓம் உலகில் வளரும் உயிர்க்கனல் போற்றி
உயிர்க்கனலுக் கிது ஆகுதி சுவாஹா !
அந்தர வாயுவே அபான சுவாஹா
அபான வாயுவுக் காகுதி யிதுவே
விண்ணிரவி வளர்வியான சுவாஹா
இரவி வியானனுக்கே இஃது ஆகுதியாம்
மண்வளி விண்வளர் வாய்வாதித்யாயர்
ஓம் பிராணாபான வியானருக்காகுதி
பிராணா பான வியானரே சுவாஹா !

98

ஓம் ஸூர்யோ ஜ்யோதிர் ஜ்யோதி: ஸூர்யஸ்வாஹா
ஓம் ஸூர்யோ வர்சோ ஜ்யோதி: வர்சஸ்வாஹா
ஓம் ஜோதி: ஸூர்யஸூர்யோ ஜ்யோதிஸ்வாஹா

ஓம் அக்னிர்ஜ்யோதிர்ஜ்யோதி ரக்னிஸ்வாஹா
 ஓம் ஆத்ம ஜ்யோதிர்ஜ்யோதி : ஆத்மஜ்யோதி ஸ்வாஹா
 ஓம் அக்னயே ஸ்விஷ்டக்ருதே ஸ்வாஹா
 இதமக்னயே ஸ்விஷ்டக்ருதே இதம் ந மம
 அக்னிரிஷிபவமானாய பாஞ்சஜன்ய
 புரோஹித: தம்மேஹே மஹாகயம் ஸ்வாஹா
 இதமக்னயே பவமானாய இதம் ந மம.

ஓம் சூரிய ஜோதியே சோதியுட் சோதியே சூரிய சுவாஹா !
 ஓம் சூரியப் பொலிவே பொலிவிற் பொலிவே
 ஜோதி சூரியனே சோதியே சுவாஹா
 அக்கினிச் சுடரே சுடரும் கனலே சுவாஹா
 ஆத்தம ஜோதியே ஜோதி யாத்மாவே சுவாஹா !
 எடுத்த காரியம் ஈடேறச் செய்வாய்
 நிறைவு நல்கும் நீள்குடர் போற்றி
 அக்கினி ரிஷியே அரும்பிணி தீர்ப்போய்
 தூயுறுத்துவோய், துணைதரும் அருளே
 ஓமொலிக் கனலே ஐமுக விளக்கே
 வணக்கம் உனக்கே வான்வளர் சுடரே !

99

ஓம் அக்னே வ்ரதபதே வ்ரதம் சரிஷ்யாமி
 தத்தே ப்ரப்வீமி தச்சுக்வேயம் தேனர்த்யாஸமிதமஹன்ருதாத்
 ஸத்ய முபைமிஸ்வாஹா இதமக்னயே வ்ரதபதே இதம் ந மம

ஓம் வேள்விக்கனலே விரதத் தலைவா
 கொண்டேன் விரதம் கொழுஞ்சுடர் முன்னே !
 உன்னருளாலே அன்னதைப் பெறுவேன்
 சத்திய நெறியிலே நித்தியம் செல்வேன்
 சித்தி தருவாய் சேமக் கனலே
 விரதப் பதியே வேள்வி யுனக்கே !

100

(பிறகு காயத்ரீ மந்திரத்தைச் சொல்லி மூன்று தரம் ஆகுதி செய்க் பிறகு
 “பூர்ணமத:” சொல்லிக் குங்குலியம் போடுக. பிறகு பூரணாஹுதி செய்க.)

ஸர்வம் வைபூர்ணக்ம் ஸ்வாஹா
 ஓம் வஸோ பவித்ரமஸி சததாரம்
 வஸோ பவித்ரமஸி ஸஹஸ்ரதாரம்
 தேவஸ்த்வயா ஸவிதாபுனாது
 வஸோ:பவித்ரேண ஸததாரேண
 ஸுப்வா காமதுக்ஷ: ஸ்வாஹா

பூரணம் பொலிக பூரணம் பொலிகவே
 புனிதப்படுத்துவாய் புலியை ஒளியே
 நூறு வகையாய் ஆயிரம் வகையாய்ப்
 புனிதப்படுத்துவாய் புண்ணியத் தெய்வமே
 உயிர்க்குயிரான உணர்ச்சிக் கனலே
 சுத்தசக்திச் சுடரே போற்றி
 திரிகரணத்தும் செவ்விய தூய்மை
 அருளாய் விரும்பும் அருவினை யெய்தவே !

101

19. தேஜோவரம்

ஓம் தேஜோஸி தேஜோ மயி தேஹி
 ஓம் ஓஜோஸி ஓஜோ மயி தேஹி
 ஸஹோஸி ஸஹோ மயி தேஹி
 புலமஹி புலம் மயி தேஹி ப்ராஜோஸி ப்ராஜோமயி தேஹி
 மன்யுரஸி மன்யும் மயி தேஹி வீர்யோஸி வீர்யம்மயி தேஹி

ஓம் தேஜோன்மயனே தேஜஸைத் தருவாய்
 யோகப்பொலிவே பொலிவெனக்கருளாய்
 சகாயசக்தியே சகாயமளிப்பாய்
 சகனசக்தியே சகிப்பைத்தருவாய்
 பலத்தின் நிறைவே பலத்தைத்தருவாய்
 ஒண்மைச் சுடரே ஒளிமெயக்கருளாய்
 கடுமைக்கனவே கடுவேகந்தருவாய்
 வீரியக்கனவே வீரமக்களிப்பாய். 102

மயி மேதாம் மயி ப்ரஜாம் மய்யக்னிஸ் தேஜோ ததாது
 மயி மேதாம் மயி ப்ரஜாம் மயிந்த்ர இந்த்ரியம் ததாது
 மயி மே தாம் மயி ப்ரஜாம் மயி ஸூர்யோ ப்ராஜோ ததாது

புலமையும் நல்ல புதல்வரும் பொலிவும்
 அருளுக அக்கினிக் கடவுள் போற்றி
 புலமையும் மக்களும் பொறிபுலனடக்கமும்
 இந்திரிய பலமும் ஈவாய் போற்றி
 புலமையும் மக்களும் பொங்குக சூரிய
 ஜோதி எனக்குச் சுடர்வாழ் வருள்கவே ! 103

யத்தே அக்னே தேஜஸ்தேநாஹம் தேஜஸ்வீ பூயாஸம்
 யத்தே அக்னே வர்சஸ்தேநாஹம் வர்சஸ்வீ பூயாஸம்
 யத்தே அக்னே ஹரஸ்தேநாஹம் ஹரஸ்வீ பூயாஸம்.

தேசுறுங்கனவே தேசெனக் கீவாய்
 தேஜஸ்வியாகத் திகழுற வாழ்வே
 யோகப் பொலிவே பொலிவெனக் கீவாய்
 யோகப் பொலிவுற வுயிர்வாழ்வெல்லாம்
 சிவக்கன லொளியே சிவமெனக் கருளாய்
 தீதரச் சீவன் சிவமய மாகவே. 104

20. ஹவனரகைஷ அணிதல்

மானஸ்தோகே தனயே மான ஆயுஷி மானோ கோஷு
 மானோ அஸ்வேஷு ரீரிஷ: வீரான்மானோ ருத்ர பூமிதோ
 வதீர் ஹவிஷ்மந்தோ நமஸா விதேமதே |
 மேனாவீ பூயாஸம் (நெற்றி) தேஜஸ்வீ பூயாஸம் (மார்பு)
 வர்சஸ்வீ பூயாஸம் (வலது தோள்)
 ப்ரஹ்ம வர்சஸ்வீ பூயாஸம் (இடது தோள்)
 ஆயுஷ்மாள் பூயாஸம் (கழுத்து) அன்னாதோ
 பூயாஸம்(உந்தி) ஸ்வஸ்தீ பூயாஸம் (சிரசு).

மக்கள் மரபு மரண்புறப் பொலிக
 ஆயுள் பொலிக ! ஆக்கள் பொலிக !
 குதிரைகள் பொலிக குலநலம் பொலிக

வீறு பொலிக வெல்லுக வேள்வி
அவியின் பயனால் ஆகுக நலமே.
மேதாவியாகுக தேஜஸ்வியாகுக
வச்சஸ்வியாகுக பிரமவர் சஸ்வியாகுக !
ஆயுளோங்குகவே ஆற்றலோங்குகவே
வளமை யோங்குகவே வண்மையோங்குகவே
மங்கலம் பொலிக மானிட வாழ்வே ! 105

ஸ்வஸ்தி ஸ்ரத்தாம் யஸ: ப்ரஜ்ஞாம்
வித்யாம் புத்திம் ஸ்ரியம் புலம்
ஆயுஷ்யம் தேஜ ஆரோக்யம் தேஹி மே ஹவ்யவாஹன
மந்த்ரஹீனம் க்ரியாஹீனம் புக்தி ஹீனம் ஹூதாமன
யத்ஹூதந்து மயா தேவ பரிபூர்ணம் ததஸ்து தே.

நலமும் கருத்தும் நல்லறி விசையும்
வித்தையும் புத்தியும் வித்தமும் வீறும்
ஆயுளும் ஆற்றலும் ஆரோக்கியமும்
தேகம் அருள்வாய் மசறு கணவே !
மந்திரம் கிரியை மனதுறு பக்தி
அசட்டையாலே ஆகிய பிழையெலாம்
பொறுப்பாய் எனக்குப் பூரண வாழ்வை
யளிப்பாய் மங்கலம் ஆக்குவாய் போற்றி ! 106

அக்னிர்மே வாசி ஸ்ரித: வாக் ஹ்ருதயே
ஹ்ருதயம் மயி அஹ மம்ருதே அம்ருதம் ப்ரஹ்மணி

வன்னியில் வாக்கு வாக்கிதயத்திலே
இதயம் என்னுள் யானோ அமுதில்
அமுதம் பிரமம் அறிகுவீரே 107

வாயுர் மே ப்ரானேஸ்ரித: வாயுர்ஹ்ருதயே ஹ்ருதயம் மயி
அஹம் அம்ருதே அம்ருதம் ப்ரஹ்மணி

வாயுவில் பிராணன் வாயு இதயத்தில்
இதயம் என்னுள் யானோ அமுதில்
அமுதம் பிரமம் அறிகுவீரே 108

ஸூர்யோ மே சக்ஷுஷிஸ்ரித: சக்ஷுர் ஹ்ருதயே
ஹ்ருதயம் மயி அஹ மம்ருதே அம்ருதம் ப்ரஹ்மணி

கதிரோனிற் கண்ணாம் கண் இதயத்திலே
இதயம் என்னுள் யானோ அமுதில்
அம்ருதம் பிரமம் அறிகுவீரே 109

ஆபோ மே ரேதஸி ஸ்ரிதா: ரேதோ ஹ்ருதயே
ஹ்ருதயம் மயி அஹம் அம்ருதே அம்ருதம் ப்ரஹ்மணி

நீரில் விந்தாம் விந்திதயத்திலே
இதயம் என்னுள் யானோ அமுதில்
அம்ருதம் பிரமம் அறிகுவீரே 110

ப்ருதிவீ மே ஸ்ரீரேஸ்ரிதா: ஸ்ரீரம் ஹ்ருதயே
ஹ்ருதயம் மயி அஹ மம்ருதே அம்ருதம் ப்ரஹ்மணி

மண்ணில் உடலாம் உடல் இதயத்திலே
இதயம் என்னுள் யானோ அமுதில்
அம்ருதம் பிரமம் அறிகுவீரே 111

**ப்ராணாபான வ்யானோதான ஸமானா மே சுத்யந்தாம்
ஜ்யோதிரஹம் விரஜாவிபாப்மா பூயாஸகம் ஸ்வாஹா**

ப்ராண அபான வியான உதான
சமனவாயு தூய்மை தருகவே
மகாஜோதியனாய் மசற்றவனாய்
பாபமில்லாப் பவித்திரனாகத்
துலங்கச் செய்வாய் சுத்தனே போற்றி 112

**ப்ரதிவ்யாபஸ் தேஜோ வாயுராகாஸாமே சுத்யந்தாம்
ஜ்யோதிரஹம் விரஜா விபாப்மா பூயாஸகம் ஸ்வாஹா !**

மண்ணீர் தீயுடன் காற்றும் வானும்
தூய்மை தருகவே தூய ஜோதியனாய்
மசற்றவனாய்ப் பாப மில்லானாய்த்
துலங்கச் செய்வாய் சுத்தனே போற்றி ! 113

**வாங்மனஸ் சக்ஷு: ஸ்ரோத்ர ஜிஹ்வாக்ராண ரேதோ
புத்யா கூதி: ஸங்கல்பா மே சுத்யந்தாம் ஜ்யோதி ரஹம்
விரஜா விபாப்மா பூயாஸகம் ஸ்வாஹா**

சொல்மனங் கண்காது நாக்குடன் மூக்கு
புத்தி நினைவெலாம் புனிதமாக்குகவே
மகாஜோதியனாய் மசற்றவனாய்
துலங்கச் செய்வாய் சுத்தனே போற்றி 114

**த்வக் சர்ம மாம்ஸருதிர மேதோமஜ் ஜாஸ்னாயவோ
அஸ்தீனிமே சுத்யந்தாம் ஜ்யோதிரஹம் விரஜா விபாப்மா
பூயா ஸகம் ஸ்வாஹா !**

தேவ் ஊன் குருதி கொழுமம் நரம்பு
எலும்பெலாம் புனிதமாக்குக இனிதே
மகாஜோதியனாய் மசற்றவனாய்த்
துலங்கச் செய்வாய் சுத்தனே போற்றி 115

**சிர: பாணிபாத பார்ஸ்வ ப்ருஷ்டோருதர ஜங்கா
சிஸ்னோபஸ்தா பாயவோ ஸ்மே சுத்யந்தாம்
ஸ்யோதிரஹம் விரஜா விப்மா பூயாஸகம் ஸ்வாஹா**

தலை கால் கை விலா வயிறுபின் தொடைகுறி
குதமெலாம் புனித மாக்குக இனிதே
மஹா ஜோதியனாய் மசற்றவனாய்த்
துலங்கச் செய்வாய் சுத்தனே போற்றி 116

**உத்திஷ்ட புருஷ ஹரித பிங்கல லோஹிதாக்ஷு
தேஹிதேஹி ததாபயிதாமே சுத்யந்தாம்
ஜ்யோதிரஹம் விரஜாவிபாப்மா பூயாஸகம் ஸ்வாஹா**

பசும்பொற் செவ்விழிப் புருடன் எழுக
மயர்வறத் தந்து மறுவறப் பொலிக
மகாஜோதியனாய் மசற்றவனாய்த்
துலங்கச் செய்வாய் சுத்தனே போற்றி 117

**ஸ்ப்த ஸ்பர்ஸ ரூபரஸ க்ந்தா மே சுத்யந்தாம் ஜ்யோதிரஹம்
விரஜா விபாப்மா பூயாஸகம் ஸ்வாஹா**

ஓசை யுருசுவை ஊறு மணமெலாம்

புனிதமாக்குகவே புண்ணியனாகி
மகாஜோதியனாய் மசற்றவனாய்
துலங்கச் செய்வாய் சுத்தனே போற்றி 118

**மனோவாக் காய கர்மாணி மே சுத்யந்தாம்
ஜ்யோதிரஹம் விரஜா விபாப்மா பூயாஸகம் ஸ்வாஹா**
மனமொழி மெய்வினை மறுவறப் பொலிகவே
மகாஜோதியனாய் மசற்றவனாய்
துலங்கச் செய்வாய் சுத்தனே போற்றி 119

**அந்தராத்மா மே சுத்யந்தாம் ஜ்யோதிரஹம் விரஜா விபாப்மா
பூயாஸகம் ஸ்வாஹா**
அந்தரத்துமன் அருளுக தூய்மை
மகாஜோதியனாய் மசற்றவனாய்த்
துலங்கச் செய்வாய் சுத்தனே போற்றி 120

**அன்னமய ப்ராணமய மனோமய விக்ஞானமய
மானந்தமயாத்மா மே சுத்யந்தாம்
ஜ்யோதிரஹம் விரஜா விபாப்மா பூயாஸகம் ஸ்வாஹா**
அன்னம் பிராணன் மனம் விஞ்ஞான
ஆனந்தம் நிலைகள் புனிதமாகுகவே
மஹாஜோதியனாய் மசற்றவனாய்த்
துலங்கச் செய்வாய் சுத்தனே போற்றி 121

21. ஆஹார சுத்தி

**ஆஹார சுத்தீ ஸத்வ சுத்தி:
ஸத்வ சுத்தோத்ருவா ஸ்ம்ருதி: ஸ்ம்ருதிலப்யே ஸர்வா
க்ரந்தீனாம் விப்ரமோக்ஷ:**

உணவுத் தூய்மையால் அறிவுத்தூய்மையாம்
அறிவுத் தூய்மையால் நினைவு தூயதாம்
ஆத்ம நினைப்பால் அகந்தை முடிச்செலாம்
விடுபட்டின்ப விடுதலையாமே. 122

**ஓம் தத்ப்ரஹ்ம ஓம் தத்வாயு: ஓம் தஜாத்மா ஓம் தத்ஸத்யம்
ஓம் தத்ஸர்வம் ஓம் புரோர் நம:**

அது ஓம் பிரமம் அது ஓம் வாயு
அது ஓம் ஆத்மா அதுவே உண்மை
அது ஓம் எல்லாம் அதுவே பரமன்
அதற்கே வணக்கம் ! 123

**ந கர்மணா ந ப்ரஜயா த்னேன
த்யாகேனகே அம்ருதத்வ மானச:
பரேண நாகம் நிஹிதம் குஹாயாம்
விப்ராஜத் ஏதத் யதயோ விஸந்தி ||**

செயலும் செய்களும் செல்வமும் அன்றே—
தியாகமே அமுதச் சீர்மையைத் தருமாம்
துறவேநர் பேறு துறக்கத்தி னுயர்வே—
இதயக் குகையில் இலகுமான் மாவே. 124

வேதாந்த விஜ்ஞான ஸுநிஸ்சி தார்த்தா:
ஸந்யாஸ யோகாத் யதய: ஸுத்த ஸத்வா:
தே ப்ரஹ்மலோகேஷு பராந்த காலே
பராம்ருதா பரிமுச்யந்தி ஸர்வே ||

(அது நீ என்னும் அத்து வைதமாம்)
வேதாந்தத்தில் வேர்கொண் டுயிர்க்கும்
துறவுறு யோகத் தூயர் முடிவில்
பந்தனை நீங்கிப் பரம சுகமாம்
அமுதத் தன்மை அடைவார் எல்லாம் !

125

தஹ்ரம் விபாபம் பரமேஷ்ம பூதம்
யத்புண்டரீகம் புரமத்ய ஸக்குஸ்த்தம்
தத்ராபி தஹ்ரம் குகுனம் விஸேனகஸ்
தஸ்மின் யதந்த ஸ்ததுபாஸி தவ்யம் ||

உள்ள நடுவே உள்ளதவ் வள்ளம்
நுண்ணிய தூய தண்மலர் போன்றதே
தகரா காசத் தாமரை யதிலே
மிக நுண்நடுவாம் அக நாடகனாம்
துன்பந் தீண்டா இன்பக் கடவுள்
இலகும் அவனே இறைஞ்சத் தக்கோன்.

126

யோவே தாதெளஸ்வர: ப்ரோக்தோ
வேதாந்தே ச ப்ரதிஷ்ரத: தஸ்ய ப்ரக்ருதி லீனஸ்ய
ய: பரஸ்ய மஹேஸ்வர:

ஓம் எனவேதம் தொடங்கும் ஒன்றாம்
வேதாந் தத்தில் வேரூன் றியதாம்
இயற்கையில் தோய்ந்தே இதனினும் பரமாம்
மகேசன் அவனே மறைதரு பொருளாம்.

127

22. வேதப் பொருள்

ய: ஸர்வேஷு பூதேஷு திஷ்டுன்
ஸர்வேப் யோ பூதேப்யோ அந்தர:
யம் ஸர்வாணி பூதானி ந விது :
யஸ்ய ஸர்வாணி பூதானி ஸரீரம்
ய: ஸர்வாணி பூதானி யந்தரோயமயதி
ஏஷத ஆத்மாந்தர் யாம் யம்ருத:

எவரும் அறியா தெல்லாருள்ளும்
இருப்பவன் அவனே இன்னுயிருடலோன்
அகத்திருந் தனைத்தையும் ஆளுவோன் அவனே
அமுதன் அவனே அந்தரரத்தும

128

யஸ்யானுவித்த: ப்ரதிபு த்த ஆத்மா-
அஸ்மின் ஸம்தேஹோகஹனே ப்ரவிஷ்ட:
ஸவிஸ்வக்ருத் ஸ ஹி ஸர்வஸ்ய கர்தா
தஸ்யலோக: ஸஉலோக ஏவ

பொல்லாக்குரம்பையிற் புகுந்துரை ஆன்மா
அதுவே தானென்றறிந்த யோகியே

உலகை ஆக்குவோன் உலகை ஆளுவோன்
தன்னுள் அனைத்தும் அனைத்துளுந்தானே 129

**நித்யோ நித்யானாம் சேதனஸ் சேதனானாம்
ஏகோ பஹுனாம் யோ விததாதி காமான்
தத் காரணம் ஸாங்க்ய யோகாதி க்ஷயம்
ஞாத்த்வா தேவம் முச்யதே ஸர்வபாஸஃ**

பொன்று மவற்றுட் பொன்றா திருப்பதாம்
உணர்வில் உணர்வாம் பலவில் ஒன்றாம்
வேண்டிய தீயும் விழுப்பொரு ளதனை
சாங்கிய விசார யோக வெளாருமையால்
அறிந்தோ ரிங்கே அவரவற் றாரே. 130

**ஏகோ வசீ நிஷ்க்ரியானாம் பஹுனாம்
ஏகம் பீஜம் பஹுதா ய:கரோதி
தமாத் மஸ்தம் யேனு பஸ்யந்தி தீரா:
தேஷாம் ஸுகம் சாஸ்வதம் நேதரே ஷாம்**

வினையறும் ஒருமுதல் பலவா னதுவே
வித்தொன் றாகி விரிந்தது பலவாய்
அதுவே ஆன்மா என்றுணர் தீரர்
அவர்க்கே இன்னிலை அன்னியர்க் கன்றே. 131

**ஏகோ ஹம்ஸ: புவனஸ்ய அஸ்ய மத்யே
ஸ ஏவாக்னி: ஸ ஹி ஸம் நிவிஷ்ட :
தமேவ விதித்வா அதிம்ருத்யுமேதி
நான்ய: பந்தா வித்யதே அயனாய**

உலகிடை யன்னம் ஒன்றே ஒளிரும்
அதுதீ நீரில் ; அதையறி யோகி
அழிவற் றிருப்பான் அமரத் தன்மை
அதுவே வேறொன் றல்ல வறுதியே. 132

**யத்பரம் ப்ரஹ்ம ஸர்வாத்மா விஸ்வஸ்யாயதனம் மஹத்
ஸுக்ஷ்மாத் ஸுக்ஷ்மதரம் நித்யம் ஸத்வமேவ த்வமேவ தத்**

பரம் பிரமமே பலவாம் உயிராம்
உலகின் பெரிய வுறையுள் அதுவே
நுண்ணிதின் நுண்ணிய நித்தியப் பொருளாம்
அதுவே வுண்மை உண்மையே யதுவாம். 133

**ந தத்ர ஸூர்யோ புாதி ந சந்த்ர தாரகம்
நேமா வித்யுதோ புாந்தி குதோயமக்னி:
தமேவ புாந்தம் அனுபுாதி ஸர்வம்
தஸ்ய புாஸா ஸர்வ மிதம் விபுாதி**

இரவி மீன் மதியாங்கு இலகொண் ணாவே
மின்னலும் மின்னாது தீ எங்கனமோ ?
அவனொளி யாவே அனைத்தும் ஒளிரும்
அவனது பொலிவே அனைத்தின் பொலிவாம். 134

**ப்ரஹ்மை வேதம் அம்ருதம் புரஸ்தாத் ப்ரஹ்ம
பஸ்சாத் ப்ரஹ்ம தக்ஷிண தஸ்ச
உத்தரேண அதம் சோர்த்வம் ச ப்ரஸ்ருதம்
ப்ரஹ்மை வேதம் விஸ்வமிதம் வரிஷ்பம் |**

பிரம்மம் இதுவே அமுதம் இதுவே
முன்பின் தென்வடல் மேல்கீழ் எங்கும்
அதுமயம் உலகம் அனைத்திலும் சிறந்ததே. 135

23. ஆத்மப் பிரகாசம்

ஏகோ வஸீ ஸர்வ பூதாந்த ராத்மா
ஏகம் ரூபம் பஹுதா ய: கரோதி
தமாத் மஸ்தம் யேனுபஸ்யந்தி தீரா:
தேஷாம் ஸுகம் ஸாஸ்வதம் நேதரேஷாம்

உயிர்களின் உள்ளெலாம் ஒளிர்உள் ளான்ம
பலவாம் உருவாய் இலகும் ஒருவன்
அவனைத் தன்னுள் அறிதீர ருக்கே
அழிவிடாச் சுகமாம் அன்னியர்க் கிலையே ! 136

வாயுர் யதேகோ புவனம் ப்ரவிஷ்டோ
ரூபம் ரூபம் ப்ரதி ரூபோ ப்பூவ
ஏகஸ்ததா ஸர்வ பூதாந்த ராத்மா
ரூபம் ரூபம் ப்ரதி ரூபோ ப்ஹிஸ்ச

உலகிற் காணும் உருவரு விலும்ஒரே
காற்று மேலியும் கட்டற் றுலகவுமே;
ஒரேவுள் ளான்ம ஓவ்வோர் உருவிலும்
அதுவது வாகியும் அப்புறத் தாமே 137

அக்னிர் யகைகோ புவனம் ப்ரவிஷ்டோ
ரூபம் ரூபம் ப்ரதி ரூபோ ப்பூவ
ஏகஸ்ததா ஸர்வ பூதாந்த ராத்மா
ரூபம் ரூபம் ப்ரதி ரூபோ ப்ஹிஸ்ச

உலகிற் காணும் உருவருவிலும் ஒரே
தீ புகந் ததுவது வாகத் திகழமே
ஒரே உள்ளான்ம ஓவ்வோர் உருவிலும்
அதுவது வாகியும் அப்புறத் தாமே 138

ஸூர்யோ யதா ஸர்வ லோகஸ்ய சக்ஷர்
ந லிப்யதே சக்ஷாஷர் பாஹ்ய தோஷை:
ஏகஸ்ததா ஸர்வ பூதாந்த ராத்மா
ந லிப்யதே லோகது:கேன பாஹ்ய:

கண்ணிலத் திற்குக் கண்ணாம் கதிரேன்
கண்ணின் குற்றம் நண்ண தெளர்வான்
ஒரே உள்ளாத்ம உலகுடன் கலந்தும்
உலகத் துயர்கள் ஒன்றும் இலதே. 139

நாயமாத்மா ப்ரவசனேன லப்யோ
ந மேதயா ந பஹுனா ஸ்ருதேன
யமே வைஷ்வருணுதே தேன லப்யஸ் தஸ்யைஷ ஆத்மா
விவ்ருணுதே தனூகம் ஸ்வாம்

மிகக்கற் றாலும் மேதையி ளாலும்
கேள்வி யாலும் கிட்டா தான்ம.
தேர்ந்தவ னிடமே நேர்ந்தது நிலவும்

தானே யுணரத் தன்னுருக் காட்டுமே. 140

நாய மாத்மா புலஹீனேன லப்யோ
ந ச ப்ரமாத்மாத் தபஸோ வாப்யலிங்காத்
ஏதைர் உபாயைர் யததே யஸ்து வித்வாம்
ஸ்தஸ்யைஷு ஆத்மா விஸ்தே ப்ரஹ்மதாம் ||

பலகீன னுக்குப் பலியா தான்மா
அறிவு மயக்கால் குறிவிட் டலைதலால்
வறட்டுத் தவத்தால் வராதில் வான்மா
முறையாய் முயன்ற நிறைதவ யோகர்
ஆன்மா பரம னாலயம் புகுமே. 141

ஸத்யேன லப்யஸ் தபஸா ஹ்யேஷு ஆத்மா
ஸம்யக் ஞானேன ப்ரஹ்மசர்யேண நித்யம்
அந்த: ஸரீரே ஜ்யோதிர்மயோ ஹி ஸ்ப்ரோ
யம் பஸ்யந்தி யதய: க்ஷீண தோஷா:

சத்தியம் ஞானம் தவம்பிரம சரியம்
நித்திய மான்மா நிறைவுறச் செயுமே.
மாசறு சாதகர் தேசுறும் உளத்தில்
சுத்த ஜோதிச் சுடரெனக் காண்பரே. 142

திலேஷு தைலம் ததிநீவ ஸர்பி
ராப: ஸ்ரோத ஸ்வரணீஷு சாக்னி:
ஏவம் ஆத்மா ஆத்மனி க்ருஹ்யதே அஸௌ
ஸத்யேனைனம் தபஸா யோ அனுபஸ்யதி

எள்ளில் எண்ணெய் தயிரில் வெண்ணெய்
ஊற்றுநீர் அரணி யுள்ளெழுந் தீபோல்
சத்திய தவத்தால் தன்னைத் தானே
தெளிவுறக் காணுந் திரமது வாமே ! 143

24. அதுவே பிரம்மம்

யன் மனஸா ந மனுதே ஏனாஹூர் மனோ மதம்
ததேவ ப்ரஹ்மத்வம் வித்தி நேதம் யதித முபாஸதே

அதனை மனதால் அறியவெண்ண ணாதே
அதனால் மனமே அறிய விளங்கும்
அதுவே பிரமமென் றறிந்தனர் அறிவேனர்
மாந்தர் உருவால் வணங்குவ தன்றே. 144

யச்சக்ஷு ஷா ந பஸ்யதி ஏன சக்ஷுஸ்க்ம்ஷி பஸ்ய தி
ததேவ ப்ரஹ்மத்வம் வித்தி நேதம் யதித முபாஸதே

கண்ணால் அதனைக் காண வெண்ணாதே
கண்ணே அதனாற் காண விளங்கும்
அதுவே பிரமமென் றறிந்தனர் அறிவேனர்
மாந்தர் உருவால் வணங்குவ தன்றே. 145

யச் ச்ரோத்ரேண ந ஸ்ருணோதி ஏன ச்ரோதர்மிதம் ஸ்ருதம்
ததேவ ப்ரஹ்மத்வம் வித்தி நேதம் யதித முபாஸதே

செவியால் அதனைச் செவிக்கவெண்ணாதே
செவியே அதனாற் செவிக்க விளங்கும்

அதுவே பிரமமென் றறிந்தனர் அறிவேனர்
மர்ந்தர் உருவால் வணங்குவ தன்றே. 146

**யத் ப்ராணேன ப்ரணிதி ஏன ப்ராண: ப்ரணீயதே
ததேவ ப்ரஹ்மத்வம் வித்தி நேதம் யதித முபாஸதே**

உயிர்ப்பால் அதனை உயிர்க்க வெண்ணாதே
உயிர்ப்பே அதனால் உயிர்க்க விளங்கும்
அதுவே பிரமமென் றறிந்தனர் அறிவேனர்
மர்ந்தர் உருவால் வணங்குவ தன்றே. 147

**ந ஜாயதே ம்ரியதேவா விபஸ்சித்
நாயம் குதஸ்சித் ந ப்பூவ கஸ்சித்
அஜோ நித்ய: ஸாஸ்வதோயம் புரானோ
ந ஹன்யதே ஹன்யமானே ஸரீரே**

அறிவான் மருவுக்குப் பிறப்பிறப் பில்லையே
எதனின் றுஃதிலை ; அதனின் றெதுமிலை
நிலை பழம்பொருளது பிறப்பிலா நித்தியம்
உடலழிந்தாலும் உலவாப் பொருளாம் ! 148

**அணோரணீயான் மஹதோ மஹீயான்
ஆத்மஸ்ய ஜந்தோர் நிஹிதோ குஹாயாம்
தமக்ரது: பஸ்யதி வீதஸேனகோ
தாதுப்ரஸாதான் மஹிமானமாத்மன:**

அணுவினும் அணுவாம் மகத்தினும் மகத்தாம்
உயிருளக் குகையில் உள்ளதல் வான்மா
ஆசை அவரவிலர் அகந்தாய யோகர்
ஆன்ம மகிமையை அறிந்துணர்வாரே 149

**உத்திஷ்டத ஜாக்ரத ப்ராப்ய வரான் நிபோத்த
க்ஷரஸ்ய தாரா நிஹிதாதுரத்யயா
துர்கம் பதஸ்தத் கவயோ வதந்தி**

எழுவின் விழுவின் விழுவியர்ச் சர்ந்தே
அறிவின் அடையின் அடைதற் கரியதை
கத்திக்கூரென்னக் கவிஞர் புகலுவர்
புத்தி கூரான்மா பொலிவதல் வழியே 150

**ஸ்வப்னாந்தம் ஜாகரிதாந்தம் ச உபௌ
ஏனானுபஸ்யதி மஹாந்தம் விபும்
ஆத்மானம் மத்வா தீரோ ந ஸேசதி**

கனவிலும் விழிப்பிலும் காண்பொருள் எதனால்,
எங்கும் நிறைவாம் இப்பரம் பொருளாம்
ஆன்மனை யறிந்தோர் அழங்குவ திலையே ! 151

25. பரம்பொருளடைவு

**யதே வேஹ ததமுத்ர யதமுத்ர ததன் விஹ
ம்ருத்யோ: ஸ ம்ருத்யு மாப்னோதி
ய இஹ நானேவ பஸ்யதி**

இங்கிருப்பதுவே அங்கிருப்பதுவாம்
அங்கிருப்பதுவே இங்கிருப்பதுவாம்

வேதசாதனமும் உபநிஷத்து இரசகியமும்

அன்னியம் இங்கே காணுவோன் யாவன்
இறப்புமே விறப்பை எய்துவான் அவனே ! 152

யதா ஸர்வே ப்ரமுச்ச்யந்தே காமாயே அஸ்ய ஹ்ருதிச்சரிதா:
அத மர்த்யோர் அம்ருதோபவதி அத்ரப்ரஹ்ம ஸமஸ்னுதே

கருத்திலுள்ள காமங்களெல்லாம்
ஒழிந்தபின் மனிதன் அமரனா யொளிர்வான்
இங்கே பிரமம் இலகப் பெறுவனே 153

ஸ்ரேயஸ் ச ப்ரேயஸ்ச மனுஷ்ய மேதஸ் தெளஸம்பரீத்ய
விவினக்தி தீர: ஸ்ரேயோஹி தீரோ அபிப்ரயஸோ வ்ருணீதே
ப்ரேயோ மந்தோ யோக ஷ்ரீமாத் வ்ருணீதே

நலமும் களிப்பும் நரனுக் கெய்தலாம்
அறிஞர் தெளிவாய் ஆராய்ந் தறிந்தே
சிறப்பாம் நலமே திருவெனக் கொள்வார்
களிப்பை யுவப்பர் களிப்புறு முடரே ! 154

ஆத்மானம் ரதினம் வித்தி ஸ்ரீரம் ரதமேவ து
புத்திம் து ஸாரதீம் வித்தி மன: ப்ரக்ரஹ மேவச
இந்த்ரியாணி ஹயான் யாஹு: விஷயான் தேஷுகோசரான்
ஆத்மேந்த்ரிய மனோயுக்தம் போக்தேத் யாஹுர்மனீஷிண:

ஆக்கை தேராம் ஆன்மா தலைவன்
புத்தியே சாரதி புரவிகள் புலனே
மனம் கடிவாளம் வழி விஷயாதியே
உடல் புலன் மனதில் இடங்கொள் ஆன்மா
நுகர்பவன் என்றே நுவன்றனர் புலவோர் 155

யஸ்து விஜ்ஞானவான் புவதி யுக்தேன மனஸா ஸதா
தஸ்யேந்த்ரி யாணி வஸ்யானி ஸதஸ்வா இவ ஸாரதே:

மனதை யடக்கிய மனிதன் விஞ்ஞானி
பாகனுக் கடங்கிய பரிகளைப் போலே
அவனிடம் புலன்கள் அடங்கி நடக்குமே 156

யஸ்து விஜ்ஞானவான் புவதி ஸமனஸ்க: ஸதாஸ்சி:
ஸ து தத்பதம் ஆப்னோதி யஸ்மாத் பூயோ ந ஜாயதே

மனத்தை வென்றோன் மாசிலாத் தூயன்
தெள்ளறிவாளன் உள்ளான்ம நிலையில்
மீளா திருப்பான் விஞ்ஞானி யவனே 157

26. ஒங்கார தியானம்

ஸர்வே வேதா யத்பதம் ஆமனந்தி
தபாம்ஸி ஸர்வாணி ச யத்வதந்தி
யதிச்சந்தோ ப்ரஹ்மசர்யம் சரந்தி
தத்தே பதம் ஸங்க்ரஹேண ப்ரவீமி ஓம் இதி ஏ தத்

வேத மெல்லாம் விளம்பும் பதமே
தவங்களெல்லாம் சாற்றும் நிலையே
பிரமச் சரியம் பேணுவ தெதற்கே
அப்பதம் சுருக்கமாய்ச் செப்புவேன் கேளீர்
அது ஓம் என்னும் பொது நிலையாமே 158

ஏதத் ஏவ அக்ஷரம் ப்ரஹ்ம ஏதத் ஏவ அக்ஷரம் பரம்
ஏதத் ஏவ அக்ஷரம் ஞாத்த்வா யோ யத் இச்சதி தஸ்யதத்

ஓம் எனும் அக்ஷரம் அழிலிலாப் பிரமம்
ஓம் என்பதுவே உயர் பரம்பொருளாம்
ஓம் எனும் அக்ஷரம் உள்ளறிவாளர்
எதனை விரும்பினும் அதனைத் தருமே

159

ப்ரணவோ தனு: ஸரோஹ்யாத்மா ப்ரஹ்ம தல்லக்ஷ்ய முச்யதே
அப்ரமத் தேன வேத்த்வயம் ஸ்வத் தந்மயோ புவேத்

பிரணவம் தனுவாம் பகழி ஜீவாத்மா
பிரமமே இலக்கு பகழியும் குறியும்
பொருந்துவ தெரப்பப் பொருந்தி யதனுடன்
அதுவா வதுவே ஆன்ம லட்சியமாம்

160

ஓம் இதி ப்ரஹ்ம ஓமிதீதகம் ஸர்வம்
ஓமித் யேத தக்ஷரமிதம் தஸ்ய உபவ்யாக்யானம் பூதம்புவத்
புவிஷ்யதி ஸர்வமோங்கார ஏவ யச் சான்யத் த்ரிகாலாதீதம்
ததப்ப்யோங்கார ஏவ அகார உகார மகார இதி

ஓமே பிரமம் ஓமே எல்லாம்
அழிவற்றதுவே அஉம் ஓம்
சென்றிருந் தெதிர்முக் காலமும் ஓமே
முக்காலங் கடந்த முதலு மோங்காரமே

161

ஆரா இவ ரத் நாபுள ஸம்ஹதா யத்ர நாட்ய:
ஸ ஏகோந்தஸ்சரதே ப்ஹுதா ஜாயமான:
ஓமித்யேவம் த்யாயத ஆத்மானம்
ஸ்வஸ்தி வ: பராய தமஸ: பரஸ்தாத்

மையத்தில் ஆரைபோல் அமைந்த நாடியிடை
பலவாய் நிலவும் பரமசுத் தான்மா
ஓம் என உள்ளாக வுள்ளான்மாவை
இருள் கடந்தேகுக் இனிதே யாகுக !

162

ஸ்வதேஹம் அரணீம் க்ருத்வா ப்ரணவம் ச உத்தாரணீம்
த்யான நிர்மதனாப்யாஸத் தேவம் பஸ்யேத் நிகூடவத்

உடலே அரணி ஓமை உறுத்தி
தியானத்தாலே தினமும் கடைந்தால்
புக்குறை யீசன் புலப்படுவானே

163

ஏவம் ஓங்காரம் ஆத்மைவ ஸம்விஸ்த்யாத்மனா
ஆத்மானம் ய ஏவம் வேத ய ஏவம் வேத

ஓமே ஆன்மா ஓமே தானாம்
தன்னால் அறிந்தவன் தானானானே
அறிந் துணர்ந்தவன் அதுவானானே

164

27.ஆத்ம யோகம்

தாம் யோகம் இதி மன்யந்தே ஸ்திரம் இந்த்ரிய தூரணம்
அப்ரமத்த ஸ்ததா புவதி யோகோஹி ப்ரபுவாப்யயௌ

அமுந்தப் புலனை அடக்கலே யோகம்
மனச் சுழலின்றித் தனதுள்ளடங்குக

இன்றேல் யோகம் இழந்ததாகிடுமே 165

சதம்ச ஏகாச ஹ்ருதயஸ்ய நாட்ய
ஸ்தாஸாம் மூர்தான மபிநி: ஸ்ருதைகா
தயா ஊர்த்வம் ஆயன் அம்ருதத்வமேதி
விஷ்வக் அன்யா: உத்க்ரமணே புவந்தி

இதய நாடிகள் இலகு நூற்றொன்றாம்
அவற்றுள் ஒன்றாம் அமுத நாடியே
உச்சிக்கேறும், உயர்ந்ததன் வழியே
அமரத் தன்மை அடைவான் யோகி
இதர வழியும் ஏனையோர் கொள்வரே
(இருந்தவரே இதயத் திருப்பரே) 166

அங்குஷ்டு மாத்ர: புருஷோந்தராத்மா
ஸதா ஜனானாம் ஹ்ருதயே ஸன்னிவிஷ்டு:
தம் ஸ்வாத் ஸரீராத் ப்ரவ்ருஹேத்
முஞ்ஜாதீவேஷீகாம் தைர்யேண
தம் விதாயாச் சுக்ரமம்ருதம் தம்வித்யாச் சுக்ரமம்ருதமிதி

பருவிரல் அத்தனை பரமபுருஷன்
என்றும் மக்கள் இதயத்துள்ளான்
காம்பறு புல்லெனக் காயம் பிரித்திட
சுத்த பரமாத்மா சித்திய தாமே
அதுவே தூயநல் லமுதமென்றறிக
அதுவே தூய நல் லமுதமென் றறிகவே ! 167

யதோர்ணநாபி: ஸ்ருஜதே க்ருஹ்ணதே ச
யதா ப்ருதீவ்யாம் ஓஷதய: ஸம்புவந்தி
யதா ஸத: புருஷாத் கேஸலோமானி
ததா அக்ஷராத் ஸம்புவதீ ஹ விஸ்வம்

உள்ளிருந்திழுத்து நூல் உண்ணும் சிலந்தி
மண்ணுள்ளிருந்து மரஞ்செடி வளரும்
மாந்தர் தலையிலே மயிர் முளைப்பதுபோல்
அழியாப் பொருளினின்று அவனி தழைக்குமே 168

ததேதத் ஸத்யம் யதா ஸுதீப்தாத் விஸ்புலிங்கா:
ஸஹஸ்ரஸு ப்ரபுவந்தே ஸருபா:
ததா அக்ஷராத் விவிதா: ஸௌம்ய
புரவா: ப்ரஜாயந்தே தத்ர சைவாபி யந்தி

இதுவே உண்மை இலகுஞ் சுடரில்
அதேசுடர் ஆயிரம் உற்றொழுந்தொளிரும்
அதேபோல் ஆன்மா அழிவறு பொருளாம்
அதனின் றொழுந்ததில் அடங்கும் உயிர்களே 169

அக்னிர்மூர்தா சக்ஷுஷீ சந்த்ரஸூர்யௌ
தீஸ: ஸ்ரோத்ரோ வாக்விவ்ருதாஸ்ச வேதா:
வாயு: ப்ராணோ ஹ்ருதயம் விஸ்வம்
அஸ்ய பத்ப்யாம் ப்ருதீவீ ஹி ஏஷ ஸர்வ பூதாந்தராத்மா

தீயேதலையாம் திங்களிரவி கண்
திசைகள் காது திகழ்மறை வளக்கு
உயிரது காற்றாம் உலகே உள்ளம்
புவியவ னடியே அவனந்த ராத்மா. 170

ஹிரண்மயே பரே கோஸம் வ்ரஜனம் ப்ரஹ்ம நிஷ்கலம்
தத் சுப்ரம், ஜயோதிஷாம்ஜ்யோதி:
தத்யத் ஆத்மவிதோ விது:

பொன்னொளிர் பரமண் டலமாம் உச்சி
மசறு பரம்பொருள் ஆங்கே பொலியும்
ஒளிகளுக் கொளியாம் தூயநல் லுணர்வாம்
தன்னறி வாளர் தனியறி வதுவே !

171

28. தன்மயக் காதல்

த்வா ஸுபர்ணா ஸயுஜா ஸகாயா
ஸமானம் வ்ருக்ஷம் பரிஷஸ்வ ஜாதே
தயோரன்ய: பிப்பலம் ஸ்வாது அத்தி
அனஸ்னன் அன்யோ அபிசாக ஸீதி

இரண்டு பறவைகள் இன்னிய சிறகின
ஒரே மரத்தில் ஒருங்கிணைந் துளவாம்
இரண்டில் ஒன்று இன்கனி யுண்பது வினையால்
உண்ணா ஒன்றது வுலவாச் சாட்சியாம்

172

ஸமானே வ்ருக்ஷே புருஷோநிமக்னோ
அநீசயா ஸோசதி முஹ்ய மான:
ஜுஷ்டம் யதா பஸ்யதி அன்யமீஸம்
அஸ்ய மஹிமானமிதி பஸ்யதி வீதஸோக:

அதே மரத்தில் அமர்ந்த புருஷன்
மனமயக் கத்தால் மயர்வுறு கின்றான்
மசறு பரமன் மகிமையைக் கண்டதும்
அன்னிய மயக்கம் அற்றின்புறுவனே
அவனே தானென் றறிந்துவப் பானே !

173

ந வா அரே பத்யு: காமாய பதி: ப்ரியோ புவதி
ஆத்மனஸ்து காமாய பதி: ப்ரியோ புவதி
ந வா அரே ஜாயாயை காமாய ஜாயா ப்ரியா புவதி
ஆத்மனஸ்து காமாய ஜாயா ப்ரியா புவதி
ந வா அரே புத்ராணாம் காமாய புத்ரா: ப்ரியோ புவதி
ஆத்மனஸ்து காமாய புத்ரா: ப்ரியா புவதி
ந வா அரே ஸர்வஸ்ய காமாய ஸர்வம் ப்ரியம் புவதி
ஆத்மனஸ்து காமாய ஸர்வம் ப்ரியம் புவதி

காமத்தாலே கணவனன் பில்லை
ஆன்மக் காதலாற் கணவனன் பாமே
காமத்தாலே மனைவியன் பில்லை
ஆன்மக் காதலால் மனைவியன் பாமே
காமத்தாலே பிள்ளையன் பில்லை
ஆன்மக் காதலால் பிள்ளையன் பாமே
காமத்தாலே அனைத்தன்பு மன்றே
ஆன்மக் காதலால் அனைத்தன்பு மாமே
இதயான்மக் காதலே எவ்வன்பு மாமே !

174

29. அமுத நிலை

யஸ் சந்தஸாம் ருஷ்போ விஸ்வரூப:
சந்தோப்யோ அத்யம்ருதாத் ஸம்ப்பூவ
ஸமேந்த்ரோ மேத்யா ஸ்ப்ருணோது
அம்ருதஸ்ய தேவதாரணோ பூயாஸம்
ஸ்ரீரம் மே விசர்ஷணம் ஜிஹ்வா மே மதுமத்தமா
கர்ணாப்யாம் பூரிவிஸ்ருவம் ப்ரஹ்மண: கோஸோ
அஸிமேத்யா பிஹித: ஸ்ருதம் மே கோபாய

வேதப்பெருமான் விக்ரூபன்
அமுதச் சந்தத் தான ஓங்காரன்
இந்திரன் மேதையை எழில்பெறத் தூண்டு !
மேதை மேலிய ஆதிப்பரமனே
அமுதத் தன்மை அடைகயான் இறைவா !
திண்புற வுடலம், தேனூற நாவே
செவியிகக் கேட்க கேட்டதைக் காக்க
நல்லருள் புரிவாய் ஞானத் தேவா !

175

ததோமே ஸ்ரிய மாவஹ லோமஸாம் பசுபி: ஸஹஸ்வாஹா
ஆமாயந்து ப்ரஹ்மசாரிண: ஸ்வாஹா
விமாயந்து ப்ரஹ்மசாரிண: ஸ்வாஹா
ப்ரமாயந்து ப்ரஹ்மசாரிண: ஸ்வாஹா
தமாயந்து ப்ரஹ்மசாரிண: ஸ்வாஹா
ஸமாயந்து ப்ரஹ்மசாரிண: ஸ்வாஹா

ஆடுமாடுகளுடன் அருந்திரு வருளாய்
பிரமசாரிகள் வருகவே என்னிடம்
யாண்டிருந்தும் பிரமசாரிகள் வருகவே !
பொறி புலனடங்கிய அறிவொளிர் சாந்தப்
பிரமசாரிகள் வருக, வருகவே !

176

யஸோ ஜனே அஸானி ஸ்வாஹா
ஸ்ரேயான் வஸ்யஸோ அஸானி ஸ்வாஹா
தம்த்வா புகப்ரவிஸானி ஸ்வாஹா ஸமாபுகப்ரவிஸ ஸ்வாஹா
தஸ்மின் ஸஹஸ்ர ஸாகே நிபுக்ஷஹம் த்வயி ம்ருஜே ஸ்வாஹா
யதா ஆப: ப்ரவதா ஆ அயந்தி யதா மாஸா அஹர்ஜரம்
ஏவம் மாம் ப்ரஹ்மசாரிண: ததராயந்து ஸர்வத: ஸ்வாஹா
ப்ரதிவேஸே அஸி ப்ரமா பாஹி ப்ரமா பத்யஸ்வ ||

மக்களிடையான் மிக்கிசை பெறுகவே
செல்வருள் ஓங்கிய செல்வனாகுகவே !
உன்னுள் உறைகயான் உயர்வளத் தேவா
பரிந்தெனுளிருப்பாய் பாக்கிய சாமியே
தூயனேன் உன்னால்; ஆயிரங் கிளையேயாய்
தாழ்ச் செல்லும் தண்ணாறு போலே
ஆண்டில் மாதங்கள் அணைவது போலே
நாற்றிசை யிருந்தும் நல்பிரமசாரிகள்
வருகவே என்பால் வள்ளலே போற்றி
புகவே உன்னுட் புகுந்துநீ யானேன்
அறிவொளி தூண்டாய் அருட்சோதியனே.

177

அஹம் வ்ருக்ஷஸ்ய ரேரிவ கீர்த்தி: ப்ருஷ்டம் திரேரிவ
 ஊர்த்வ பவித்ரோ வாஜீனிவ ஸ்வம்ருத மஸ்மி |
 த்ரவிணகம் ஸவர்சஸம் ஸுமேதா அம்ருதோக்ஷித :
 இதி த்ரிசங்கோர் வேதானுவசனம்

வாழ்வு மரத்தை யான் வளம்பெறச் செய்தேன்
 மலைமுடி போலென் மண்புகழ் ஓங்குமே
 தூயநல்லின்பந் துலங்கிட வீறும்
 சுத்தசக்திச் சுடரொளி யானே
 அருளின் பொலிவும் ஆக்கமும் செல்வமும்
 அழிவில்லாத அமரத் தன்மையும்
 அறிவும் யானே எனத் திரிசங்கின்
 அனுபவ வாக்கை அனுபவிப்போமே !

178

வேதமனூச்ய ஆசார்யோ அந்தேவாலினம் அனுஸாஸ்தி ச
 ஸத்யம் வத தர்மம் சர ஸ்வாத்யாயான் மா ப்ரமத :
 ஆசார்யாய ப்ரியம் த்னமாஹ்ருத்ய
 ப்ரஜாதந்தும் மா வ்யவச்சேத்ஸீ: ஸத்யாந்ந ப்ரமதி தவ்யம்
 தர்மாந்ந ப்ரமதி தவ்யம் -- குஸலாந்ந ப்ரமதி தவ்யம்
 பூத்யை ந ப்ரமதி தவ்யம்--ஸ்வாத்யாய ப்ரவசனாப்யாம்
 ந ப்ரமதி தவ்யம்--தேவபித்ரு கார்யாப்யாம்
 ந ப்ரமதி தவ்யம்--மாத்ரு தேவோபுவ பித்ரு தேவோ புவ
 ஆசார்ய தேவோபுவ அதிப தேவோபுவ
 யான்யனவத்யானி கர்மாணி தானி ஸேவிதவ்யானி
 நோ இதராணி யான் யஸ்மாகம் ஸுசரிதானி
 தானி த்வயோ பாஸ்யானி நோ இதராணி

வேதம் புகட்டிய விழுமிய ஆசான்
 மணவனுக்கு வழத்தினா னாக்கே;
 உண்மை பேசுக; உயர் அறம் புரிகவே
 ஓதலை மறவேல்; உற்ற காணிக்கை
 குருவிற் கீந்தபின் குலம் வளர் வினை செய்;
 வழவேல் உண்மை அறத்தின் வழவேல்
 நலஞ்செய்த தவறேல், நன்னூல் மறவேல்
 முதல்வன் கடமையும் முன்னோர் கடமையும்
 வழவேல் இல்லறம் வளம்பெற வாழ்க!
 தாயார் உனக்குத் தெய்வமாகுகவே
 தந்தை உனக்குத் தெய்வமாகுகவே
 ஆசான் உனக்குத் தெய்வமாகுகவே
 விருந்தாளி யுனக்குத் தெய்வமாகுகவே
 மரசுறு வினையே மகிழ்ந்து பேணுகவே
 மற்றவையன்று
 தூயநற் செயலே தொடர்ந்து செய்கவே
 மற்றவையன்று
 பொலிக பொலிக பொங்குக நலமே!

179

யுவாஸ்யாத் ஸாதுயுவா அத்யாபக:
 ஆஸிஷ்டோ த்ரிடிஷ்டோ புலிஷ்ட: :
 தஸ்யேயம் ப்ருதிவீ ஸர்வா வித்தஸ்ய பூர்ணாஸ்யாத்
 ஸ ஏகோ மானுஷ ஆனந்த:

முருகிள வனப்பும் அருமறைத் தெளிவும்
 திறனும் உரனும் திண்ணிய வீறும்

உலகச் செல்வப் பொலிவும் இலகும்
இளந்திருவாளன் எய்திய வளமே
மானுடர் கொள்ளும் இன்ப வரம்பாம். 180

ஓம் ப்ரஹ்மவித் ஆப்னோதி பரம் ததேஷா அப்யுக்தா
ஸத்யம் ஞானம் அனந்தம் ப்ரஹ்ம
யோ வேத நிஹிதம் குறாயாம் பரமே வ்யோமன்
ஸோ அஹ்நுதே ஸர்வான் காமான் ஸஹ
ப்ரஹ்மண விபஹ்சிதேதி | ப்ரஹ்மவித் ப்ரஹ்மவை புவதி

பரம்பொரு ளறிந்தோன் பரநிலை யடைவான்
சத்தியம் ஞானம் அனந்தம் எனவே
பரம்பொருள் அதனைப் பகருவர் புலவேவர்
இதயக் குகையிற் பரமகாசமாய்
பரம்பொரு ளறிந்தோன் வரம்பெறு விருப்பெலாம்
அடைந்தோனாவான் அறிவதுவாமே
பிரம ஞானி பிரம மாவானே 181

யதோ வாசோ நிவர்தந்தே அப்ராப்ய மனஸா ஸஹ
ஆனந்தம் ப்ரஹ்மணோ வித்வான் ந பிபேதி கதாச னேதி
தஸ்யைஷு ஏவ ஸாரீர ஆத்மா

மொழி யெட்டாதது ; மனமெட்டாதது
பரம்பொருளின்பம் பயிலு மறிஞன்
எச்சம யத்தும் அச்ச மில்லானே
இஃததன் ஆன்ம இயலுருவாமே 182

30. பஞ்சகோசத்தில் பிரம்மம்

விஜ்ஞானம் யஜ்ஞம் தனுதே கர்மாணி தனுதேபி ச
விஜ்ஞானம் லேவா: ஸர்வே ப்ரஹ்ம ஜ்யேஷ்டம் உபாஸதே
விஜ்ஞானம் ப்ரஹ்ம சேத்வேத தஸ்மாத் சேநந ப்ரமாத்யதி
சாரீர பாப்மணோ ஹித்வா ஸர்வான் காமான் ஸம்ஹுத இதி

விஞ்ஞானமென்னும் மெய்த்தெள்ளறிலே
வேள்வி புரியும் வினைநல மாக்கும்
அதனையே தேவர் முதற்பர மென்பார்
அதுவே பரமென் றகலா தறிலேவான்
த்தொழிந் தெண்ணிய திருக்களைப் பெறுவனே
உடம்பினில் உத்தமன் ஒளிர்க் காண்பனே 183

யத் வை தத் ஸுக்ருதம் ரஸோ வை ஸ:
ரஸம் ஹ்யே வாயம் லப்த்வா ஆனந்தீ புவதி
கோ ஹ்யே வான்யாத் க: ப்ராண்யாத்
யதேஷு ஆகாம ஆனந்தோ ந ஸ்யாத்

தானேயான தனிப்பரம் இன்பமே
இன்பரசத்தோன் இன்பமாவானே
ஆனந்தமாம் இவ் வாகாச மினறேல்,
யாரிங் குயிர்த்தே உயிர் வாழ்வாரே ? 184

யதோ வா இமானி பூதானி ஜாயந்தே
யேன ஜாதானி ஜீவந்தி யத்ப்ரயந்தயபிஸம்விஸந்தி
தத் விஜிக்ஞாஸஸ்வ தத் ப்ரஹ்மேதி

இவ்வயிர்க் குலங்கள் எதனின் றெழுமோ
எதிலே வரமும், எதனில் அடங்குமோ
அதுவே பிரம்மம் என்றறிவாயே 185

அன்னம் ப்ரஹ்மேதி வ்யஜானாத் அன்னாத்யேவ கல்விமானி
பூதானி ஜாயந்தே அன்னேன ஜாதானி ஜீவந்தி
அன்னம் ப்ரயந்த்யபிஸம் விஸந்தீதி

அன்னம் பிரம்மம் அன்னத்திலிருந்தே
ஆருயி ராக்கமும் ஆருயிர் வாழ்வுமாம்
அற்ற வுயிரும் அன்னத் தடங்குமே 186

ப்ரானோ ப்ரஹ்மேதி வ்யஜானாத் ப்ராணாத்யேவ கல்விமானி
பூதானி ஜாயந்தே ப்ரானேன ஜாதானி ஜீவந்தி
ப்ராணம் ப்ரயந்த்யபிஸம் விஸந்தீதி

பிராணனே பிரம்மம் பிராணத்திலிருந்தே
ஆருயிராக்கமும் ஆருயிர் வாழ்வுமாம்
அற்ற வுயிரும் பிராணத்தடங்குமே 187

மனோ ப்ரஹ்மேதி வ்யஜானாத் மனஸோஹ்யேவ கல்விமானி
பூதானி ஜாயந்தே மனஸா ஜாதானி ஜீவந்தி
மன: ப்ரயந்த்யபிஸம் விஸந்தீதி

மனமே பிரம்மம் மனத்திலிருந்தே
ஆருயிராக்கமும் ஆருயிர் வாழ்வுமாம்
அற்ற வுயிரும் மனத்திலடங்குமே 188

விஜ்ஞானம் ப்ரஹ்மேதி வ்யஜானாத்
விஜ்ஞானாத் யேவ கல்விமானி பூதானி ஜாயந்தே
விஜ்ஞானேன ஜாதானி ஜீவந்தி
விஜ்ஞானம் ப்ரயந்த்யபிஸம் விஸந்தீதி

விஞ்ஞானம் பிரம்மம் விஞ்ஞானத்திலிருந்தே
ஆருயிராக்கமும் ஆருயிர் வாழ்வுமாம்
அற்ற வுயிரும் விஞ்ஞானத் தடங்குமே 189

ஆனந்தம் ப்ரஹ்மேதி வ்யஜானாத் ஆனந்தா த்யேவ கல்விமானி
பூதானி ஜாயந்தே ஆனந்தேன ஜாதானி ஜீவந்தி
ஆனந்தம் ப்ரயந்த்யபிஸம் விஸந்தீதி

ஆனந்தம் பிரம்மம் ஆனந்தத்திலிருந்தே
ஆருயிராக்கமும் ஆருயிர் வாழ்வுமாம்
அற்ற வுயிரும் ஆனந்தத் தடங்குமே 190

31. அது நான்

தத் ப்ரதிஷ்டேத் யுபாஸீத ப்ரதிஷ்டாவான் புவதி
தன்மஹ இത്യுபாஸீத மஹான் புவதி
தன்மன இത്യுபாஸீத மானவான் புவதி

எப்படிக்க் கருதினும் அப்படி அதுவாம்
துணையாய்க் கருதின் துணையாகும்மே
பெருமையாய்க் கருதிற் பெருமை செயுமே
மனமாய்க் கருதின் மனமாண் புறுமே. 191

**தந்நம் இத்யு பாஸீத நம்யந்தே அஸ்மை காமா:
தத் ப்ரஹ்மேத் யுபாஸீத ப்ரஹ்மவான் புவதி**

பணிவாய்க் கருதின் விருப்பெலாம் பணியுமே
பரமனாய்க் கருதின் பரநிலை தருமே 192

ஸ யஸ்சாயம் புருஷே யஸ்ஸஸாவாதித்யே ஸ ஏக:

மாளிடத்துள்ளான் வான்கடருள்ளான்
ஒருவன் அவனே உயர்பரம் பொருளாம் 193

**ஆத்மைவேதமக்ர ஆஸீத் புருஷவித: ஸோ அனுவீக்ஷ்ய
நான்யதாத்மனோ பஸ்யத் ஸோஹமஸ்மீத்யக்ரே வ்யாஹரத்
ததோ அஹம் நாமா புவத்**

ஆதியில் இப்புலி ஆன்ம வடிவாம்
சிந்தித்தான்மா தெளிந்தது தனையே
நானவன் எனவே ஞான முரைத்ததால்
அகமென் றான்மா அழைக்கப்படுவதாம். 194

**ப்ராணேன ரக்ஷன் னவரம் குலாயம்
பஹிஷ்குலாயா தம்ருதம்சரித்வா
ஸ ஈ யதே அம்ருதோ யத்ரகாம ஹிரண்மய புருஷ ஏக
ஹம்ஸ: ஆராமமஸ்ய பஸ்யந்தி ந தம் பஸ்யதி கஸ்சன
ந து தத் த்வீத்ய மஸ்தி**

பொன்னொளி ரமுதன் ஹம்ஸ புருஷன்
பிராணனாயிந்த மலக்கூடு தாங்கி
விரும்பியபடியிக் கூட்டையும் விட்டுத்
தனியே இயங்குவான் தானழி விலனே
ஆடலைக் காண்பர்; அவன் காணிலரே,
அதனினும் மற்றொன் றறிதற் கிலையே 195

**ஆத்மானம் சேத் விஜானீயாத யமஸ்மீதி பூருஷ:
கிமிச்சுன் கஸ்ய காமாய சரீரமனுஷம் ஜ்வரேத்**

நானிதாத் மாவெனும் ஞானியில்வுடலில்
எதை விரும்புவான் எதற்கே விரும்புவான் ? 196

**யஸ்யானுவிதத: ப்ரதிபுத்த ஆத்மாஸ்மின் தேஹோ
கஹனே ப்ரவிஷ்ட: ஸவிஸ்வக்ருத் ஸ ஹி ஸர்வஸ்ய கர்த்தா
தஸ்ய லோக: ஸ உ லோக ஏவ**

இடர் தரு யாக்கையுள் அடைதரு மான்மா
அதையறிந் தடைந்தோன் அதுவாம் அவனே
ஆக்குவான் உலகை அனைத்தையு மவனே
தானே யுலகம் உலகமுந் தானே 197

**புருஷ ஏ வேதம் ஸர்வம் யத்பூதம் யச்ச புவ்யம்
ஏதாவானஸ்ய மஹிமா அதோஜ்யாயகம் ஸ்ச புருஷ:
வேதாஹ மேதம் புருஷம் மஹாந்தம்
ஆதித்ய வர்ணம் தமஸ: பரஸ்தாத்
தமேவ வித்வான் அம்ருத இஹ புவதி
நான்ய: பந்தூ வித்யதே அயனாய**

முக்காலும் உள்ளது முழுதும் புருஷன்
எங்கும் என்றும் எவ்வாறிருப் பினும்

எல்லாம் அவனே; எனைத்தினும் மேலோன்
கடரொளிப் பெருமான் சுயமாயறிந்தேன்
அவனே தாமென் றறிந்தவர் அமரர்
இறவா திருக்கும் வழியிதுவாமே !

198

நித்யானு ஸந்தானம்

(வேதக் கருத்துக்கள் பொதிந்த அருட்பா சுரங்களை இனிப் பயில்வோம்; இவை பல அருள் நூல்களிலிருந்து நித்யானு ஸந்தானத்திற்காகவே தொகுக்கப் பெற்றவை; தொன்று தொட்டு பாரத சமுதாயத்திற்கு ஆத்மவீறு தந்த திருவாக்குகள்; இவற்றை உணர்ந்து பாடினால், உள்ளம் உயரும், ஒளி நிலவும், வாழ்வு சிறக்கும்; உறுதி).

32. நமஸ்தே

நமஸ்தே ஸதே ஸர்வ லோகாஸ் ரயாய
நமஸ்தே சிதே விஸ் வருபாத்மகாய
நமோத்வைத தத்வாய முக்திப்ரதாய
நமோ ப்ரஹ்மணே வ்யாபினே நிர்குணாய

சகத்தைத் தாங்கும் சத்துப் பொருளாய்
செகமெலாங் காக்கும் சின்மயப் பொருளாய்
அத்வைத தத்துவன் முத்தி யளிப்போன்
என்றும் எங்கும் இருக்கும் பிரமன்
அவனுக்கே நம் அன்பு வணக்கமாம் !

199

த்வமக்ஷரம் பரமம் வேதி தவ்யம்
த்வமஸ்ய விஸ்வஸ்ய பரம் நிதானம்
த்வமவ்யய: னாஸ் வத தர்ம கோப்தா
ஸநாதனஸ்த்வம் புருஷோ மதோ மே

அழிலிலாப் பரம அறிதகு பொருளே
உலகயர் செல்வமே உலவாப் பழையனே
தொல்பெரும் புருடனே தோத்திரம் உணக்கே
நிலையறந் தாங்கும் நிமலா போற்றி !

200

பிதாஸி லோகஸ்ய சராசரஸ்ய
த்வமஸ்ய பூஜ்யஸ்ய குருர் ஶீயாள்
நத்வத் ஸமோஸ்தி அப்யதிக: குதோன்யோ
லோக த்ரயேப்ய ப்ரதிமப்ரபாவ

சராசரவுலகத் தந்தை நீயே
உலகெலாம் போற்றும் உயர்குரு நீயே
ஒப்பிலா ஒருவர் முப்பே ருலகிலும்
உன்னினும் யாருளர் ? ஓங்கிய திறலோய் !

201

த்வமேகம் ஸரண்யம் த்வமேகம் வரேண்யம்
த்வமேகம் ஜகத்பாலனம் ஸ்வப்ரகாஸம்
த்வமேகம் ஜகத்கர்த்ரு பாத்ருப்ரஹர்த்ரு
த்வமேகம் பரம் நிஸ்ஸலம் நிர்விகல்பம்

நீயே அடைக்கலம் நீயே சிறந்தோன்
சகத்தைத் தாங்கும் தன்னொளிச் சுடரோன்
ஆக்கி யளித்து நீக்கும் பெருமான்
உலவா நிலைபரன் ஒருவன் நீயே !

202

காலை தியானம்

ப்ராத: ஸ்மராமி ஹ்ருதி ஸம்ஸ்பூரலாத்ம தத்வம்
ஸச்சித் ஸுகம் பரமஹம்ஸ க்ரீயம் தூரீயம்
யத் ஸ்வப்ன ஜாக்ர ஸுஷுப்த மவைதி நித்யம்
தத் ப்ரஹ்ம நிஷ்களமஹம் நச பூத சங்க:

பரமஹம்ஸர் பரவுந் தூரீயம்
மெய்யறி விற்பம் விழிகளை துயிலை
நித்தியம் அறிவது நிட்களப் பிரமம்
அதுவே நானாம், ஐம்பூதக் கூடிவை
ஆத்தம தத்துவம் அதனை உளத்தே
காலை நினைந்து களிப்புறு வேணே !

203

ப்ராதர் நமாமி தமஸ: பரமார்க்க வர்ணம்
பூர்ணம் ஸநாதன பதம் புருஷோத்த மாக்யம்
யஸ்மின்னிதம் ஜகத்சேஷம் அசேஷ மூர்த்தௌ
ரஜ்வாம் புஜங்கம இவ ப்ரதி பாஸிதம்வை

இருள்கீண் டொளிரும் இரவியின் வண்ணன்
புருடோத் தமனெனும் பூரணப் பழம்பொருள்;
கயிற்றிற் பாம்பெனக் கணக்கிலாச் சகமெலாம்
எதிலே தோற்றம் பொதுவாம் பிரமம்
மலந்தலைக் காலை வணங்கிடு வேணே !

204

33. கண்ணன் நினைவு

நமாமி நாராயண பாத பங்கஜம்
கரோமி நாராயண பூஜனம் ஸதா
வதாமி நாராயண நாம நிர்மலம்
ஸ்மராமி நாராயண தத்வ மவ்யயம்

பரநாராயணன் பதமலர் பணிதுமே
நாராயணனை நானந் தொழுதுமே
நவிலும் புனித நாரணன் பெயரே
நினைதும் நாரண நித்யதத் துவமே !

205

வம்ஸீ வபூஷித கராந் நவ நீர தாபாத்
பீதாம் ப்ராத் அருணமிம்பு பவோத ரோஷ்ட்ராத்
பூர்ணேந்து சுந்தர வதனாத் அரவிந்த நேத்ராத்
க்ருஷ்ணாத் பரம் கிமபிதத்வம் அஹம் ந ஜானே

வேய்க்குழற் கையன் மின்முகிற் பொலிவோன்
பீதாம்பரன் செங்கதிர்க் கனியிதழோன்
முழுமதி யழகு முகத்தான், கமலக்
கண்ணன் இன்பக் கண்ணனின் மிக்க
உயர் பொருளென்றை உணரகில் வேணே !

206

ஸத்யவ்ரதம் ஸத்யபரம் த்ரிஸத்யம்
ஸத்யஸ்ய யோனிம் நிஹிதஞ்ச ஸத்யே
ஸத்யஸ்ய ஸத்யம் ருதஸத்ய நேத்ரம்
ஸத்யாத்மகம் த்வாம் சரணம் ப்ரபன்னா !

உண்மை விரதன், உண்மைப் பரமன்,
மொழிமன மெய்யிம் மூன்றிலும் உண்மையன்,
உண்மையின் பிறப்பிடம் உள்ளத் துண்மை

உண்மையினுண்மை உலவா வுண்மை
உண்மை யான்மனே உனைச்சரண் புகுந்தோம் 207

முகம் கரோதி வாசாலம் பங்கும் லங்குயதே கிரிம்
யத் க்ருபா தமஹம்வந்தே பரமானந்ல மாதவம்

ஊமை பேச முடம் மலை தாண்டப்
பண்ணும் கருணைப் பரமானந்த
மாதவக் கண்ணனை வணங்குவன் யானே ! 208

யம் ப்ரஹ்மா வருணேந்த்ர ருத்ர மருத:
ஸ்துன்வந்தி திவ்யை ஸ்தவை:
வேதை: ஸாங்க பதக்ரமோப நிஷதைர்
தாயந்தி யம் ஸாமகா:
த்யானா வஸ்தித தத்குதேன மனஸா
பஸ்யந்தி யம் யோகினோ:
யஸ்யாந்தம் நவிது : ஸுரா ஸுரகணா:
தேவாய தஸ்மை நம:

பிரமன் வருணன் இந்திரன் உருத்திரன்
மருதர் இன்னிசை மாலையால் வழுத்தவே
வேதாங்கபதக் கிரமோப நிஷத்தால்
சாமகர் துதிக்கவே, தியானத் தாழ்ந்த
யோகிகள் காணவே தேவாகரரும்
முடிவுகாணா முழுமுதற் கடவுள்
அவனையே வணங்கி அருள்பெறுவேமே 209

ஸாந்தாகாரம் புஜயசயனம் பத்மநாபும் ஸுரேசம்
விஸ்வாதாரம் க்ஷனஸத்ருஸம் மேகவர்ணம் சுபாங்கம்
லக்ஷ்மீகாந்தம் கமல நயனம் யோகிபிர்த்யான கம்யம்
வந்தேவிஷ்ணும் புவ புயஹரம் ஸர்வ லோகைக நாதம்

அமைதி வடிவும் அரவணைத் துயிலும்
தாமரைத் தொப்புளும் தண்முகில் வண்ணமும்
கவின்செய் உறுப்பும் கமலக் கண்ணும்
திருவின் கவர்ச்சியும் திகழும் பெருமான்
உலகாதாரன் உம்பரின் பரந்தோன்
அச்ச மொழிப்போன் அகில முதல்வன்
யோகியர் தியானத் தொளிருந் திருமால்
அவனை வணங்கி அருள்பெறு வேனே ! 210

விபுதோ நைவ விபுத: ஸம்பதோ நைவ ஸம்பத:
விபுத்விஸ்மரணம் விஷ்ணோ ஸம்பந் நாராயண ஸம்ருதி:

ஆபத்தில்லை ஆபத்து சம்பத்தில்லை சம்பத்து
விஷ்ணுவை மறப்பதே விபத்தா கும்மே
சம்பத் தென்பது சதா ஹரி நினைப்பாம் ! 211

34. ஸ்ரீராம த்யானம்

ஆபதாம் அபஹர்தாரம் தூதாரம் ஸர்வ ஸம்பதாம்
லோகாபிராமம் ஸ்ரீராமம் பூயோ பூயோ நமாம்யஹம்
வெருவெலாம் போக்குந் திருவெலா மாக்கும்

வேதசாதனமும் உபநிஷத்து இரசகியமும்

உலகவரம் அழகனை உயர்திரு ராமனை
யிசையிசை வேண்டி வணங்குகின் றேனே 212

லோகாபிராமம் ரணரங்கதீரம் ராஜீவ நேத்ரம் ரகுவம்ஸ நாதம்
காருண்ய ரூபம் கருணா கரம்தம்
ஸ்ரீராம சந்த்ரம் சரணம் ப்ரபத்யே |

செகமெலாம் விரும்பும் செருக்களச் சிங்கம்
கமலக் கண்ணன் இரகுகுல முதல்வன்
கருணை வடிவேன் கருணைசெய் பெருமான்
திருமிகு ராமன் சேவடி போற்றியே ! 213

மாயாதீதம் மாதவமாத்யம் ஜகதாதீதம்
மானாதீதம் மோஹவினாசம் முனிவந்த்யம்
யோகித்யேயம் யோகவிதானம் பரிபூர்ணம்
வந்தே ராமம் ரஞ்ஜித லோகம் ரமணீயம்

மாயை கடந்தவன் மாதவ முதல்வன்
உலகம் படைத்தோன் உன்மனம் கடந்தோன்
மோகக் கடிவேன் முனிவர் போற்றுவோன்
யோக விதானன் யோகியர் தேயன்
பாருக்கினியான் பரிபூரணனாம்
இன்னிய ராமனை இறைஞ்சுகும் யாமே 214

அனுமான் தியானம்

மனோஜவம் மாருத துல்யவேகம்
ஜிதேந்த்ரியம் புத்திமதாம் வரிஷ்டம்
வாதாத்மஜம் வானர யூத முக்யம்
ஸ்ரீராம தூதம் சரணம் ப்ரபத்யே !!

மனதினும் விரைவான் மாருதி வீரன்
புலனை வென்றவன் புத்தியிற் சிறந்தோன்
வாயு புத்திரன் வானரர் முதல்வன்
ஸ்ரீ ராமதூதன் திருவடி சரணே ! 215

35. சிவத்யானம்

ஆங்கிகம் புவனம் யஸ்ய வாசிகம் ஸர்வ வாங்மயம்
ஆஹார்யம் சந்த்ர தாராணி தம்வந்தே ஸாத்விகம் சிவம்

உலகே உடலாய் உரையெலாம் வரக்காய்
மதிநாண் அணியாய், இதயத் தாடும்
சாத்விகச் சிவத்தை வந்தனம் செய்வோம் 216

மனஸ்தே பாதாப்ஜே நிவஸது: வச: ஸ்தோத்ர புணிதௌ
க்ரௌசாப் யர்ச்சாயம் ஸ்ருதிரபி கதா கர்ணனவிதௌ தவ
த்யானே புத்தி: நயன யுகளம் மூர்த்தி விபுவே பரக்ரந்தான்
கைர்வா பரமசிவ ஜானே பரமத:

மனதிலுன் பதமலர் வரக்கிலுன் துதியே
கையிலுன் அருச்சனை காதிலுன் காதை
புத்திரின் சிந்தனை கண்ணிலுன் கவினுரு
விளங்கினால் வேறுநூல் வேறு மதமேன் ?

வாழ்வெலாம் பரசிவ வழிபாடாமே !

217

ஆத்மாத்வம் கிரிஜாமதிஸ் ஸஹசரா: ப்ராணா: ஸ்ரீரம்
க்ருஹம் பூஜாதே விஷயோப போகரசனா நித்ரா: ஸமாதி
ஸ்திதி: ஸஞ்சாரப் பதயோ ப்ரலக்ஷிணவிதி: ஸ்தோத்ராணி
ஸ்வா கிரோ யத்யத் கர்ம கரோமி தத்ததகிலம்
சம்போ தவாராதனம் |

இன்பச் சிவனே நீ என் ஆன்மா
உமையே மதியாம் உயிர் பரிவாரம்
உடலுன் வீடு; உறக்கமே சமரதி
நகருவ தெல்லாம் உன்பிர தட்சிணம்
சொல்லுவ தெல்லாம் தேரத்திரமாமே
ஆற்றுந் தொழிவெலாம் ஆராதனமே !

218

கரசரணக்ருதம் வாக் காயஜம் கர்மஜம்வா
ஸ்ரவண நயனஜம் வா மானஸம் வாபராதம்
விஹிதம் அவிஹிதம் வா ஸர்வமேதத் க்ஷமஸ்வ
ஜய ஜயகருணாப்ஜே ஸ்ரீமஹாதே வ சம்போ

கை கால் நாவுடல் செலிகண் மனஞ் செயல்
இவற்றால் ஆற்றிய தவறுக ளெல்லாம்
பொறுத்தருள் தேவனே ஜயஜய போற்றி !

219

த்வமேவ மாதாச பிதா த்வமேவ
த்வமேவ பந்துஸ்ச ஸகா த்வமேவ
த்வமேவவித்யா த்ரவிணம் த்வமேவ
த்வமேவ ஸர்வம் மமதேவ தேவ !

நீயே எந்தாய் நீயே எந்தை
உறவுந் துணையும் அறிவும் செல்வமும்
எல்லாம் நீயே இறைவா போற்றி !

220

யம்சைவா: ஸமுபாஸதே சிவஇதி ப்ரஹ்மேதி வேதாந்தின:
பௌத்தா புத்தே இதி: ப்ரமாணபடவ:
கர்தேதி நையாயிகா: அர்ஹந் நித்யத ஜைன ஸாஸனரதா:
கர்மேதிமீ மாம்ஸகா: (க்ருஸ்தா ஈசயிதிக்கிரியா: பரரதா
அல்லேதி மாஹம்மதா) ஸோஅயம் வோ விததாது
வாஞ்சிதபுலம் த்ரைலோக்ய நாதோ ஹரி:

சிவமெனச் சைவர் பிரமமென வேதாந்தர்
புத்தனைப் பௌத்தர் கர்த்தனை நியாயர்
அருக னெனச் சைனர், கருமமென மீமாம்சர்
(தொண்டிற்சிறந்த கிருஸ்துவர் தந்தை,
அல்லாவென இஸ்லாமியர்) சொல்லுவதெல்லாம்
மூவுலகுக்கும் முதல்வன் ஒருவனை.....அவனே
தீதறநலஞ் செயுந் தெய்வம் யாங்கள்
வேண்டும் வரங்களை ஈண்டருள் பெருமான்.

221

36. கணபதி த்யானம்

சுக்லாம் பரதாரம் தேவம் சசிவர்ணம் சதுர்புஜம்
ப்ரஸன்ன வதனம் த்யாயேத் ஸர்வவிக்னோப சாந்தயே

வேதசாதனமும் உபநிஷத்து இரசகியமும்

வெண்கலை யணிந்த வெண்ணிறக் கடவுள்
கைநாலுடையான் கனிமுகங்கொண்ட
இறைவனைப் பணிவேரம் இடர் தீர்ந்திடுமே. 222

வர்ணானாம் அர்த்தஸங்கானாம் ரஸானாம் சந்தஸாம்பி
மங்களானாம்ச கர்தாரௌ வந்தே வாணி விநாயகௌ

எழுத்துச் சொற்பொருட் சுவைபண்ணின்பமும்
மங்களத் திருக்களும் வளம்பெற நல்கும்
வாணி விநாயகர் மலரடி பணிவாம். 223

மயூராதிரூபம் மஹாவாக்ய கூடம்
மனோ ஹாரி தேஹம் மஹச்சித்த தேஹம்
மஹீதேவ தேவம் மஹாவேத பாவம்
மஹா தேவ பூலம் புஜே லோகபாலம்
குமாரேச ஸுனோ குஹஸ் கந்தஸேனா
பதேசக்தி பானே சிவாக்னிஸ்வரூபே
புளிந்தாத்மஜா காந்த புக்தார்திஹாரிள்
ப்ரபோ தாரகாரே ஸத ரக்ஷமாம் த்வம்

மயில் வாகனனே மகாமந்திரத்தின்
மர்ம முறைத்த மகாவேத வெளியே
உலகிற் கிறைவனே உமசிவக் கனலே
சித்தத் திலகம் சுத்தச் சுடரே
சேனாபதியே சிற்சக்தி வேலா
தாரகாரியே தானவர் காலா
வள்ளிமணாளா வன்னக்குமரா
கந்தா குகனே காலாய் சரணம். 224

சூரிய த்யானம்

ஸூர்யம் ஸுந்தர லோகநாதம் அம்ருதம்
வேதாந்த ஸாரம் சிவம்
ஞானம் ப்ரம்ம மயம் ஸுரேசம் அமலம்
லோகைக சித்த ஸ்வயம்
இந்த்ராலித்ய நராதிபம் ஸுரகுரும்
த்ரையலோக்ய சூடாமணிம்
ப்ரஹ்மா விஷ்ணு சிவஸ்வரூப ஹ்ருதயம்
வந்தே ஸதா பாஸ்கரம்

சூரிய சுந்தர வலகுக்கிறைவா
அமுதா அமலா அறிவுச் சுடரே
உலகம் கருதும் ஒருவா, தேவர்
இறைவா குருவே இந்திரர்க் கிரவியே
முப்புலி மணியே மூவர் உள்ளமே
பரிதிக் கடவுளே பகவே வணக்கம். 225

பானோ பாஸ்கர மார்த்தாண்ட சண்டரஸ்மி திவாகர:
ஆயுராரோக்யம் ஐஸ்வர்யம் தேஹிமே பாஸ்கரப்ரபோ:

பானு பாஸ்கரனே மார்த்தாண்ட ஜோதியே
வெங்கதிர்ப்பகலவா எங்களுக்கோங்கும்
ஆயுளும் செல்வமும் ஆரோக்கியமும்
அளிப்பாய் களிப்புடன் ஆதித்தியனே. 226

37. சக்தி தியானம்

யாகுந்தேந்து துஷாரஹாரதவளா யாகப்ர வஸ்த்ராவ்ருதா
யாவீணா வரதண்ட மண்டூதகரா யாஸ்வேத பத்மாஸனா
யாப்ரும்மாச்சுத சங்கரப் ப்ரப்ருதிபி: தேவைஸ் ஸதா பூஜிதா
ஸாமாம் புது ஸ்ரஸ்வதீ புகவதீ நி: சேஷஜாட்யா பஹ

மல்லிகை மதிபனிமலைபேரல் வெண்ணிறம்
வெள்ளுடை யாழ்க்கை வெண்மரைத் தலிகடன்
அயன்மால் சிவனுடன் அமரர் போற்ற
மடமையை நீக்கி மதிப்பொலிவாக்கும்
கலைமகள் பகவதி காப்பெனக் காமே. 227

லக்ஷ்மீம் ஸ்ரீரஸமுத்ரராஜ தனயாம் ஸ்ரீரங்கதாமேச்வரீம்
தாஸீபூத ஸமஸ்த தேவவனிதாம் லோகைக தீபாங்குராம்
ஸ்ரீமந்மந்த கடாஶு லப்தவிபுவாம் ப்ரஹ்மேந்த்ர கங்காதராம்
த்வாம் த்ரைலோக்ய குடும்பினீம் ஸரஜஸிஜாம் வந்தே
முகுந்தப்ரியாம் | மாதர் நாமாமி கமலே கமலாயதாஶு
ஸ்ரீவிஷ்ணு ஹ்ருதயகமல வாஸினி விஸ்வமாத: ஶ்ரீரோதயே
கமலகோமள கர்பகௌரீ லக்ஷ்மீ
ப்ரஸீதஸததம் நமதாம் சரண்யே

பாற்கடலரசன் மகளே திருவே
அரங்கத்திறைவீ, அமரத்தேவியர்
தொண்டு செய்யத் துலங்குல கொளியே
இந்திரன் அரனயன் இசைபெறப் பொலிவதுன்
கடைக்கண் பார்வையால் கமலியே போற்றி
முப்புலிக் குடும்பினி முகுந்தப்பிரியை
இலக்குமிதேவியே இதய மலருளாய்
மலர்விழி யழகே மகிதலத் தாயே
பார்க்கடலெழுந்த பதுமினி கொளீ
மனங்கனிந் தருளாய் மங்கலத் திருவே
சரணம் இலக்குமி தாயே சரணம். 228

நமஸ்தே சரண்யே சிவே சானுகம்பே
நமஸ்தே ஜகத் வ்யாபிகே விஸ்வரூபே
நமஸ்தே ஜகத்வந்த்ய பாதாரவிந்தே
நமஸ்தே ஜகத்தாரணீத்ராஹி தூர்கே.

வணக்கம் புகலளி சிவையே ! பரிவே
வணக்கம் புவிதொழும் மலரடிச் சிறப்பே
வணக்கம் புவிநிறை வானுலகுருவே !
காளியே உலகினைக் காக்கும் துர்க்கையே ! 229

ஸர்வ மங்யள மாங்யல்யே சிவே ஸர்வார்த்ல ஸாதிகே
சரண்யே த்ரியம்புகே தேவி நாராயணி நமோஸ்துதே.

மங்கள மெவற்றிலும் மங்களத் திருவே
சிவையே, புகலே, சித்திக்கு வித்தே
முக்கண்ணம்மா மூலகுண்டலியே
நாராயணியே நமஸ்கரிக்கின்றேன். 230

சரணாகத் தீனார்த்த பரித்ராண பராயணே
ஸர்வஸ்யார்த்கி ஹரேதேவி நாராயணி நமோஸ்துதே.

புகுந்ததீனரைப் புண்பட்டோரை
காத்தலேவிரதமாம் கருணைத்தெய்வமே
துன்பமெல்லாம் துடைக்கும்தேவியே
நாராயணியே நமஸ்கரிக்கின்றேன். 231

**ஓங்கார பஞ்ஜர சுகீம் உபநிஷு துத்யான
கேளிகல கண்டம் ஆகம விபின மயூரீம்
ஆர்யாம் அந்தர் விபாவயே கௌரீம்.**
ஓமெனுங் கூட்டில் ஒளிருங் கிளியை
உபநிஷத் வனத்தில் உலகவுங் கிளியை
ஆகமக்காட்டில் ஆடும்மயிலை
ஆரியை கௌரியை அகத்தே நினைத்துமே ! 232

**ஸரிகம பதனி ரதாம்தாம்
வீணா ஸங்க்ராந்த காந்த ஹஸ்தாந்தாம்
சாந்தாம் ம்ருதுவல ஸ்வாந்தாம்
குச புரதாம்தாம் நமாமிசிவ காந்தாம்**
ஸரிகம பதனி யாம் ஏழிசைக் காதலி
யாழிசை பொழியும் மழைமணி விரலாள்
சாந்தை தடமுலை மென்மனத் தாய், சிவ
காந்தை கருணைக் கௌரி போற்றியே. 233

**யாதேவீ ஸர்வபூதேஷு சக்திருபேண ஸம்ஸ்திதா
நமஸ்தஸ்மை நமஸ்தஸ்மை நமஸ்தஸ்மை நமோ நம:
யாதேவீ ஸர்வபூதேஷு மாத்ருருபேண ஸம்ஸ்திதா
நமஸ்தஸ்மை நமஸ்தஸ்மை நமஸ்தஸ்மை நமோ நம:**
எல்லாவுயிருளும் சக்திவடிவாய்
இலகும் தேவிக்குப் பலகால் வணக்கம்
எல்லாவுயிருளும் அன்னைவடிவாய்
இலகும் தேவிக்குப் பலகால் வணக்கம் 234

**வந்தேமாதரம் அம்பிகாம் புகுவதீம் வாணீரமா ஸேவிதாம்
கல்யாணீம் கமனீய கல்பலதிகாம் கைவல்ய நாதப்ரியாம்
வேதாந்தப்ரதி புாத்யமான விபுவாம் வித்வன் மனோரஞ்ஜனீம்
ஸ்ரீசக்ராஞ்சித ரத்னபீடீ நிலயாம் ஸ்ரீராஜ ராஜேஸ்வரீம்**
அம்பிகை பகவதி அபிராமி வாணி
கல்யாணி யன்னை கற்பகக் கொழுந்து
கைவல்யநாதன் காதலி வேத
வேதாந்த ஜேரதி வித்தகர்க் கினியாள்
ஸ்ரீ சக்கரமணிச் சிங்காதனத்தாள்
இராஜ ராஜேஸ்வரி இறைவியை அனைவரும்
வந்தே மாதரமென வணங்கிடுவோமே ! 235

**யோயானந்தகரீ ரிபுக்ஷயகரீ தர்மார்த்த நிஷ்டாகரீ
சந்த்ரார்க் கானல அாஸமானலஹரீ த்ரைலோக்ய
ரக்ஷாகரீ ஸர்வைஸ்வர்ய ஸ்மஸ்த வாஞ்சிதகரீ காசீபுராத்தீஸ் வரீ
பிக்ஷாந்தேஹி க்ருபா வலம்பநகரீ மாதாள்ள பூர்ணேஸ்வரீ**
யோகானந்தம் உதவும் தாயே
பகை யொழிப்பவளே பரிவுள்ளவளே
அறம் பொருளடைவே, அருண்மதிப் பொலிவே

முப்புவிக்காப்பே, காசி யிறைவியே
விரும்பிய திருக்களை வரம்பறக் கொடுக்கும்
அன்னபூரணி யன்னை யமுதே
பிச்சை தருவாய் பெருந்தனிக் கருணையே ! 236

அவித்யானாமந்த ஸ்திமிர மிஹிர த்வீப நகர்
ஜடானாம் சைதன்யஸ்தபக மகரந்த ஸ்ருதிஜர்
தரித்ராணாம் சிந்தாமணிகுண நிகாஜன்ம ஜலதௌ
நிமக்னானாம் தம்ஷ்ட்ராம் முரரிபு வராஹஸ்ய புவதி

சக்தியே நினைது சரண் மலர்த்துகளே
அஞ்ஞானிகட்கு மெய்ஞ்ஞானத் தீவில்
உதிக்கும் சூரியன் ஒளியைப்போலுமே
சடத்துக்கு ஆன்ம சைதன்யத் துணரின்
மகரந்த வெள்ளம் போலும் வறிஞர்
வறுமைதீர் சிந்தா மணியினைப் போலும்
பவக்கடல் வருந்தும் பாருயிருக்கு
வராகப் பெருமான் வலியபல் வெளக்குமே. 237

ஸுதாஸிந்தோர் மத்யே ஸரவிடபிவாட பரிவ்ருதே
மணித்வீபே நீ போ பவனவதி சிந்தாமணிக்ருஹே
சிவாகாரே மஞ்சே பரமசிவ பர்யங்க நிலயாம்
பஜந்தித்வாம் தன்யா: கதிசன சிதானந்த லஹரீம் ||

அமுதக் கடலில் அமரக்கற்பக
மரங்கள் அடர்ந்த மணியணித் தீவில்
கதம்ப வனத்தில் கவின்பெறு சிந்தா
மணியொளிர் வீட்டில் மங்கலச் சிவமாம்
மஞ்சத் தணையில் மகாசிவன் மடியில்
சிதானந்த லகரி திளைக்குமுன் சேவை
அரிதிற் பெறுவருன் அருள் பெற்றாரே ! 238

மஹீம் மூலாதாரேகமபி மணிபுரே ஹூதவஹம்
ஸ்திதம் ஸ்வாதிஷ்டானே ஹ்ருதிமருத மாகாசமுபரி
மனோஅபி ப்ருமத்யே ஸகலமபி பித்யாகுலபதம்
ஸஹஸ்ராரேபத்மே ஸஹரஹஸி பத்யா விஹரஸே ||

மூலாதார மண்ணியலுடனே
சுவாதிட்டானத் தீயியலுடனே
மணிபூரகத்து நீரியலுடனே
அனாகத இதயக் காற்றியலுடனே
விகத்திமிசை யாகாசத்துடனே
ஆஞ்ஞைப் புருவம் மனோமயத்துடனே
சுமுமுனை நாடியைத் துருவி மேலேறி
ஸஹஸ்ராரத்தே குலகுண்டலியாய்
சதாசிவபதியுடன் சதா விளையாடும்
சுத்தசக்திச் சுடரே போற்றி ! 239

சரஜ்ஜ்யோத்ஸனா சுத்தாம் ஸஸியுத ஜடாஜூடமகுடாம்
வரத்ராஸத்ராணாம் ஸ்படிககுடிகா புஸ்தக கராம் ஸக்ருந்நத்வா
நத்வாகதமிவ ஸதாம் ஸந்நிதத்தே
மதுக்ஷீர் த்ராக்ஷா மதுரி மது ரீணா புணிதய:

சரநிலா வெண்மை சசிமுடி மகுடம்

வரமுத் திரையுடன் அபய முத்திரையும
படிகமரலையும் பதிநூலுடனே
ஒளிரும் உன்னை ஒருகால் பணியும்
நற்கலிவாணர் நாலிலே தேன்பால்
திராட்சை போலினிய தீஞ்சுவைப் பண்கள்
எப்படி யூறாதிருக்குமென் னம்மே !

240

ஸவிதரீபிர் வாசாம் ஸஸிமணி சிலாபங்கருசிபிர்
வசின்யாத்யா பிஸ்த்வாம் ஸஹஜனனி ஸஞ்சிந்தயதிய:
ஸகர்த்தா காவ்யானாம் புவதி மஹதாம் பங்கிருசிபி
வசோபிர் வாக்தேவீ வதன கமலாமோத மதுரை:

சந்திரக் கல்லென வெண்பொலிவுடைய
வசினிமுதலாம் வாக்தேவதைகள்
சூழும் உன்னைத் துதித்து நினைப்பவன்
அருட்பெருங் கலிகளின் அமுதச் சொல்லுடன்
கலைமகள் முகமலர் கமழ்மணம் போன்ற
வாக்கு மலர்ச்சியால் மகா காலியங்களை
இயற்றுந் திறலால் இசைபெறுவானே

241

ஜபோஜல்ப: சில்பம் ஸகலமபி முத்ராவிரசனா
கதி: ப்ராதக்ஷிண்ய க்ரமணம் அசனாத் யாஹுதிவிதி:
ப்ரணாம ஸம்வேச: ஸுகுமகில மாத்மார்ப்பண த்ருஸா
ஸபர்யா பர்யாயஸ்தவ புவது யன்மேவிலஸிதம்.

பேச்சு மந்திரமாம், சிற்பம் முதலிய
முயற்சியெல்லாம் முத்திரையாமே
நடை பிரதட்சிணம் நயக்கும் உணவே
ஆகுதீ படுப்பதே அட்டாங்க வணக்கம்
மற்றும் யான்செய் மகிழ்வினை யெல்லாம்
அன்பு வழிபா டாகுக தாயே !

242

ஸ்ரீமத் ஸுந்தர நாயகீம் புயஹராம் ஞானப்ரலாம் நிர்மலாம்
ஸ்யாமாம்பூம் கமலாஸனார்சிதபதாம் நாராயணஸ்யானுஜாம்
வீணாவேணு ம்ருதங்க வாத்ய
ரஸிகாம் நானாவிதாடம்பிகாம் மீனாக்ஷீம் ப்ரணதோஸ்மி
ஸந்ததமஹம் காருண்ய வாராம் நிதிம்

243

ஸ்ரீவித்யாம் சிவவாமபாக நிலயாம் ஹ்ரீங்கார
மந்த்ரோஜ்வலாம் ஸ்ரீசக்ராங்கித பிந்துமத்யவஸதிம் ஸ்ரீமத்
ஸபாநாயகீம் ஸ்ரீமத் ஷண்முக விக்னராஜ ஜனனிம்
ஸ்ரீமஜ் ஜகன் மோஹினிம் மீனாக்ஷீம் ப்ராணதோஸ்மி
ஸந்ததமஹம் காருண்ய வாராம் நிதிம்.

244

38. ஸத்குரு த்யானம்

துர்லபம் விஷயத்யா யோ துர்லபம் தத்வதர்சனம்
துர்ப்புஅம் ஸஹஜாவஸ்தா ஸத்குரும் க்ருபயாவினா ||
ப்ரஹ்மானந்தம் பரம சுகதம் கேவலம் ஞானமூர்திம்
த்வந்தாதீதம் துகுன ஸத்ருசம் தத்வமஸ்யாதி லக்ஷ்யம்
ஏகம்நித்யம் விமல மசலம் ஸர்வதீ ஸாக்ஷி பூதம்
பூவா தீதம் த்ரிகுண ரஹிதம் ஸத்குரும் தம் நமாம் ||

பிரம்மனந்தன், பரசுகக் கனலான்

தனிப்பெரு ஞானி தொந்தங் கடந்தோன்
வாணைப் போன்றோன் ஞானிலச் சாட்சி
தத்துவ மஸியே தன்குறிப் பானோன்
ஏகன் சுத்தன் நித்திய நிலையோன்
பாவனை கடந்தோன் பரநிலை யடைந்தோன்
முக்குணந் தாண்டிய பக்குவச் சித்தன்
சத்குரு மகானைத் தாள் வணங்குதுமே !

245—246

விஸ்வம் தர்ப்பணத்ருப்யமான நகரீ துல்யம் நிஜாந்தர்குதம்
பஸ்யன்னாத்மனி மாயயா புஹிரிவோத் பூதம் யதா நித்ரயா
யஸ்ஸாக்ஷாத்குருதேப்ரபோத் ஸமயே ஸாத்மான மேவாத்வயம்
தஸ்மை ஸ்ரீகுருமூர்த்தயே நமஇதம் ஸ்ரீதக்ஷணா மூர்த்தயே |

கண்ணாடி நிழற்றும் கடிநகர் போலவே
கண்படு கனவிற் காணில் வலகும்
புறத்தது வென்ன மறத்தலை நீக்கி
விழிப்பில் வேறென நினைப்பதை மாற்றி
மயக்கை விலக்கி யிதய மலர்ச்சியால்
இரண்டறு தன்னை யியல்பா யறிந்தே
இயல்பா யிருக்கும் இனிய குருவரன்
தட்சிணா மூர்த்தி தாள்பணி வேரமே.

247

பீஜஸ்யார்த ரிவாங்கரோ ஜகதிதம் ப்ராங் நிர்விகல்பம் புனர்
மாயாகல்பித தேச காலகலனா வைசித்ர சித்ரீக்ருதம்
மாயாவீவ விஜ்ரும்ப யத்யபிமஹா யோகீவ ய: ஸ்வேச் ச்யா
தஸ்மை ஸ்ரீகுருமூர்த்தயே நமஇதம் ஸ்ரீதக்ஷணா மூர்த்தயே |

படைப்பின் முன்னில் பாருலகடங்கி
லித்தின்முளைபோல் விகாரமற் றிருந்ததே
படைப்பின்போது பகட்டுறு மாயையால்
இடங்காலகாரணம் உடன்கொண் டெண்ணிலா
வேறுபாடுகளுடன் மாறுபட்டதுவே
மாயாலிபோலும் மகாயோகி போலும்
விருப்பப்படியில் வியனாலகத்தைத்
தோற்றும் ஆற்றல் துலங்குங் குருவரம்
தட்சிணா மூர்த்தி தாள்பணிவேரமே

248

நானாச்சித்ர க்டோதூர ஸதிதமஹா தீபப்ரபா புாஸ்வரம்
ஞானம் யஸ்யதுசக்ஷுராலி கரண த்வாரா புஹி ஸ்பந்ததே
ஜானாமீதிதமேவ புாந்தமனுபாத் ஏதத் ஸமஸ்தம் ஜகத்
தஸ்மை ஸ்ரீகுருமூர்த்தயே நமஇதம் ஸ்ரீதக்ஷணா மூர்த்தயே |

பொன்னற் குடத்துட் பொலிவிளக் கெனவே
புலன்கள் வழியே பொலிவதில் வறிலே
கண்ணுலகுக்குக் கதிரொளி யந்த
அறிவான்ம ஒளியாம் அருட்குருநாதன்
தட்சிணாமூர்த்தி தாள்பணிவேரமே.

249

39. தர்மபோதம்

அஹிம்ஸா பரமம் புண்யம் புண்யமிந்த்ரிய நிக்ரஹ:
ஸர்வபூத த்யாபுண்யம் க்ஷமாபுண்யம் விசேஷத:
ஞானம் தானம்தப: புண்யம் த்யானம் புண்யம் ததைவச
ஸத்வமஷ்ட விதம்புண்யம் விஷ்ணோப் ப்ரீதிகரம் புவேத்

அகிம்ஸையுட்பொறிபுல னடக்கமும் பொறையும்
உயிர்க் கருணையும், உண்மை யறிவும்
தவமும் தியானமும் தானமும் ஆகிய
எட்டுப் புண்ணியம் இறைவனுக் கினிதாம் 250

**ருசோஹயோ வேதஸவேத தேவான்
யஜும் ஷியோவேத ஸவேதயஜ்ஞம்
ஸாமானியோவேத ஸவேதஸர்வம்
யோமானஸம்வேத ஸவேத ப்ரஹ்மம் |**

ருக்வேதி தேவர் உண்மையை யறிவான்
யசுர்வேதி வேள்வி யியற்றுத லறிவான்
சாமவேதி சகலமும் அறிவான்
மனத்த தறிவேன் மகாப்ரம்ம ஞானியே ! 251

**கலி: ஸயனோ புவதி ஸம்ஜஹானஸ்து த்வாபர:
உத்திஷ்டஸ்த்ரேதா புவதிக்ருதம் ஸம்பத்யதே சரன்
உறங்கிற் கலியுகம் விழிக்கத் துவாபரம்
நின்றால் திரேதா நடந்தால் கிருதமே. 252**

**ச்ருயதாம் தர்ம ஸர்வஸ்வம் ச்ருத்வாசைவ அவதூர்யதாம்
ஆத்மன: ப்ரதிகூலானி ப்ரேஷாம் ந ஸமாசரேத்**

அறமெலாம் ஒருங்கே அறிந்துகாமினோ
தனக்குத் தீதைப் பிறர்க்குச் செய்யேல். 253

**மாதர் மேதினிதாத மாருதஸகே தேஜ: ஸுபந்தோஜல
ப்ராதர்வ்யோம நிபுத்த ஏவபுவதாம் அந்த்யப்ரணா மாஞ்சலி
யுஷ்மத்ஸங்கவசோப ஜாதஸூக்ருத ஸ்பாரஸ்புரன் னிர்மல
ஞானாபாஸ்த ஸமஸ்தமோஹ மஹிமா லீயேபரப்ரஹ்மணி**

அன்னை மண்ணிலம் அப்பன் காற்றே
தீயே தேமுன் நீரே சுற்றம்
அண்ணல் வானம், ஆருயிர் வாழ்வை
ஊக்கு பூதங்கள் உங்களுக் கென்றன்
இறுதி வணக்கம் இணைந்த நல்வாழ்வால்
மேகம் அற்றேன் ஏகஞானத்
தூயனானேன் சுடர்பெறப் பொலிந்து
பரமனுட் புகுந்து பரமனானே ! 254

**ருபம்ருபவிவர்ஜிதஸ்ய புவதோ த்யானேன யத்கல்பிதம்
ஸ்துத்வா நிர்வசனீயதா அகிலகுரோ தூரீக்ருதா யன்மயா
வ்யாபித்வம் ச நிராக்ருதம் புகுவதோ யத்தீர்த்த யாத்ராதினா
க்ஷந்தவ்யம் ஜகதீச தத் விக்லதா தோஷத்ரயம் மத்க்ருதம்**

அருவாம் ஒன்றை உருவால் வணங்கினேன்
இயம்பாத தியம்பி எச்சிலாக்கினேன்
எங்கும்நிறைவை எய்தத் தீர்த்த
யாத்திரை செய்தேன் இம்முப் பிழையும்
பொறுத்தருள் போற்றி பூவுக் கிறைவனே ! 255

**அந்தர்ஜ்யோதி புஹிர்ஜ்யோதி ப்ரத்யக்ஜ்யோதி பராத்பர:
ஜ்யோதிர்ஜ்யோதி ஸ்வயம்ஜ்யோதி
ஆத்மஜ்யோதி சிவாம்யஹம்**

அகத்துச்சோதி புறத்துச்சோதி
சோதியுட்சோதி சுத்தாத்மசோதி
பராத்மஜோதிச் சுயஞ்சுடர்ச்சோதி
சிவமய ஜோதி நானானேனே !

256

40. மனீஷா பஞ்சகம்

ஜாக்ர ஸ்வப்ன ஸுஷுப்திஷு ஸ்புடதரா
யாஸம் விதுஜ் ஜ்ஞம்மதே யாப்ரஹ்மாதி பிபீலி காந்த
தனுஷு ப்ரோதா ஜகத் ஸாக்ஷினீ ஸை வாஹம் நச த்ரும்ய
வஸ்த்விதி த்ருட ப்ரஜ்ஞாபி யஸ்யாஸ்தி சேத்
சண்டாலோபஸ்து ஸது த்விஜோஸ்து குருரித்
யேஷா மனீ ஷா மம ||

விழிப்பு, கனவு, ஆழ்ந்த உறக்கம்.....இம்முன்று நிலையிலும் முனைந்து விளங்கும் சைதன்யம் எது ? இறைவன் முதல் எறும்பு வரையில்..... எல்லாவுடல்களிலும் புகுந்து உயிர்ப்பது எது? உலக சாட்சியாயிருக்கும் அதுவே நான் தோன்றியழியும் பொருள் அல்லேன் என்ற ஞானவுறுதி கொண்ட ஒருவன், பறையனாயினும் பார்ப்பானாயினும் என் குருவே யாவான் உறுதி! 257

ப்ரஹ்மை வாஹமிதம் ஜகச்ச ஸகலம் சின்மாத்ர விஸ்தாரிதம்
ஸர்வம் சைத த்வித்யயா த்ரிகுணயா சேஷம் மாயா கல்பிதம்
இத்தம் யஸ்ய த்ருடாமதி: ஸுகதரே நித்யே பரே நிர்மலே
சண்டாலோபஸ்து ஸது த்விஜோஸ்து குருரித்
யேஷா மனீ ஷா மம ||

நான் பிரம்மமே; இவ்வுலகெல்லாம் ஈசனுடன் கூடிய சின்மயப் பரப்பே. சத்துவம், ராஜஸம், தாமஸம் என்ற முக்குண மடமையால் இத்தோற்றத்தை நான் கற்பனை செய்கிறேன். இவ்வாறுணர்ந்து நித்திய சுத்தானந்த ப்ரம்மத்தில் மனவுறுதி கொண்டவன் பறையனாயினும் பார்ப்பானாயினும் என் குருவே யாவான் உறுதி. 258

41. பஜகோவிந்தம்

பஜயோவிந்தம் பஜயோவிந்தம் பஜயோவிந்தம் மூடமதே
ஸம்ப்ராப்தே ஸன்னிஹிதே காலே
நஹிநஹி ரக்ஷதி டுக்ருங்கரணே.

பஜி கோவிந்தனை ! பஜி கோவிந்தனை ! கோவிந்தனை பஜி, மட மனமே. இறுதிக் காலத்தில் இலக்கணம் உன்னைக் காக்காதப்பா; காக்காது. 259

யாவத் பவனோ நிவஸதி தேஹே
தாவத் ப்ருச்சதி குசலம் கேஹே
கதவதி வாயெளதேஹா பாயே புார்யாபிப்யதி தஸ்மின்காயே.

உடம்பில் மூச்சிருக்கு மட்டுமே வீட்டில் சேமம் விசாரிப்பார்கள். உடலிலிருந்து காற்று வெளியேறி விட்டால் அந்தப் பிணவுடலை மனைவியும் அஞ்சுகிறாள். 260

பாலஸ் தாவத் க்ரிடா ஸக்த: தருண ஸ்தாவத் தருணீ ரக்த:
வ்ருத்த ஸ்தாவத் சிந்தா ஸக்த: பரமே ப்ரஹ்மணி கோபிந ஸக்த:

பையற் பருவத்தில் விளையாட்டு; வாலிபத்தில் பெண்ணாசை; முதுமையில் கவலை.....இப்படியே காலம் கழிகிறது. யாருக்கும் கடவுளர்வமில்லையே. 261

**காதே காந்தா கஸ்தே புத்ர: ஸம்ஸாரோப்யம் அதீவ விசித்ர:
கஸ்ய த்வம்வா குத ஆயாத: தத்வம் சிந்தய யதிதப் ப்ராந்த:**

நின் மனைவி எப்படி ? மகன் எப்படி ? இக் குடும்ப வாழ்வு யிக விசித்திரமானது. நீ யார் ? எங்கிருந்து வந்தாய்? இப்பிறவி மயக்கம் எப்படி வந்தது ? உன் உண்மை என்ன ? என்பதைச் சிந்தித்துப் பார். 262

**ஸத் ஸங்கத்வே நி: ஸங்கத்வம் நி: ஸங்கத்வே நிர்மோஹத்வம்
நிர் மோஹத்வே நிஸ்சல தத்வம் நிஸ்சல தத்வே ஜீவன் முக்தி:**

நல்லவருடன் சேர்: பந்த பாசமொழிந்து மாசற்ற தனி நிலை கிடைக்கும்; தனி நிலையால் மோகம் ஒழியும்; மோகம் ஒழிந்தால் சஞ்சலந் தீரும். சஞ்சலமில்லாது தன்னுள் நிலைத்தவே ஜீவன் முக்தி யாகும். 263

**நளினீ தலக்த ஜலமதி தரளம் தத்வத் ஜீவித மதிசய சபலம்
வித்தி வ்யாத்யபி மானக்ரஸ்தம்
லோகம் சோக ஹதம்ச ஸமஸ்தம்.**

தாமரை இலைமேல் நீர்த்துளிகள் நில்லாது சலிக்கின்றன; அதேமாதிரி ஜீவனும் நிலையில்லாது சஞ்சலிக்கிறது. உலக மக்களெல்லாரும் ஆசையுப் பிணியும் பற்றித் துன்பமுற்று அழிகிறார்கள். இதை நன்றாக அறிந்து கொள். 264

**நாரீ ஸ்தனபுர நாபீ தேசம் த்ருஷ்ட்வா மாயா மோஹாவேசம்
ஏதந் மாம்ஸவஸாதி விகாரம் மனஸி விசிந்தய வாரம் வாரம்:**

மாதர் மார்பும் இடையும் பார்த்து மோகங் கொள்ளாதே. இந்த உடலழகெல்லாம் அழகல் மாமிச விகாரமே என்று அடிக்கடி நினை, கலங்காதே; உறுதிகொள். 265

**வயஸி க்தேக: காமவிகார: ஸுஷ்கே நீரே க:காஸார:
க்ஷீணே வித்தே க:பரிவாரோ ஞாதே தத்வே க:ஸம்ஸார:**

வயது முதிர்ந்தால் காம விகாரமேது? நீர் வறண்டால் குளம் என்ன பயனாகும்? பணயினைத்தால் பரிவாரமேது ? நான் சுத்தாத்மன என்ற தத்துவ மறிந்தால் சம்சாரமேது ? 266

**மாகுரு தனஜன யௌவன கர்வம்
ஹரதி நிமேஷாத் கால: ஸர்வம்
மாயாமய மிதம் அக்ஷிலம் ஹித்வா
ப்ரஹ்ம பதம் த்வம் ப்ரவிஸ விதித்வா.**

செல்வம், சுற்றம், இளமைச் செருக்கடாதே; ஒரு நொடியில் காலம் அனைத்தையும் அழித்துவிடும். காணும் உலகம் மாயாமயம் என ஒதுக்கி, முறையாக பிரம நிலை பெற முனைவாயாக. 267

**ஜடிலோ முண்டி லுஞ்சித கேச:காஷா யாம்புர புஹூக்ருத வேஷ:
பஸ்யன்னபிசந பஸ்யதி மூடோஹ்யுதர நிமித்தம் புஹூக்ருத வேஷ:**

உள்ளே ஆத்ம ஒளி யிருந்தும் பாராதவன் மூடன். அவன் சடை வளர்த்தா வென்ன? மொட்டையடித்தா வென்ன? மயிரைப் பலவிதமாக வெட்டி விட்டுக் கொண்டாலென்ன? காஷாயங் கட்டினா வென்ன? எல்லாம் வயிறு வளர்க்கப் போடும் பல வேஷங்களே! 268

**காமம் க்ரோதம் லோபம் மோஹம்
த்யக்த்வா஽தீமானம் பாவய கோஹம்
ஆத்ம ஞான விஹீனா மூடாஸ் தே பஸ்யந்தே நரகநி கூபா**

வேதசாதனமும் உபநிஷத்து இரசகியமும்

காமக் குரோதம் லோபம் மோகம் இவற்றைவிட்டு நான் யார் என்று ஆத்ம விசாரஞ் செய்க. தன்னறிவற்ற மூடன் நரகச் சேற்றில் ஆழ்ந்திருப்பான். 269

அர்த்த மனர்த்தம் பாவய நித்யம்
நாஸ்தி தத: ஸுக லேச: ஸத்யம்
புத்ரா தபிதன புஜாம் பீதி ஸர்வத்ரையா விஹதா ரீதி:

பணத்தரசை கெடுதல்; அதில் சிறிதும் ககமில்லை. பணக்காரன் தன் மக்களையும் அஞ்சுவான் இவ்வாறு உலகப் பான்மையை யாங்கும் அறிவாயாக. 270

ப்ராணாயாமம் ப்ரத்யாஹாரம் நித்யா நித்ய விவேக விசாரம்
ஜாப்ய ஸமேத ஸமாதி விதானம்
சூர்வவ தானம் மஹதவ தானம்

அழிவது எது என்றும் இருப்பது எது என்றும் ஆராய். அழியாப் பொருளே நீ என்று அறிய, யோகம் பழகு. மனதை உள்ளே நாட்டி யோகசித்தி பெற பிராணாயாமம், பிரத்யாஹாரம் (மனங்குவலிதல்), மந்திர ஜபம், சமாதி முதலியவற்றை ஒருமையுடன் பழகி உயர்ந்த முக்தி நிலையைப்பெறு. 271

42. அவதூத கீதை

யம் ப்ரவ்ரஜந்தம் அனுபேதம் உபேத க்ருத்யம்
த்வைபாயனோ விரஹ காதர ஆஜ்ஜஹாவ
புத்ரேதி தன்மயதயாதர வோபிநேது
ஸ்தம் ஸர்பூத ஹ்ருத்யம் முனிமான தோஸுமி

உபநயனஞ் செய உடன்வர மகனே
என்று கூவ ஏனை மரங்கள்
இயம்ப வயிர்களே டிரண்டரக் கலந்த
ககனை வியாசன் மகனை நினைவாம் ! 272

அனந்த பதமே வித்தம் யஸ்யமே நாஸ்தி கிஞ்சன
மிதிலாயாம் ப்ரதீப்தாயாம் நமே கிஞ்சித்ப்ரத ஹ்யதே

செல்வப் பெருக்கிற் சிக்கினேனில்லை
நகரம் எரிந்தும் நானெரிந்திலனே. 273

யதுமன்னன் வினாவுதல்

குதோ புத்தரியம் பிரஹ்மன் அகர்து: ஸுவினாரதா
யா மா ஸாத்ய புவான் லோகம் வித்வாம்ஸ் சரதி பாலவத்

வினையறு முனியே வியன்பெறு புலவா
குவலய மெல்லாம் குழந்தைபோற் செல்லும்
தெள்ளறிவெதனால் உள்ளறிந் தோதாய் ! 274

த்வம் ஹிந ப்ருச்ச்தாம் ப்ருஹ்மன் ஆத்மன்யானந்த காரணம்
ப்ருஹி ஸ்பர்ஸ விஹீனஸ்ய புவத: கேவலாத்மன:

புலப் புணர்வற்ற தனிப்பெரும் புனிதரின்
தற்களிப் பான இக்களிப்பெதனால்?
வியன்பெரும் அந்தண நயம்பெறச் சொல்லாய்? 275

அவதூதர்

ஸந்தி மே சூரவோ ராஜன் பஹுவோ புதயு பாஸ்ரிதா:
யதோபுத்திமுபாதாயமுக்தோ அடாமீஹ தான் ம்ருணு
ப்ருதிவீ வாயு ராகாசம் ஆபோ அக்னிஸ் சந்த்ரமா ரவி:

கபோதோ அஜகர: ஸிந்து: பதங்கோ மதூக்ருத் யஜ:
மதூஹா ஹரிணோமீன: பிங்களா குரரோ அர்புக:
குமாரீ ஸூக்ருத் ஸர்ப ஊர்ண நாபி: ஸுபே மக்ருத்
ஏதேமே குரவோ ராஜன் சதுர்விம்ஸதி ராஸ்ரிதா:
சிக்ஷா விருத்தி ப்ரே தேஷாம் அன்வ சிக்ஷ மிஹாத் மன:

மண், கால், விண், நீர், தீ, மதி, யிரவி
புறா, மலைப்பாம்பு, புணரி, பதங்கம்,
தேன், யானை, தேனன், மான், மீன்,
குரரம், பிங்களை, குழந்தை, குமாரி,
சரன், அரா, சிலந்தி, முரலும் குளவி,
இருபத்து நான்கும் என் குருமர்கள்
இவர்களிடம் கற்றதை யென்னைன் றுரைப்பேன்.

(இவ்வரிய கருத்துக்களைப் பாகவதம் பல செய்யுட்களில் விளக்குகிறது.
அவற்றின் கருத்தைச் சுருக்கவிளக்கமாகக் காண்போம்)

மண்ணின் பொறுமை, மலையின் உறுதி,
விண்ணின் விரிவு, தண்ணீர் நிமலம்,
காற்றின் சுயேச்சை, கடலின் நிறைவு,
தீயுறு தூய்மை, திங்களின் அமைதி,
கதிரவன் போலே கட்டில்லாக் காட்சி
புறாவைப் போலே புலன்வாய்ப் படாமை
மலைப்பாம்பு பென்ன வந்ததைப் புசித்தல்
பதங்கம் போலே பாய்ந்தழி யாமை
தேன் போலே சேர்த்திழ வாமை
ஆனை போலே ஆசைவாய்ப் படாமை,
தேனன் போலே ஞானம் சேர்த்தல்,
மரணை இசையில் மயங்காத் தெளிவு,
மீனைச் சுவையில் வீழ்ந்திற வாமை
வேசைபிங் களையின் வேட்கைத் துறவு
பற்றிய துமிழ்ந்த பறவையின் அமைதி
மரசிலாச் சேயின் மனதுறு தெளிவு
ஒருவனைக் குமரிபோல் உரையறு தனிமை
குறிவை சரணைப் புறஞ்செலா நோக்கு
வளையிலாப் பாம்பென மனையிலா தலைதல்
பின்னும் வலையைத் தின்னும் சிலந்திபோல்
நின்றால் கழிப்பான் இறைவனென்றறிதல்
குளவிப் புழுவைக் குறித்த தாதல்
உடலில் உயிர்த்துடிப் புள்ள பொழுதே
உள்ளதை யறிந்தல் வள்ளதாவோமே !

279

43. மனமே காரணம்

த்வா ஏவ சிந்தயா முக்தௌ பரமானந்த ஆப்லுதௌ
யோ விமுக்தோ ஜடோ புாலோ யோ குணேப்ய: பரம் க்த:

அறியாக் குழந்தை, அருங்குணங் கடந்த
இறைவனை யறிந்தோன் — இருவரே யுலகில்
பந்தத் துயரிலாப் பரம னந்தராம்.

280

அஹிம்ஸா ஸத்ய மஸ்தேயம் அகாம க்ரோத லோபூதா
பூதப்ரிய ஹிதேயாச தர்மோயம் ஸர்வவர்ணிக:

அஹிம்சை சத்தியம் ஆருயிரன்பு
காமம் சினமவா களவிலாத் தூய்மை
எல்லாவுயிர்க்கும் இனிதுசெய் கருணை
எல்லா வருணமும் இயம்பும் அறமாம். 281

நாயம் ஜனோமே ஸுகது: க்ஷேது:
நதேவ தாத்மா க்ரஹ கர்ம காலா:
மன: ப்ரம் காரண மாமனந்தி
ஸம்ஸார சக்ரம் பரிவர்தயேத்யத்
பரோஹி யோகோ மனஸ: ஸமாதி:

தேகம் ஆன்மா தேவர் கிரகம்
கருமம் காலம் காரணமில்லை.....
சம்சார மான சக்கரமுருட்டும்
மனமே இன்ப துன்ப மயக்கின்
காரணமென்னும் ஆரண வாக்கே !
மனதை அடக்கவே மரபெரும் யோகமாம். 282

44. சிவோஹம்

ஜ்யோதிர் மந்த்ர ஸ்வரூபாய நிர்மலஞ்ஞான சக்ஷுஷே
நம: ஸிவாய ஸந்தாய ப்ரஹ்மணே லிங்கமூர்தயே

சோதிமந்திர வடிவோன் புனித
ஞானக் கண்ணன் மோனச் சாந்தன்
இலிங்கப் பிரமன் இதயப் பெருமான்
நமச்சிவாய வெணப் பணிவோமே ! 283

மனோபுத்யஹங்கார சித்தாவிநாஹம்
நசர்ரோத்ரஜிஹ்வே நசக்ராண நேத்ரே
நச வ்யோம பூமிர் ந தேஜோ ந வாயு:
சிதானந்த ரூப: சிவோஹம் சிவோஹம்

மனம் புத்தி சித்தம் அகந்தை
கண்டு கேட்டுண்டு முகர்வதும் இல்லை
மண்காற் றனலும் இல்லையான் யாதெனில்
சிதானந்தமாகும் சிவம் சிவம் யானே. 284

நமே த்வேஷராசுள நமேலோபு மோஹௌ
மதோ நைவ மே நைவ மாத்ஸர்ய பாவ:
ந தர்மா ந சார்த்தோ ந காமோ நமோக்ஷ:
சிதானந்த ரூப: சிவோஹம் சிவோஹம்

விருப்பு வெறுப்பிலை; லோப மோகமிலை
மதமச் சரமிலை; மனிதர் வேண்டும்
அறம்பொருளின்ப வீடும் யானிலை
சிதானந்தமாகும் சிவம் சிவம் யானே. 285

ந புண்யம் ந பாபம் ந ஸௌக்யம் ந து:கம்
ந மந்த்ரோ ந தீர்த்தோ ந வேதா நய ஜ்ஞா
அஹம் போஜனம் நைவ போஜ்யம் ந போக்தா
சிதானந்த ரூப: சிவோஹம் சிவோஹம்

புண்ணிய பாபம் சுகதுக்க மில்லை
மந்திரம் யாத்திரை வேதம் வேள்வி
நுகர்வு, நுகர்ப்பு, நுகர்வோனில்லை
சிதானந்தமாகும் சிவம் சிவம் யானே. 286

ந ம்ருத்யுர் நஸங்கா நமே ஜாதி பேத:
பிதானைவ மேநைவ மாதா ந ஜன்மா
ந பந்துர் ந மித்ரம் குருர் நைவ சிஷ்ய:
சிதானந்த ரூப: சிவோஹம் சிவோஹம்

சாலிவை பயமிவை சாதிபேதமிவை
அம்மையப்பனிவை பிறவியு மில்லை
பந்து மித்திரரிவை குரு சிஷ்ய ரில்லை
சிதானந்தமாகும் சிவம் சிவம் யானே! 287

45. தத்வமஸி த்யானம்

ஜாதிநீதி குலகோத்ர தூரகம் நாமரூபகுண தோஷவர்ஜிதம்
தேசகால விஷயாதி வர்த்திய ப்ரஹ்மதத்வமஸி பூவயாத்மனி

சாதிரீதி குல கோத்திரம் கடந்தது
பெயர்உரு குணமுடன் குற்றமுற்றது
தேசகால விஷயாதிகட் கப்பால்
அது நீ பிரமம் அறிவாய் மனிதா! 288

யத்பரம் ஸகல வாககோசரம் கோசரம் விமலபோத சக்ஷுஷ:
சுத்த சித்தனம் அனாதிவஸ்துய:
ப்ரஹ்மதத்வமஸி பூவயாத்மனி

வாக்கைக் கடந்தது மரசிலா உட்கண்
அறிவது தூயசித் தறிவாய் அனாதி
அது நீ பிரமம் அறிவாய் மனிதா 289

ப்ராந்தி கல்பித ஜகத் கலாச்யம்
ஸ்வாஸ்ரயம்ச ஸதஸத் விலக்ஷணம்
நிஷ்களம் நிருபமானவத்திய ப்ரஹ்மதத்வமஸி பூவயாத்மனி

மயக்குலகக் கலைக்கு ஆதாரமானது
தன்னில் நிலைத்தது சுத்தசத் தில்லது
பகுப்பறு ஒருமை ஒப்புயர்வற்றதாய்
அது நீ பிரமம் அறிவாய் மனிதா 290

ஜன்ம வருத்தி பரிணத்ய பக்ஷய
வ்யாதி நாஸன விஹீன மவ்யயம்
விஸ்வஸ்ரிஷ்ட்யவ விகாத காரணம்
ப்ரஹ்மதத்வமஸி பூவயாத்மனி

பிறப்பு வளர்ச்சி தேய்வுநோய் நலிவறும்
அழியாப்பொருள் உலகாக்கிக் காத்து
நீக்குதற்கேது; நிலை பொதுப் பொருளாய்
அது நீ பிரமம் அறிவாய் மனிதா 291

அஸ்தபேத மன பாஸ்தலக்ஷணம்
நிஸ்தரங்க ஜலராசி நிர்மலம் நித்யமுத்த மவிபுத்த மூர்த்திய
ப்ரஹ்மதத்வமஸி பூவயாத்மனி

பேதமற்றதாம் ஆதிதொட்டிருப்பதாம்
அலையறு கடல்போல் அமைதியானதாம்
நித்திய முத்திநிலை; பிரிவற்றதாம்
அது நீ பிரமம் அறிவாய் மனிதா 292

**ஏகமேவ ஸதனேக காரணம் காரணாந்தர நிராஸ்ய காரணம்
கார்ய காரண விலக்ஷணம் ஸ்வயம்
ப்ரஹ்மதத்வமஸி பூவயாத்மனி**

ஒருதனியுண்மை; பன்மையின் காரணம்
காரணமானது காரணங் கடந்தது
மாயா காரிய மயக்கில்லாதது
அது நீ பிரமம் அறிவாய் மனிதா 293

**நிர்விகல்பக மனல்ப மக்ஷரம் யத் க்ஷராக்ஷர விலக்ஷணம் பரம்
நித்யமவ்யய சுகம் நிரஞ்ஜனம்
ப்ரஹ்மதத்வமஸி பூவயாத்மனி**

லிகற்பமும் சிறுமையும் எல்லையுமற்றதாம்
இயற்கை உயிரின் ஏற்றமுற்றதாம்
அழிவறு நித்தியம் மாசிலா இன்பம்
அது நீ பிரமம் அறிவாய் மனிதா 294

**யத்விபூதி ஸதனேகதா ப்ரமாத்
நாமரூபகுண விக்ரியாத்மனா
ஹேமவத் ஸ்வயம விக்ரியம் ஸதா
ப்ரஹ்மதத்வமஸி பூவயாத்மனி**

ஒருமை உண்மை மயக்கால் பலவாம்
பெயர்வடிவாக பேதுறக் காண்பது
அணிகளிற் பொன்னைன் றழியா தொளிர்வது
அது நீ பிரமம் அறிவாய் மனிதா 295

**யச்ச காஸ்த்யனபரம் பராத்பரம்
ப்ரத்ய கேகரஸ மாத்ம லக்ஷணம்
ஸத்வசித்கக மனந்த மவ்யயம்
ப்ரஹ்மதத்வமஸி பூவயாத்மனி**

அன்னிய மற்றது தன்னிக ரில்லது
உலகினும் பெரிதாம், உள்ளூயிர்க் குயிராம்
சச்சிதானந்தம் அனந்தம் அவ்யயம்
அது நீ பிரமம் அறிவாய் மனிதா ! 296

46. மூலமும் முடிவும்

**வக்ரதுண்ட் மஹாகாய ஸூர்ய கோடி ஸமப்ரபு
நிர்விக்னம் குருமேதேவ ஸூபகார்யேஷு ஸர்வதா**

வளைந்த துதிக்கை மரபெருந் தேகம்
கோடிப் பகலொளி கொண்டொளிர் விநாயகா
எனது நற்செயல் இடரிலாதினிதே
நிறைவேறச்செய் நீயே சரணம் 297

**ஸமுத்ரவஸனே தேவிபர்வதஸ் தனமண்டலே
விஷ்ணு பத்னி நமஸ்துப்யம் பாதஸ் பர்ணம் க்ஷமஸ்வமே**

அலைகடலுடுத்தாய் மலை மார்புடையாய்
அடிவைத்துன்மேல் நடப்பதைப் பொறுப்பாய்
வணக்கம் பூமியே மாலின் திருவே !

298

**ஆசாரமூலோ ஜாதி: ஸதாசார: ஸாஸ்த்ரமூலக:
வேதவாக்யம் ஸாஸ்த்ரமூலம் வேத: ஸாதக மூலக:
க்ரியாமூலம் ஸாதகஸ்ச க்ரியா பூலமூலிகா
பூலமூலம் சுக்லம் சைவ சுக்லம் ஆனந்த மூலகம்
ஆனந்தோ ஞானமூலம்ச ஞானம்வை ஞேயமூலகம்
தத்வமூலம் ஞேயமாத்ரம் தத்வம்ஹி ப்ரஹ்ம மூலகம்
ப்ரஹ்மஞானம் ஐக்யமூலம் ஐக்யம் ஹி பரமேசானம்
பூவாதீதம் ஸுநிஸ்சிதம் பூவாதீதம் இதம் ஸர்வம்
ப்ரகாஸோ பூவமாத்ரகம் |**

ஒழுக்கத்தாலே சாதியாம்; ஒழுக்கம்
சாத்திரத்தாலே; சாத்திரம் வேத
வாக்கியத்தாலே; வேதம் யோக
சாதனத்தாலே, சாதனம் செயலால்;
பலத்தாற் செயலாம்; சுகத்தாற் பலமாம்
இன்பத்தாற் சுகம்; இன்பம் அறிவால்
அறிவின் மூலம் அறியும் ஆன்மா
அதுநான் என்னும் தத்துவத்தாலாம்
தானாம் பரமே தத்துவ மூலம்
அதனறிவுக்கே ஐக்கிய மூலம்
ஐக்கிய ஒருமையே அனைத்தின் மூலம்.
பாவனை கடந்தது பரம்பொருளொருமை
பாவனை கடந்ததே யாவும் அந்தப்
பாவனை விளக்கமே பரானுபவமாம்

299

**ஸர்வாதாரம் ஸர்வ வஸ்துப்ரகாஸம்
ஸர்வாகாரம் ஸர்வகம் ஸர்வஸூன்யம்
நித்யம் சுத்தம் நிஸ்சலம் நிர்விகல்பம்
ப்ரஹ்மாத்வைதம் யத் ததேவாஹ மஸ்மி**

அனைத்தையுந் தாங்கி அனைத்தயும் விளக்கி
அனைத்தின் உருவாய் அனைத்திலும் நிறைந்தே
அனைத்துமற் றதுவாம் அசையா தென்றும்
சுத்தநிர் விகல்பமாம் துரியப் பிரமம்
இரண்டற்ற ஒன்றே யானிங் கென்றமே

300

**ஸர்வாத்ம கோஹம் ஸர்வோஹம் ஸர்வாதீதோஹ மத்வய:
கேவலாகண்ட போதோஹம் ஆனந்தோஹம் நிரந்தர:**

எல்லா வுயிரும் இரண்டிலா ஒன்றும்
எல்லாம் கடந்த எல்லாம் யானே
எல்லையில் அறிவும் நிறைவும் யானே
இடைவிடாத் தூய இன்பமே யானாம்

301

**மங்களம் திசதுமே யோக வாணீ லக்ஷமீ சிவாம்பிகே!
மங்களம் திசதுமே சுத்த சச்சிதானந்த சக்தி ஓம்!**

ஓம் சுத்த சச்சிதானந்த சக்தி
யோகவாணீ இலக்குமி சிவாம்பிகை
மங்கலந் தந்து வளம்பெற வருள்கவே !

302

ஓம் தத்ஸத் வேதசாதனம் முற்றிற்று.

உபநிஷத் இரகசியம்

1. பிரம்ம வித்தை

உலகின் அருள் வாக்குகளிற் சிறந்த தொன்று உபநிஷத்து. அதுவே வேதத்தின் ஞான மகுடம், வேதாந்தத்தின் தாயூற்று. உபநிஷத்தென்னும் காமதேனுவில், கோபாலன் கறந்து, விஜயக் கன்றிற்கு ஊட்டியதே கீதையாகும். உபநிஷத்து பிரஹ்ம வித்தை.

ப்ரஹ்ம விதாப்னோதி பரம் (பிரம்மத்தை அறிந்தவனே மேன்மை பெறுகிறான்) என்பது அதன் கருத்துரை. வியாசபகவான் உபநிஷத்தின் பிரம்ம வித்தையையே திட்பநுட்பமான சூத்திரங்களாக்கி, ப்ரஹ்ம சூத்திரங்களாக நமக்குத் தந்தார்.

பாரதநாட்டு ரிஷி ஞானமெல்லாம் உபநிஷத் வடிவாக விளங்குகிறது. பாரத சமுதாயமே உபநிஷத்தை வேராகவும், அதன் அனுபவத்தைக் கனியாகவும் கொண்டது. சஞ்சலமற்ற நிம்மதியான ஏகாந்த தியான சமாதியில், ஜீவனில் சிவமணம் பூத்த சித்தநிலையில், மகானுபாவர்களான பரமனந்த முனிவரின் உள்ளத்தினின்று பொங்கி யெழுந்த ஞான கங்கையே உபநிஷத்து.

அந்த ஞானகங்கை உலகுள்ள மட்டும் ஓடிக் கொண்டிருக்கும். முதலில் அது எழுதா மறையா யிருந்தது; குரு சிஷ்ய பரம்பரையில், உள்ளத்திற்குள்ளம் தாவித் தவழ்ந்து வந்தது. பிறகு ஓலையெழுத்தில் விளங்கியது. இப்போது அச்சில் வந்து, உலகெல்லாம் பலமொழிகளில் பரவியுள்ளது. இந்தியா என்றால் உலகம் உபநிஷத்—நாடு என்றறியும். நமது நாட்டின் பெருமை யெல்லாம் இந்த ஞான கங்கையாகப் பரவுகிறது. அதை அள்ளிப் பருகுவோர் உள்ள மெல்லாம் ஞானவூற்றாகிறது.

ஜெர்மன் ஞானியான ஷோபன்ஹார், உபநிஷத்தைப் பாராயணம் பண்ணிப் பயன் பெற்றார். அவர் “உலகில் உபநிஷத்தைப் போன்ற பயனுள்ள நூலில்லை, அதுவே என் வாழ்வின் ஆறுதல்” என்றார். எம்ஸன் உபநிஷத் ஞானத்தை அள்ளிப் பருகினான். மாக்ஸ் முல்லர் “உபநிஷத்தே உள்ளறிவின் சிகரம்; அதைக் கற்பதே என்னுயிர்க்கின்பம்” என்றார். இன்றுவகில் அந்நூலைக் கொண்டாடாத நாடில்லை, அறிஞரில்லை. தமிழரும் உபநிஷத் இரகசியத்தைத் தெளிவாக அறிந்து பயன்பெற வேண்டும். அந்த ஆர்வமே இம்முயற்சியைத் தூண்டியது. உபநிஷத்திற்குப் பழைய புதிய வியாக்யானங்கள் பலவுண்டு.

இங்கே எழுதப்படுவது உறுதியான அனுபவ விளக்கமே யாகும்.

வேதம்

உலகின் மிகப்புராதன நூல் வேதம்; அது இன்றும் அள்ள அள்ள வற்றாது கொடுக்கும் ஞானச் சுரங்கமா யிருக்கிறது.

வேதம் என்றால் அறிவு—துன்பம் விலகி, இன்பம் வளரும் உள்ளறிவு. வேதம் பூரண ஞான முனிவர் உள்ளத்தில் அருளால் பூத்த கற்பக மலர். அதன் மணம் அமரத்தன்மை யளிக்கும். அத்திரி, மர்சி, ஆங்கீரசு, பராசரர், பரத்வாஜர் முதலிய மஹரிஷிகளின் ஆத்மானுபவ விளக்கமே வேதம். வேதம் எல்லையற்ற அறிவுக் கடல். அது சுருதி (அருட்புலமையால் கேட்கப்பட்டது). அதை முறைப்படுத்தி, நிரல்பட வைத்து, மனித சமுதாயத்திற்குத் தந்தவர் வியாச பகவான். வியாசர் என்றாலே அணி வகுத்தவர், முறைபடக் கோத்தவர் என்பது பொருளாம். வியாசர் கறுப்பு நிறமுடையவர், பராசரருக்கும் சத்தியவதிக்கும் ஒரு தீவில் பிறந்து வளர்ந்தவர். ஆதலால் இவரை கிருஷ்ண

வேதசாதனமும் உபநிஷத்து இரசகியமும்

த்வைபாயனர்(கருந்தீவர்) என்பர். இவராலேதான் நமது வேதங்களும், இதிகாசங்களும், புராணங்களும் காலத்தை வென்று இன்றும் நமக்குப் பயனாகின்றன. வியாச பகவானுக்கு வணக்கம்!

வியாசர் வேதத்தை ருக், யஜுஸ், ஸாமம், அதர்வணம் என்று நான்கு நூல்களாக வகுத்தார். அவற்றை முறையே பீலகர், வைசம்பாயனர், ஜைமினி, ஸாமந்து ஆகிய நான்கு மாணவ முனிவருக்குப் பயிற்றினார். இவர்கள் மூலம் குருசிஷ்ய பரம்பரையாக வேதம் வழங்கிவந்தது. காலப்போக்கில் அது பல சாகை(கிளை)களாகப் பிரிந்தது. ருக் 21, கிருஷ்ணயஜுஸ் 94, ஸாக்லயஜுஸ் 15, ஸாமம் 1000, அதர்வணம் 50 சாகைகள் ஆயின. இச்சாகைகளில், இப்போது வழங்குவன மிகச் சிலவேயாம். வேதம் ஸம்ஹிதைகள், ப்ராஹ்மணங்கள் என இரண்டு வகையானது. ஸம்ஹிதைகள் வேள்விப் பாடல்கள். அகங்காரத்தை அருள் வேட்கையில் ஆகுதி செய்வதை உண்மையான வேள்வியாகும்.

பிராஹ்மணங்களில், மந்திர விரிவுரை, மந்திர வேள்வி வழங்குமுறை, உபநிஷத்து, புராணம், இதிஹாஸம், கல்பம் (வாழ்வு நெறி), கீதம், தருமசாஸ்திரம் எல்லாம் அடங்கும்.

பிராஹ்மணத்தின் ஒரு பாகம் **ஆரண்யகம்** (வனநூல்). அதிலேதான் உபநிஷத்துகள் அடங்கியுள்ளன. வேதம் கர்ம காண்டம், ஞானகாண்டம் என்ற இரண்டு பிரிவுள்ளது. கர்ம காண்டம் கிரியானுஷ்டானங்களையும், யாகங்களையும் வர்ணிக்கும்; ஞான காண்டமே ஆத்மநுபலங்களைத் தெளிவாகச் சொல்லும்.

இப்போது உலக மதிப்பைப் பெற்றது ஞானகாண்டமான உபநிஷத் வித்தையே. மனிதன் சுத்தான்ம சைதன்யன். சுத்தான்மாவின் அருகில் அவனைக் கொண்டு சென்று இன்பமளிப்பதே உபநிஷத்து. உபநிஷத் என்றால் வணக்கமுடன் அருகில் இருப்பது, மடமையை நீக்கிப் பிரமஞான மளிப்பது என்று பொருளாம். அது யோகசித்தரின் உள்ளத்தி் வெழுந்து, சுத்தான்ம சித்திக்கு வழி காட்டுகிறது.

இப்போது நமக்கு மிச்சமுள்ளவை 68 உபநிஷத்துகளே. அவற்றுள் மிகச்சிலவே தூயமுனிவர் அருள் வாக்கென்று புலவர் போற்றுவர். அவற்றுள் ஐத்திரேயம் ருக் வேதத்தைச் சேர்ந்தது. தைத்திரீயம், கடம், ச்வேதாசுவரம், நாராயணம் இவை கிருஷ்ண யஜுர் வேதத்தைச் சேர்ந்தவை; ரீசம், ப்ருஹதாரண்யம், ஜாபாலம் இவை ஸாக்ல யஜுர் வேதத்தைச் சேர்ந்தவை. கேனம், சாந்தோக்யம் இரண்டும் சாம வேதத்தைச் சேர்ந்தவை; முண்டகம், மாண்டூக்யம், ப்ரசநம் — இம் மூன்றும் அதர்வசிகையைச் சேர்ந்தவை. இவை புத்தருக்கு முன்பே வழங்கியவை; மற்றவை பின்னே எழுந்தவை என்பர்.

நமது பாரத தேசத்தில் எத்தனையோ சமயங்களுண்டு; அவை யெல்லாம் அத்வைதம், விசிஷ்டாத்வைதம், துவைதம் ஆகிய மூன்று முடிபுகளை யுடையன. இம்மூன்றிற்கும் முறையே சங்கரர், இராமானுஜர், மத்வாசாரியார் ஆகிய மூவரும் ஆசாரியர்களாக விளங்குகின்றனர். இவர்களைத் திரிமதாசாரியர்கள் என்பர். இவர்கள் பத்து உபநிஷத்துகளை ஒப்பி, மதித்து பாஷ்யம் செய்திருக்கிறார்கள். அவற்றை ஒரு கலோகமமாகவும் சொல்லி யிருக்கிறார்கள்:-

**ஈஸ கேன கட ப்ரஸ்ன
முண்ட மண்டூக்ய தித்திரி: ச
ஐதரேயம் ச சாந்தோக்யம்
ப்ருஹதாரண்யகம் ததா ||**

வேதசாதனமும் உபநிஷத்து இரசகியமும்

இவை தசோபநிஷத் எனப்படும்.

கருத்து

உபநிஷத் ரிஷிகள் தெய்வ சேதனத்தில் பூரணராக வாழ்ந்தவர்கள்; பூரண வாழ்விற்கு வழிகாட்டியவர்கள். உலகை பிரம்ம மயமாகவும், வாழ்வை ஆனந்தபூற்றாகவும் அனுபவித்தவர்கள். மனிதன் மாசகன்று, தன்னுள் உள்ள தன்மயமான சுத்தான்மாவைக் கவந்து அமரத்தன்மை பெறுவதுதான் உபநிஷத்தின் கருத்து. ஒரே வார்த்தையில்—**தேவஜீவனம்**—இதுவே உபநிஷத்தின் பயன். “மனிதர், உள்வழித்தெழு, உன்னையறி; நீ பிரம்மம்; அதுவே அனைத்தும்; அதுவே அணுவிலும் அணுவாய், மகத்திலும் மகத்தாய், யாங்கும் விரிந்து பரவியிருப்பது. அதன் மயமே உலகம். அது உன் இதயக்குகையில் விளங்குகிறது. அது சுத்தான்மா. அதுவே **தான்** என்பது; தன்னறிவே சுத்தான்மா; அதன்விரிவே அனைத்தும். எழு, விழி, அறி, இன்புற்றிற்று” இதுவே உபநிஷத்தின் முழக்கம்.

2. ஈசாவாஸ்ய உபநிஷத்து

இறைவன்

இறை, உயிர், உலகம்—இவை முப்பொருள். இறை பரம்பொருள், பிரம்மம்; அதை வேதம் “**அது**” என்கிறது; அதன் விரிவும் நிறைவுமே உயிருலகம்; உயிருலகை வேதம் “**இது**” என்கிறது. ஒரு விளக்கினின்று ஏற்றிய மற்றொரு விளக்கும் முன்னதைப் போலவே சுடர்விட்டெடுக்கிறது. அதனால் முன்னதன் சுடரொளி மாறாது. அதுவும் நிறைவு; இதுவும் நிறைவு. அதுவாகிய பரம்பொருளும் பூரணம், நிறைவு, முழுப் பொருள். அதன் சைதன்ய சக்திமயமான இதுவும், இவ்வுயிருலகும், அதன் நிறைவு, பூரணம். அந்தப் பூரணப் பொருளிலிருந்தே இதுவாகிய பூரணமும் பிறந்தது. பூரணத்திலிருந்து அதன் நிறைவான இதை எடுத்தும், அது பூரணமாகவே யிருக்கிறது. அப் பூரணப் பொருளை ஓம் என்போம். அந்த ஓங்கார பூரணப் பொருளை, அறிந்தால், என்றும் அமைதி, அமைதி, அமைதியே !

உபநிஷத்தின் கருத்து, மனிதன் பூரணத் தன்மை யடைந்து பந்த தொந்தங்களற்ற சுத்த முக்த சமத்துவ நிலையெய்தி அமைதி பெறுவதேயாம். அதற்கு மந்திரம் இதுவே; இதுவே உபநிஷத்தின் முடிமணியான உண்மை.

ஓம் பூர்ணமத: பூர்ணமிதம் பூர்ணாத் பூர்ணம் உத்ச்யதேச

பூர்ணஸ்ய பூர்ண மாதாய பூர்ணமேவா வஸிஷ்யதே |

ஓம் ஸாந்தி: ஸாந்தி: ஸாந்தி:

1. உலகில் இயங்கும் எல்லாப் பொருட்களும் இறைவன் உறையுளே; எல்லாம் அவன் மயம்.

ஈசாவாஸ்யம் இதம் ஸர்வம் யத்கிஞ்ச ஜகத்யாம் ஜகத் |

இதுதான் மனிதன் அறியவேண்டிய முதல் அறிவு. இந்த அறிவினால் “எனது, யான், எனக்கே” என்னும் ஆணவம் ஒழியும். எப்பொருளும் மனிதனுக்குத் தனியுடைமையோ, பொதுவுடை மையோ அன்று. எல்லாம் இறைவன் **அருளுடைமை**; கொடுப்பதும் எடுப்பதும் அவன் இச்சை என்ற உணர்ச்சி பிறக்கும். ஒவ்வொன்றும் அவனது நிறைவாதலால், அனைத்தையும் அவன் மயமாக மதிக்கும் உயர்ந்த ஒருமையுணர்ச்சி வளரும். இவ்வுணர்ச்சிதான் மனிதசங்க வாழ்வின் அடிப்படையாகும். இவ்வுணர்ச்சியால், சுயநலமின்றிப்

வேதசாதனமும் உபநிஷத்து இரசகியமும்

பொதுநலம் பற்றிப் பிறர்க்கென வரமும் தியாக புத்தி வரும்.

எல்லாம் இறை மயம் என்னும் உணர்வால், எனது யான் என்னும் செருக்கை, ஆணவத்தைத் துறந்து, நீ உலகை நுகர்; துறவுடன் துய்; தியாகபோகியா யிரு.

தேன த்யக்தேன புஞ்ஜீதா:

பிறர் பொருளை அவாவாதே.....நீ உனக்கேற்ற படி உழைத்துப் பிழை. பிறர் பொருளுக்குப் பேராசைப் படாதே. அதை வஞ்சகமாகவோ, பலாத்காரமாகவோ திருடாதே.

மாக்குது: கஸ்ய ஸ்வித் தனம் |

உலகம் இறைமயம்; எல்லாம் அவன் உடைமை; அதில் உனக்கு வேண்டியதை நுகர்; பிறர் பொருளுக்கு ஆசை வைக்காதே இதுதான் வேதத்தின் முதற் கட்டளை. இதில் தற்காலத்தோர் பிரமாதப்படுத்தும் பொதுவுடைமைக் கொள்கையடங்கி, அதற்கு மேல் அருளுடைமைத் தத்துவமும் அடங்கிவிட்டது.

2. இக் கட்டளை நிறைவேற வேண்டுமானால், உலகில் எவனும் சோம்பேறியா யிருக்க முடியாது. பிறர் உழைப்பில் தொந்தி வளர்க்க முடியாது. ஒவ்வொருவரும் அவரவர் திறமைக்கும் புலமைக்கும் ஏற்றபடி, உடலாலோ மூளையாலோ உழைத்தே தீர வேண்டும். மனித ஆயுள் நூறாண்டு.

“இவ்வுலகில்,(அவரவருக்கேற்ற) தொழில் களைச் செய்தே நூறாண்டு வாழ்க !”

குர்வன் ஏவ இஹ கர்மாணி ஜிஜ்விஷேத் ஸதம்ஸமா: |

இதுதான் அடுத்த கட்டளை; இக்கட்டளையை இன்னும் அழுத்தமாகச் சொல்லுகிறார் வேதரிஷி. உனக்குரிய நெறி இதுவே; வேறன்று; இவ்வாறு தொழிலாற்றி நிந்துவந்தால், மனிதனை வினை பற்றாது **ந கர்ம லிப்யதே நரே.** வினைப்பயன் தியாக போகியை, நிந்து துய்ப்பானை, பாத்துண்பவனைத் தொடராது.

ஆத்மா

3. அனைவருள்ளும் நிறைந்த பரம்பொருட் சைதன்யம்; அதுவே ஆத்மா, உட்பொருள்; உள்ளத்தான். அதுவே நான் என்று உள்ளத்தில் கைவைத்து ஒவ்வொருவரும் குறிக்கும் பொருள். பருப்பொருள்களில் கருப்பொருளாவதும் அதுவே. அதுவே அறிவு; அதன் அறிவே இன்பம். அதை அறிந்தவன் உடலெடுத்தப் பயனை அடைகிறான். அறியாதவன் தற்கொலைஞனாகிறான். ஆத்மஞான சூனியர், ஆத்ம ஹத்தி செய்தவர் (தற்கொலைஞர்) ஆவார்..... **ஆத்மஹனோ ஜனா:** அவர்கள் சும்மா உண்டுறங்கிக் கண்டதைச் செய்து, உடலை உதறிச் செல்வர். எங்கே? அசுரத்தன்மையுள்ள, ஒளியற்ற, காரிருள் சூழ்ந்த அஞ்ஞான வலகங்கள் உள்ளன; அங்கேதான் தன்னறிவீனர் சேர்ந்து வருந்துவர். தன்னறிவாளர் ஒள்ளிய அமரநிலை சேர்வர். தான் என்பது ஆன்மா.

4. ஆத்மா ஒன்று (**ஏகம்**); அசலம் (**அநேஜத்**), நிலை பொருள். ஆனால் அது கல்லும் கட்டையும் போலப் போட்ட இடத்திலேயே கிடப்பதில்லை. அது மனத்தினும் வேகமானது (**மனஸோ ஜவ்ய:**). புலன்களும் அதை மிஞ்ச முடியாது; தேவர்களும் முடியாது. இருந்தபடியிருந்தே, அது மற்றவர்களுக்கு முன்னே விரைந்தோடுகிறது. அதனாலேதான் மாதரிஸ்வான் ஆகிய பிராணசக்தி, முக்யப்ராணன், சேதன ஜீவர்களின் செயல்களைத் தாங்குகிறது. ஆத்ம

வேதசாதனமும் உபநிஷத்து இரசகியமும்

நிறைவின்றி உயிர்த்திறனில்லை. அஃதின்றி ஜீவசேதனம் ஆடாது; எல்லாம் ஐடமாகவே யிருக்கும். ஐடத்தை இயக்கும் சித்துப்பொருள் ஆத்மாவாம்.

5. அது (தனது சைதன்ய சக்தியால்) இயங்குகிறது (**தத் ஏஜதி**); அது தானே அசலமாய் உள்ளபடி உள்ளது (**தன்னைஜதி**). அதன் சாட்சி—சேதன— சந்நிதிக்கே சக்தி ஆடுகிறது. அறியாநிடமிருந்து அது தூரத்தில் உள்ளது. அறிஞருக்கு அருகே உள்ளது (**தத்துரே தத்வந்திகே**). அதுவே எல்லா வுயிர்களுக்கும் உள்ளேயுள்ளது; அதுவே இவையனைத்திற்கும் புறத்தேயுள்ளது. உள்ளும் புறமும் அஃதிதான்றே.

த தந்தரஸ்ய ஸர்வஸ்ய தது ஸர்வஸ் யாஸ்ய புஹ்யத:

6. இப்படி உள்ளும் புறமும் பரவிய தன்மயப் பொருளான ஆத்மாவை அறிந்தவன், அதையே தானாகவும், பிறராகவும், உலகாகவும் காண்கிறான். இதற்கே ஸமதர்சனம், விசுவ சேதனம் என்பர்.

எவன் தன்னிலேயே எல்லா வுயிர்களையும், தன்னையே எல்லா வுயிர்களிலும் காண்கிறானோ, அவன் எதிலும் வெறுப்புக் கொள்வதில்லை.

யஸ்து ஸர்வாணி பூதானி ஆத்மன்யே வானு பஸ்யதிச ஸர்வபூதேஷு சாத்மானம் ததோ ந விஜுகுப்ஸதே |

7. தானே அனைத்தும், அனைத்திலும் தானே என்றுணரும் சர்வாத்ம சைதன்யன், தானே பிறர் என்னும் ஆன்மநேய ஒருமையில் வாழ்வான். அவனுக்குத் துயரும் மயக்கமும் இல்லை.

எந்த ஞானிக்கு எல்லா வுயிர்களும் தானே யானதாகக் காண்கிறதோ, ஆன்ம ஒருமையைக் கண்ட அவனுக்கு, மேகமும் சேகமும் எப்படி யுண்டாகும் ?

யஸ்மின் ஸர்வாணி பூதானி ஆத்மவா பூத்விஜாநத: தத்ர கோ மோஹ: க: ஸோக ஏகத்வ மனுபஸ்யத: |

8. தன் சொரூபமான ஆத்ம லட்சணமென்ன ?

அஃது யாங்கும் விரலியது ஒள்ளியது, உடலற்றது, வடுவற்றது, தசையற்றது, அது சுத்தம் தீமை தாக்காதது, அது அருளறிஞன் (கவி), மானதன், நினைப்பவன், எங்குமுள்ளவன், சுயம்பு, தானே தான். கற்ப காலத்திலிருந்து, பொருள்களுக்கு அவற்றின் இயல்பிற்கேற்ற பணிவகுப்பவன்.

ஸ பர்யகாச்சுக்ரம் அகாயம், அவ்ரணம் அஸ்னாவிரம் ஸுத்தம் அபாபவித்தம் ச கவிர் மனீஷீ பரிபூ: ஸ்வயம்பூ: யதாதத் யதோ஽ிதான் வ்யததாச் சாஸ்வதீப்ய: ஸமா ப்ய: |

வித்தையும் அவித்தையும்

ஈச ஞானம், ஆத்ம ஞானம் இரண்டையும் விளக்கிய முனிவர், அவற்றைச் சூழ்ந்த வித்தயா மாயை அவித்தயா மாயை ஆகிய இரண்டையும் விளக்குகிறார் : வித்தை யென்றால் தேவதைகளின் அறிவு, தத்துவ நூலறிவு, அவித்தை யென்றால், கருமாதியறிவு என்பர் சிவர். ஈசன் தனது மாயா சக்தியால் எங்கும் தானாக விரிந்துள்ளான். மாயை என்பது, மயஸ், இன்பம் என்னும் சொல்லிற் பிறந்தது. இறைவனருளின் இன்ப விளையாட்டை நடத்தும் சக்தியே மாயை. அதுவே பல பெயர் வடிவங் கொண்டு பல்கியுள்ளது. அதன் மூலம் இறைவன் ஒருவனே பலவாக விளையாடுகிறான். உலகெங்கும் தோன்றும் பன்மையில் ஒருமை காண்பதே **வித்தை**; இதனால், கணக்கற்ற பெயர் வடிவ பேதங்களால்

வேதசாதனமும் உபநிஷத்து இரசகியமும்

மதிமயங்காமல் எல்லாம் ஒரு மயம் என்ற உறுதி நிலைக்கும். ஒருமையறிவான பதியறிவே பந்தமறுக்கும், சுதந்தர மனிக்கும். ஒன்றையே பலவாகக் காண்பதே **அவித்தை**. வித்தை ஒருமை யறிவு; அவித்தை பன்மையறிவு. அறிவாளி இரண்டையும் அறிய வேண்டும். ஒன்றிலேயே பிடிவாதம் செய்பவன், மற்றொன்றை அறியாமல், அறியாமையில் ஆழ்கிறான். இறைவனுடைய மாயா சக்தியாடலான உலகை அறிய, வித்தை அவித்தை, ஒருமை.....பன்மை அறிவு இன்றியமையாதது.

9. அவித்தையைப் போற்றுவோன் இருளில் ஆழ்கிறான். வித்தையே உகப்போன் அதனினும் இருளில் ஆழ்கிறான்.

**அந்தம் தம: ப்ரவிஸந்தி ஏ அவித்யாம் உபாஸதே ச
ததோபூய இவதே தமோ ய உ வித்யாயாம் ரதா: |**

10. வித்தையால் ஒரு பயன், அவித்தையால் மற்றொரு பயன் உண்டென்று ஆத்ம தீரர் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறோம்.

11. வித்தை அவித்தை (ஒருமையறிவு பன்மையறிவு) இரண்டையும் சேர்த்தறிவோன், அவித்தையால் அழிவை வென்று, வித்தையால் அமரத் தன்மை பெறுகிறான்..

அவித்யயா ம்ருத்யும் தீர்த்வா வித்யயா அம்ருதம் அஸ்னுவதே

காலம் இரவும் பகலுமாக விளங்குகிறது; இரவிலும் பயனுண்டு பகலிலும் பயனுண்டு; பகல் உழைப்பைத் தந்தால், இரவு அமைதி தருகிறது. பகலையே பாராட்டி இரவை வெறுக்க முடியாதது.

இரவுபகலற்ற சம நிலையில் நாம் இயல்பாயிருக்க வேண்டும். புருஷன் (ஆத்மா) பிரகிருதி (இயற்கை) என்ற இரண்டு தத்துவங்கள் நம்முள் உண்டு. புருஷன் வித்தை, கேசுத்ரக்குண். பிரகிருதி அவித்தை, கேசுத்ரம். அது ஒருமையுள்ளது; மாறாதது, நிலைப்புள்ளது; இது பல பன்மையானது, மாறுவது, நிலைப்பில்லாதது. இரண்டும் சேர்ந்தே நாம். புருஷன் பிரகிருதி, அகூடரம் கூடரம் ஆகிய இரண்டிற்கும் மேலுள்ள பரமாகூடரமான புருஷோத்தமன் உணர்வில் வாழ்வதே இன்பம். அதுபோல உலகாடலிலும், உயிராடலிலும் பல பன்மையான தோற்றங்கள், பூத பெளதிக விகாரங்கள் எல்லாம் அவித்தை. இவற்றிற்கு ஆதாரமான ஆத்மா, அனைத்திலும் ஒன்றான வித்தை. இரண்டின் அறிவும் வேண்டும். இரண்டையும் சமமாக, ஒன்றாக, ஒன்றின் ஒருமையும் பன்மையுமாக உணர்தலே இன்பமாகும். இதையே தாயுமானவர் “கூடுதலுடன் விநிதல் அற்று நிர்ந்தொந்தமாய்க் குவிதலுடன் விநிதலற்ற மன்னு பரிபூரணச் சுகவாரி ” என்றார். உலகைப் பலவாகக் காண்கிறோம்; அவித்யா மாயை இப்படிப் பலவாகக் காட்டுகிறது; ஆனால் இந்தப் பலவாக மாறி, இன்ப துன்ப இரு விகாரமாகத் தோன்றுவதும் ஒரே பொருளின் அருளாடலே என்றறிந்தால், அந்த அவித்தை யறிவாலேயே நாம் சாவை வெல்கிறோம். சாவாவது அழிவு, உலகின் இரு விகார மாறுதல். காணும் பொருளெல்லாம் மாறும். நம் உடலும் மனமும் ஒவ்வொரு நொடியும் மாற்றமடையும் அவித்யா தத்துவம். ஆனால் இதை நன்றாக ஆராய்ந்து, இவ்வாறு மாறும் உடல் ஓர் ஆத்மாவின் தூல வடிவம்; அதற்குக் கவசம், சட்டை, கூடு என்றறிந்தால், இதை அலட்சியம் செய்யத் தோன்றாது. இதை ஆத்மாலயமாகவே கருதுவோம். வித்தையினால் நித்தியமான ஆத்மா நாம்; பலவான உடல் வேறுபாடுகளில், குண வேறுபாடுகளிற் சிக்காமல், இறப்பில் இறவாமல், பிறப்பில் பிறவாமல், என்றும் இருந்தபடி இருக்கும் சுத்தான்மாவே நாம் என்றறிவதுதான் அமரத் தன்மையாகும். உடல் அழிந்தாலும், சுத்தான்மாவாகிய நாம் அழியாப் பொருள் என்றுணர்ந்தால், உடலைப் பற்றிய சோக மோகங்களில், நாம் சிக்கி அமைதி யிழக்கமாட்டோம்.

பிறப்பது, பிறவாதது

நம்முள் இரண்டு தத்துவங்கள் உள்; ஒன்று பிறப்பது, ஸம்பூதி; மற்றொன்று பிறவாதது அஸம்பூதி. பிறப்பது இறக்கும், அழியும்; பிறவாதது இறவாதது, அழியாதது. பிறந்திறந்து மாறி யழிவது உடல், இயற்கை, கூசும்; பிறவாதது என்றும் உள்ளபடியிருப்பது சுத்தான்மா. இரண்டையும் அறிய வேண்டும்; இரண்டும் பயனுள்ளது; ஒன்றினால் மற்றொன்றின் பயனை யடைந்து, அழியாத தன்மை பெறலாம். பிறந்திறந்து மாறும் பொருளால் கலங்காமல், பிறந்திறப்பது இன்னது என்றறிந்து, பிறவாப் பொருளுணர்வில் வாழ்வதே நித்திய வாழ்வு; இக்கருத்தையே அடியில் வரும் மூன்று பாசுரங்கள் விளக்குகின்றன.

12. பிறவாப் பொருளான சுத்தாத்மாவையே போற்றுவோர் (முழுவண்மையும்) காணா இருளில் புகுவர். பிறவிப் பொருளான உடலையே போற்றுவோர் பின்னும் பேரிருளில் புகுவர்.

13. பிறவிப் பொருளைப் போற்றுவதால் ஒரு பயன், பிறவாப் பொருளைப் போற்றுவதால் மற்றொரு பயனாகும் என்று ஆத்ம தீரர்கள் கண்டு விளக்கக் கேட்டிருக்கிறோம்.

14. பிறவாப் பொருள், பிறவிப் பொருள் இரண்டையும் (ஒரகயின்றி) சேர்த்தறிவோன், பிறந்தழிவது இன்னதென்ற அறிவால், சாவை வெல்கிறான் (அவன் சாவிற்கு அஞ்சான்; இறந்தும் இருப்போம் என்பான்). பிறவாப் பொருளான சுத்தாத்ம ஞானத்தால், அமரத் தன்மை பெறுகிறான். எதையும் மிகையாகப் பற்றாமல், சமநிலையில் துவா நாவ போல் இருப்பதே இன்ப நிலையாகும். அகூசுர புருஷனான இறவாப் பொருளிலேயே மூழ்கி, இயற்கையுடலை அசட்டை செய்தால் வாழ்வே இருக்காது; உடல், வீடு, நாடு, உலகம் ஆகியவற்றுடன் நாம் உறவுகொண்டே வாழ வேண்டியிருக்கிறது; ஆதலால் பிறந்திறந்து மாறித் திரியும் உடலையும் உலகையும், இயற்கையையும் நாம் மதித்துப் பயன் படுத்திக்கொள்ள வேண்டும். ஆனால் உடலுக்கும் உலகுக்கும் அடிமைப் படாமல், அவற்றால் வரும் இரு விகாரங்களில் சிக்கிக் கவலை சுமக்காமல், அவற்றைக் கடந்த நித்திய சுத்தான்மாவே நாம், நாம் பரமான்மக் கலப்புடையோம் என்னும் மெய்யறிவின்பத்தில் வாழ வேண்டும். அதுவே அமர வாழ்க்கை, அத்யாத்ம வாழ்க்கை, சுத்த ஜீவனம், தேவ ஜீவனம் ஆகும். இந்த தேவ ஜீவனத்தைத் தரும் சக்திகள் இரண்டு. ஒன்று சூரியன், ஞான ஜோதி, அறிவுச் சுடர். மற்றொன்று அக்னி, சிற்சக்திக் கனல், சேதன சக்தி, ப்ரம்மகாரத் தீ. இனி இரண்டையும் முனிவர் உபாஸித்து வேண்டுகிறார் :.....

15. உண்மையின் முகம் தங்கத் தட்டால் மூடி யிருக்கிறது ; சூரியா (புஷன்), உயிர்களைப் போஷித்துத் தாங்கும் அருட் சுடரே, நான் கண்ணாரக் காண, சக்திய தருமத்திற்கு அதைத் திற !

ஹிரண்மயேன பாத்ரேண ஸத்யஸ்ய அபிஹிதம் முஹம் ச தத் த்வம் பூஷன் அபாவ்ருணு ஸத்ய த்ர்மாய த்ருஷ்டயே ||

சூரியன் ஒரு தங்கத் தட்டு போலக் காண்கிறது; அத் தட்டு சூரியனுக்குள் உள்ள உண்மைச் சுடரை, அருட் சோதியை மூடிக்கொண்டிருக்கிறது. சூரியனுட் சோதியுண்மையாய் விளங்குவது பரம்பொருளே. அதே மாதிரி மனிதனிடமுள்ள மெய்ப் பொருளையும் ஒரு தங்கத்திரை, மனத்திரை, மூடிக்கொண்டிருக்கிறது. அது விலகி, ஆன்மச் சுடர் விளக்கமாக வேண்டும்; அப்போதே மெய்யறம் (சத்ய த்ர்மம்) இன்னது, ஜீவன் சிவமய மாகும் வழி இன்னது, பிரகிருதியில் கட்டுப்பட்ட ஜீவான்மா விடுபட்டுப் பரமாத்மத் தன்மை பெறும் வகை என்ன என்பது தெரியும். அதற்கே உலகுயிர்களை யெல்லாம் சிற்சுணவும், அறிவொளியும் பொழிந்து போற்றும் அருட் சோதியை முனிவர் வேண்டுகிறார்.

வேதசாதனமும் உபநிஷத்து இரசகியமும்

பாசத்திரை விலகினால், பசு பதிப் பொருளை உணர்ந்து கலந்து, என்னுயிர்க்குயிராய் உண்மையான நானாய் இருப்பவன் அவனே (ஸோஹம்), அவனே காண்பான், அவனே மெய்ச்சுடர் என்றறியும். தங்க மூடி திறந்ததும், அச் சுடரொளிக் கடவுளைக் கண்டு, அவன் மயமே நான், அவனன்றி நானில்லை என்றறிகிறார் அருள் முனிவர்

16. “வளர்ப்போய், ஒப்பற்ற ரிஷியே, ஆள்வோய், இரவியே, உயிர்த் தந்தையின் ஆற்றலே, உன் கதிர்க் கணத்தை விலக்கு, ஒளியைக் குவி; உனது பரம கல்யாண வடிவை, பேரின்பச் சுடர் வடிவை, உன்னருளால் நான் காண்கிறேன்; அங்கே யிலகும் புருஷன், அவனே நான்.”

**பூஷன்; ஏகர்ஷே, யம, ஸூர்ய ப்ரஜாபத்ய
வ்யூஹ ரஸ்மீன் ஸமூஹ |
தேஜோ யத்தே ரூபம் கல்யாணதமம் தத்தே பஸ்யாமி
யோஸூவஸௌ புருஷ: ஸோஹமஸ்மி ||**

ஸூரியனில் ஒளியா யிருப்பவன் எவனோ அவனே ஆன்மர்களிலும் ஒளிரும் இறைவன். அவனே உண்மையான நான், எனது உண்மை. அவன் அனந்த குணகல்யாணன்; சச்சிதானந்த ஸ்வரூபன். தேஜோ மயன்; ஒளியழகன். அவனே படைப்புத் தந்தையான பிரமனின் வீறு, ஆற்றல். அவனன்றி படைப்பில்லை; உயிரில்லை; படைத்த உயிர்களைப் போற்றி வளர்க்கும்பூஷன் அவனே; வளரும் உயிர்கள் படிப்படியாகப் பக்குவப்பட்டுத் தன்னறிவு பெறும்படி அடக்கியாளும் நியாமகன் (யம) அவனே; உயிர்களுள் காண்பானாக, அறிஞனாக, முனிவனாகத் தனித்திருக்கும் புருஷன் அவனே; அப்படி யிருந்து அறிவொளி பரவும் அருட் சுடர் ஞாயிறும் அவனே. அவனைப் பலகுணக் கதிர்கள் மறைத்துக் கொண்டிருக்கின்றன; புறவொளி கவர்ந்து நிற்கிறது; இரண்டையும் விலக்கி, அவனது மெய் வாழ்வை நிஜசொருபத்தைக் காண்பவனே ஞானி. அந்தச் சொரூபம் பரம கல்யாணம், பேரின்பம் கொண்டு பொலிவது; அவ்வியலின்ப வடிவை அவனருளாலேதான் காணலாம்; அப்படிக்கண்டவன் அவனையே புருஷன், ஆன்மா, என்று காண்பான், அவன் தன்னுள்ளே தானாக இருப்பதை அறிந்து ஸோஹம், “அவனே நான், அவனே என்னுயிர்க் கிறைவன், என்னாவிக் குயிர், அவனன்றி யானில்லை” என்றறிவான். இந்த ஸோஹம் பாவனை கைவந்த புருஷனுக்கு, உடம்பு சாம்பலானாலும், உயிர்ப்பே நித்தியப் பிராணனறி கலந்து போனாலும் அழிவில்லை. அவன் தன்னறிவுச் சுடராக, தேகியாக என்றுமிருப்பான்.

17. என் உயிர்ப்பு எங்கும் நிறைந்த நித்தியமான பிராண சக்தியிற் கலக்கட்டும். இவ்வுடல் சாம்பலாகுக! மனமே செய்ததை நினை, செய்ததை நினை ஓம்! — **க்ரதோஸ்மர க்ருதம்ஸ்மர !** அழிந்து சாம்பலாவது, பொடியாவது உடலே; உடலில் உயிர்த்த ஆத்மா நித்தியம், அழிவற்ற பிராண சக்தி. உடல் வீழ்ந்து மண்ணாக முன், ஆத்ம சித்தி பெறவேண்டும்; அதைத் தடுப்பவை வினை மூட்டைகள். நாம் செய்யும் வினைகளை நிஷ்காமயமாக, முதலிற் சொன்ன படி தியாகமாக, இறைவனுக்கே வேள்வியாகச் செய்ய வேண்டும். அச் செயலே சித்த சக்தி தரும். செய்வினைக் கேற்ற பலன் கிடைக்கும். நினைப்பே மனிதன். நினைப்பே இன்ப துன்ப விகாரமாவது. ஆதலால் மனிதன் முன் வினைகளை நினைத்துப் பார்த்துத் தான் செய்த தீவினைகளுக்குப் பரிகாரமாக நல்லன செய்க. கீதை.....யுணர்வில் வினை வேள்வி செய்க. அதுவே சங்கற்ப விகற்பங்களை ஒழித்து இரு வினையொப்பும் மலபரி பாகமும் அளித்து, முடிவில், அமராத்ம சித்தி தரும். முடிவில் இதைத் தரும் சிற்சக்திக் கனலை முனிவர் வணங்குகிறார்.

18. சிதாக்கனியே (சக்திக் கனலே), நல் வழி காட்டி எம்மை இன்பத்திற்கு நடத்து. தேவே, நீ எல்லாச் செயல்களையும் அறிவாய். ஏமாற்றும் தீமையை

வேதசாதனமும் உபநிஷத்து இரசகியமும்

எம்மிடமிருந்து ஒழித்தருள் ! நினைக்கு நிறை மொழி வணக்கம் செலுத்துகிறோம்.

**அக்னே நய ஸுபதா ராயே அஸ்மான்
விஸ்வானி தேவ வயுனானி வித்வான் ச
யுயோதி அஸ்மஜ் ஜஹூராண மேனோ
பூயிஷ்ட்வாம் தே நமஉக்திம் விதேம ||**

ஈசோபநிஷத்து உலகில் அமர வாழ்விற்கு வழி காட்டுகிறது:

1. எங்கும், எதிலும், எல்லாம் இறைவனே; ஒவ்வொருயிருமும் இறை மயம்.
2. ஆதலால் எல்லா வயிர்களையும் தன்னுயிரென்றும், தன்னுயிரே எல்லா வயிர்களும் என்றும் உணர வேண்டும். இதுவே சர்வாத்ம சேதனம்.
3. இதனால் எவ்வயிரையும் புண்படுத்த முடியாது; எதையும் திருட முடியாது.
4. உடலை வெறுக்காதே; உடலுள் இடங் கொண்ட ஆத்மாவே நீ என்பதை மறக்காதே; அதில் தானே தானாக விளங்கும் இறைவனை, பரமாத்மனை எப்போதும் நினை.
5. எல்லாம் அவன் மயமாதலால், அவனுக்கே வேள்வியாக, சுயநலமற்ற தியாக புத்தியுடன், இரு விகாரக் கட்டில்லாமல், நல்வினைகளைச் செய்து நூறாண்டு வாழ்.
6. செய்யுஞ் செயலைச் சீர் தூக்கி ஆராய்ந்து, எவருக்கும் தீமையில்லாது செய்.
7. உன் இயற்கையுடல் மாறும், மாளும்; அதையும் வெறுக்காதே ; அதையும் உறுதியாக்கிப் பயன் கொள். ஆனால் உடலே சாகவதம் என்று மயங்கிப் போகாதே; உடலுள் இடங்கொண்ட ஒரு பொருளே உலகிலும் உள்ளது. அது உடலிற் கட்டுப்படாதது ; நித்தியமானது; அதில் இறைவன் விளங்குகிறான். அவன் மயமே நீ என்பதை நினை.
8. உயிருலகைத் தோற்றிப் போற்றிப் படிப்படியாக மாற்றி, தீமை யொழித்து, நல்வழி காட்டிப் பேரின்பத்திற்கு நடத்தும் அருட்கடரை, சிற்கனலை, சுத்த சக்தியை என்றும் தியானி.

ஈசாவாஸ்ய உபநிஷத்து முற்றிற்று.

3. கேனோபநிஷத்து

பிரம்ம லக்ஷணம், பிரம்ம சக்திப் பெருமை.....ஆகிய இரண்டையும் இந்த உபநிஷத்து கதைப் போக்காக விளக்குகிறது. **கேன** (யாரால்) என்று தொடங்குவதால், இதைக் **கேனோபநிஷத்** தென்கிறோம். இது **சாம வேதத்தில்** இசை நிரம்பிய **ஜைமினி ப்ராஹ்மணத்தின்** ஒன்பதாம் அத்தியாயமாகும். ஈசாவாஸ்யம் விளக்கிய இறைவனின் அறிவும் திறமும் இவ்வுபநிஷத்தால் தெளிவாகும். இது நான்கு பாகங்களைக் கொண்டது: முதல் இரண்டு பாகங்களும் ஆத்ம ஞானத்தை, வினா விடையாக விளங்கும். மூன்றாவது பாகம் தேவ-யக்ஷ ஸம்வாதம்; நான்காவது பாகம் தியான சித்தியை விளக்கும்.

இவ்வுபநிஷத்து ஆங்கிலம் பிரெஞ்சு முதலிய பல மொழிகளிலும் புகழ்பெற்றுப் பரவியுள்ளது.

சாந்தி

ஓம்! என் உறுப்புகள் உறுதி பெறுக! என் பேச்சு, உயிர், கண், காது, பலம், புலன்கள் எல்லாம் திண்மை யுறுக! எல்லாம் உபநிஷத் விளக்கும் பிரம்மமே. நான் பிரம்மத்தை மறுக்கற்க; பிரம்மமும் என்னை மறுக்கற்க! மறுப்பே வேண்டாம். நான் மறுக்கவே வேண்டாம்! நான் ஆத்மோபாசி; உபநிஷத்து தருமங்கள் என்னிடம் நிலைக்கொள்க!

**ஓம் ஆப்யாயந்து மமாங்கானி வாக்ப்ராணஸ்சக்ஷு: ஸ்ரோத்ரம்
அதோமலம் இந்த்ரியாணி ச ஸர்வாணி |
ஸர்வம்மரஹ்மொபநிஷதம் மாஹம் ம்ரஹ்ம நிராகுர்யாம் மா
மா ம்ரஹ்ம நிராகரோத் | அநிராகரணமஸ்து அநிராகரணம்
மே அஸ்து | ததலாத்மநி நிரதே ய உபநிஷத்ஸு த்ர்மா: தே
மயிஸந்து தே மயி ஸந்து || ஓம் ஸாந்தி: ஸாந்தி: ஸாந்தி:**

உடல்—உயிர்—மனவுறுதி கொண்டு, இறை யுணர்வில் அறிவுடன், ஈந்துவந்து நீடு வாழ்வதே உபநிஷத் தறமாகும். இப் பாசுரம் மிகவும் இனியது. இதை ஒவ்வொருவரும் காலை அனுஷ்டானங்களைச் செய்ததும் பாராயணம் செய்வது நலம்.

முதற் கண்டம்

1. மாணவன் குருவைக் கேட்கிறான்:-

“எவர் விருப்பால் மனம் பொருள்களின்பால் இயங்குகிறது? எவர் ஆணையால் முக்கியப் பிராணன் செயல் புரிகிறது? எவர் விருப்பால் மனிதர் பேசுவது? கண்ணையும் காதையும் இயக்கும் தேவன் யார்?”

2. குரு அருளுகிறார் :

அதுவே (ஆத்மா) செவியுட் செவி, மனத்துள் மனம், மொழியுள் மொழி, உயிர்ப்புள் உயிர், கண்ணுட் கண். இப்புறப் புலன்களின் பற்றை விட்டு, விஷய வுலகை விட்டு மேலுயர்ந்து (தன்னைச் சுத்தான்மா என்றறிந்த) தீரர் அமரராவார்.

**ஸ்ரோத்ரஸ்ய ஸ்ரோத்ரம் மனஸோ மனோ
யத் வாசோ ஹ வாசம் ஸ உப்ராணஸ்யப்ராண: ச
சக்ஷுஷம்சக்ஷு: அதிமுச்யதீரா:
ப்ரேத்யஸ்மால்லோகாத் அம்ருதா புவந்தி ||**

ஒரு சுவத்திற்க்கும் காது, கண், வாய் உண்டு; ஆனால் செயலில்லை; இந்த உறுப்புகளும் உடலும் சடமே. உள்ளே ஒன்றிருந்தே இவற்றை இயக்குகிறது. அது எது? அதுவே நம் உயிர்க்கு உயிரான சுத்தான்மா. அதன் சக்திதான் உடற் பொறியை இயக்குகிறது; உடலும் உறுப்புக்களும் சடயந்திரம்; உள்ளிருக்கும் சுத்த சக்திப் பொருளான ஆன்மாவே நான். உடல் அழிந்தாலும் நானாகிய தூய பொருளுக்கு அழிவில்லை என்றறியும் தீரன், அந்த நித்திய ஞானத்தால் அமரத் தன்மை பெறுகிறான்.

3. அந்த ஆத்மாவைப் பொறி புலன் மனம், வாக்ஷா ஞானம் ஆகிய எதுவும் அணுக முடியாது என்பதை ஆசிரியர் விளக்குகிறார்:

அங்கே கண் அணுகாது; பேச்சும் மனமும் அணுகா. ஆதலால் எப்படி அதைப் புகட்டுவதென்று நாம் அறியோம். (நாம் மூளையால்) அறிந்ததினும் அது வேறானது; அறியாததினும் அப்பாலானது. எமக் குணர்த்திய முன்னோர் இவ்வாறு சொல்லக் கேட்டிருக்கிறோம் :

வேதசாதனமும் உபநிஷத்து இரசகியமும்

4. மொழி, மொழியொணராதது; ஆனால் மொழியை மொழிவது எதுவோ, அதுவே ப்ரஹ்மம் என்றறி. இங்கே மனிதர் வணங்குவதன்று.

**யத்வாசா அந்ப்யுலிதம் யேன வாக் அ்ப்யுல்யதே |
ததேவ ப்ரஹ்ம த்வம் வித்தி நேதம் யதித முபாஸதே ||**

5. மனத்தால் நினையாதது, மனத்தை நினைப்பிப்பது எதுவோ, அதுவே பிரம்மம் என்றறி.

**யன் மனஸா ந மனுதே யேனாஹூர் மனோ மதம்
ததேவ ப்ரஹ்ம த்வம் வித்தி**

இங்கே மனிதர் வணங்குவதன்று.

6. கண்ணால் காணாணாதது, அதனாலேதான் கண் பார்ப்பது

யச்சக்ஷுஷாநபஸ்யதி யேன சக்ஷுமஷி பஸ்யதி -

அதுவே பிரம்மம் என்றறி. இங்கே மனிதர் வணங்கும் எதுவு மன்று.

7. செவியால் கேட்கப்படாதது; அதனால் செவி கேட்பது

யத் ஸ்ரோத்ரேண நஸ்ருணோதி யன ஸ்ரோத்ரம் இதம் ஸ்ருதம்

அதுவே பிரம்மம் என்றறி. இங்கே உலகேநர் வணங்குவ தன்று.

8. அது உயிர்ப்பால் உயிர்ப்பதன்று; அதனால் உயிர் உயிர்க்கிறது-

யத் ப்ராணேன ந ப்ராணிதி யேந ப்ராண: ப்ரணீயதே |

அதுவே பிரம்மம் என்றறி; இங்கே மனிதர் வணங்குவதன்று.

பிரம்மம் எதன் சார்புமற்றது; எல்லாம் அதைச் சார்ந்திருக்கிறது. அது, தானே தானான சக்திப் பொருள்; அதுவே உடலில் இடங்கொண்டு, நமது வாழ்வாயிருப்பது. பொறி புலன் மனம் எல்லாம் உணர்வற்ற சட விகாரங்களே. இவற்றிற்கு உணர் வளித்துத் தொழிலுறுத்துவது சுத்தான்மப் பிரமமேயாம். ஒரு பேசும் படத்தை இயக்குவது வெள்ளித் திரையன்று, படச் சுருளன்று, யந்திரமன்று. இவை சடம். இவற்றிற் சக்தி பாய்ச்சி, ஒருவன் பின்னிருந்து அனைத்தையும் இயக்குகிறான். அது போலவே, பொறி புலன் மனம் இவற்றையும் பின்னாலிருந்து ஒன்று இயக்குகிறது. அதுவே பிரம்மம். அதுதான் சுத்த சக்திய நித்தியப் பொருள். அது கண் வாய் மனங்கடந்த தானையால், மனிதர் தமது ஊகத்தால் பாவித்தும், தமது பேச்சால் வர்ணித்தும், தமது காட்சிக் கேற்றபடி உருச்செய்தும், நூல்களில் குறித்தும், பிறர் சொல்லக் கேட்டும் வணங்குகின்றனர்; எத்தனையோ மதங்களையும், மனக் கட்டு மானங்களையும், வாதங்களையும் பேதங்களையுங் கொண்டுமூல் கின்றனர். உடல்களை விழுந்து விழுந்து கும்பிடுகின்றனர் இவை யெல்லாம் ஏதோ ஒரு மட்டிற்கு ஒழுக்கந் தரும். இவை உண்மையான கடவுள் வணக்கமோ, பிரம்மோ பாசனையோ ஆகாவாம். உருவும் குருவும் மனம் ஒருமையில் நிலைக்க ஒரு சாதனமாகும். மனம் உள்ளடங்கி, அமைதியாகத் தியானிப்பதுதான் வழிபாடு. உள் வழிபாடே உண்மை வணக்கம். உடலுடல் வணக்கமன்று. பிரம்மம் முளையறிவிற் கெட்டாதது; பொறி புலன் மனங் கடந்தது. எனில் மனிதர் தமது சிற்றறிவாலும், புலன்களாலும் காணும் நியதிகளும் சடங்குகளும், உடலுருத் தொழுகைகளும் பிரம்மத்தை விளக்காவாம்.

இப்படி முனிவர் சொல்வதால் கோயில், உரு, குரு வழிபாடு களை அறவே விட்டுவிட வேண்டுமென்பதன்று. பக்குவம் வரு மட்டும் இவை படிப்படியான சாதனங்களாகும். குழந்தைக்குப் பொம்மைக் கலியாணம் இன்பமளிக்கிறது. வயதாகிப் பக்குவம் வந்த பிறகே உண்மைக் கலியாணம் இன்னதென்று தெரிகிறது.

வேதசாதனமும் உபநிஷத்து இரசகியமும்

அது போல் மனம் குழந்தை நிலையில் இருக்கும்போது, புலன்களைக் கவரும் சில ஆகமங்கள் வேண்டும். அதனாலேதான் பெரியோர், கோவில், திருவிழா, பாட்டு, கூத்து முதலியவற்றை ஏற்படுத்தினர். அதனாலேதான் கடவுளுக்கு அருட் பெரியார் கலை வடிவு தந்து உபாசித்தனர். ஆனால் அறிவாளி இவற்றிலேயே கழன்று கொண்டிருாமல், இவற்றைத் தாண்டிய உள்ளறிவால் உள்ளத்துள் உள்ளமாயிருக்கும் இன்ப வெள்ளத்தை அள்ளிப் பருகி, அதுவே பிரம்மானந்தம் என்றுணர வேண்டும். அவனே அமரன், ஞானி, தீரன்.

இரண்டாம் கண்டம்

பிரமமா ? எனக்குத் தெரியுமே ! பிரமமா ? இது தெரியாதா.....நானே பிரமம்; விழு என் காலில். பிரமமா? எல்லாம் பிரமந்தானே; இந்தக் கட்டையும் பிரமந்தானே; இதையே நம்பு ! வேறு சாமிகீழி எதற்கு ?.....என்று சிலர் ஏட்டைத் துளைத்து வாய் வேதாந்தம் பேசுகிறார்கள்: நாம்.....பிரம்ம மயக்க முட்டிச் சிலர் எல்லாம் வல்ல இறைவன் அரியணையில் அமர்ந்து, அவனுக்கே உரிய வணக்கத்தைத் தாங்களே பெறப் பார்க்கின்றனர். “பிரம்மமா ? - இதோ நான் பார்த்துக்கொண்டேதானே இருக்கிறேன்; எனக்கு அது பிரத்தியக்ஷமாயிற்றே; நம்பும்” என்பர் சிலர். அனுபவ ஞானிகள், உண்மையான பிரம்மசேதனர்கள், இப்படி வாய்ப்பறை யடிப்பதில்லை. அஹம் பிரம்மம், அஹம்பாவப் பிரமமாய் விடக் கூடாது. வாய்க் கிணறு வெட்டிப் பயிர் செழிக்குமா ? பஞ்சாங்க..... மழை வெள்ளமாகுமா? அத்வைத ஐக்கிய அனுபூதி நிலையடைந்து, தன்னை முற்றிலும் மெய்ப் பொருளிற் கரைத்தால், அப்பொருளின் அருள் தன்னை ஆட்கொள்ளும். அந்த அருளாலேதான் அறிவும் ஆனந்தமும் உணர்வாகும்: அதுவே, “படிப்பற்றுக் கேள்வியற்றுப் பற்றற்று நெஞ்சத் துடிப்பற்று நிற்கும் சுத்த சுக நிலை” என்றார் தாயுமானார். அந்நிலையே “நீயின்றி நானார் ? நினைவார் ? என் நெஞ்சமும் யார்? தாயின்றிச் சூலமுண்டோ ?” என்று மனிதன் தெய்வத்தைச் சரண்புகுந்து, காந்தத்தில் ஊசிபோலக் கலந்த நிலையாகும். அதுவே என்னது யான் என்னவற்று, எல்லாம் இறைவன் சந்திதியாக உணரும் விசுவசேதன நிலையாகும். இந்நிலை வாய் வேதாந்தத்தால் வராது; மூளை ஆராய்ச்சியாலும் வராது. முதலில் அகம்பாவத்தைக் கட்டி வைத்துவிட வேண்டும். இரண்டு ஏட்டைப் படித்துச் சில பாடங்கள் கேட்டு ஏதோ காலை மடக்கி உட்கார்ந்ததும், எல்லாந் தனக்குத் தெரியும் என்ற செருக்கை அறுக்கவேண்டும். இறைவனைச் சரண்புகுந்து அவனருளைக் கூவ வேண்டும். “தணிந்து நின்றேன் சிவன் தன்மை கண்டேனே - வணங்கலுற்றேன் சிவம் வந்தது தானே” என்று திருமூலர் இந்த அடைக்கலச் சித்தியை உணர்ந்துகிறார். சுத்தப் பிரமத்தை அருளார் கலந்த சுத்த சித்தி நிலையில், வாய் வீச்சிற்கே இடமிராது..... “உரையற்ற தூரியத்தில் உள்ளொளியாமே” என்றார் திருமூலர். தற்போத யிழந்து, பேதமற்ற முத்திநிலையில் சுத்த சிவமயம், சின்மயம், தன்மயம் உணர்வாகும். பிறகே தத்வமஸி, ஓம் தத்ஸத் முதலிய வேத மந்திர உண்மைகள் உண்மையாக விளங்கும். உபநிஷத் முனிவர் இவ் வழியைத் தெளிவாக விளக்குகிறார்கள்.

குரு:

பிரம சொரூபம் “எனக்கு நன்றாய்த் தெரியுமே” என்று நீ வாயாற் சொன்னால், உனக்குத் தெரிந்தது அற்பமே. நீ யாருடைமை, தேவர் யாருடைமை என்பதை இன்னும் சிந்தித்தறிய வேண்டும்.

மாணவன்

எனக்குத் தெரியாததென்பதில்லை; நானும் அறிவேன். ஆனால் நன்றாயறியேன். அதை வாய் மனம் அறியாதது, நிச்சலமான தியானம் அறிவது என்று அறிந்தவனே நம்முள் அறிவாளி.

குரு

அதை (மனக் கற்பனையால்) நினையாதவன் நினைப்பான்; நினைப்பவன் நினையான். (தற்செருக் குற்ற) விஞ்ஞானி அதை அறியான்; (தற்செருக்கற்ற) அவிஞ்ஞானி அதை அறிவான்.

பிரம்மத்தை கல்வி கேள்வியாலும், மனக்கற்பனையாலும் அறிய முடியாது. அது மனமடங்கிய தியானத்தால் உணர்வாகும்; மனமழிந்த மோனத்தினாலேதான் அதன் சொரூபத்தை பிரம்ம காரமாக உணர முடியும். “என் கைக்குள் பரம் பொருள் அடங்கி விட்டது. அதைப்பற்றி நான் படிக்காத நூல் கிடையாது” என்று செருக்காடும் விஞ்ஞானி அதை அறியமாட்டான். விஞ்ஞான மில்லாவிட்டாலும், படிப்பில்லாதவனானாலும், உண்மையாகச் சரண் புகுந்து, உள்ளூறவு கொண்டு, தேடும் அன்பனே அதை அறிவான். “அறியானை, அந்தணர்தம் சிந்தை யானை” என்ற அப்பர் வாக்கின் பொருள் இதுவே.

பிரம்மம் சமாதியில் அருட் புலமையால் உணரும் பொருள். அப்படி உணர்ந்தவன் அமுத நிலை பெறுகிறான். ஆத்மாவால் ஒருவன் வீறு பெறுகிறான்: பரமாத்ம ஞானத்தால் அமரத் தன்மை பெறுகிறான்.

ஆத்மனா விந்ததே வீர்யம் வித்யயா விந்ததே அம்ருதம்

இங்கே அதை அறிந்தால் சத்திய ஜீவன முண்டு. இங்கதை அறிந்திலனேல் மகத்தான் நஷ்டப் படுகிறான். உயிருயிர்களிலும் சுத்தான்மாவை அறிந்து, அருளறிஞர் இவ்வினையுலகை நீத்து, அமர நிலை பெறுகின்றனர்.

**இஹசேத் அவேதீத் அத ஸத்யமஸ்தி
ந சேத் இஹாவேதீன் மஹதீ வீனஷ்டி: |
பூதேஷு பூதேஷு விசித்யதீரா
ப்ரேத்யஸ்மாத் லோகாத் அம்ருதா புவந்தி ||**

வாழ்வின் அடிப்படையே சுத்தான்மர்; அஃதின்றேல் உடல் பிணம், உலகு சூனியம். அதை அறிந்து ஆத்ம சேதனனாக வாழ்வதே உண்மையான வாழ்வாகும். அதில் நிலைப்பதே மெய்நிலை யாகும். அதை அறியாமல், மனப் புலன்களிற் சிக்கி யலைந்தால், வாழ்வே நஷ்டமாகும். பிறவி வீணாகும். மனிதன் மடமை யிருளில் மூழ்கித் துன்புறுவான். உலகில் இன்று நடக்கும் அக்கப்போர்களுக்கும் இரத்தப் போர்களுக்கும் ஆத்ம ஞான சூனியமே காரணம். ஞானமிருப்பவன், ஒவ்வோருயிரிலும் பரம்பொருள் கலந்துறைவதை அறிவான். பரம் பொருளுடன் கலந்து மனிதன் நித்திய சேதனனாவான். அதுவே அமர வாழ்வு. ஆத்ம சொரூபம் அழியாது. அது சுவத்திற் சித்தா யிருப்பதென்ற நிலை அதை அறிவு, அமரத் தன்மை ஆகும்.

மூன்றாங் கண்டம்

எல்லாரும் இறைவனையே வணங்க வேண்டும். அவன் சக்தி அளவற்றது. அதற்கு இணையாக எதையும் சொல்ல முடியாது. “நான் செய்தேன் என்னால் ஆனது” என்னும் செருக்கை ஒழிக்க வேண்டும். எல்லாம் இறைவன் செயல் என்ற உறுதி பிறக்க வேண்டும்-இதை ஒரு கதையால் உபநிஷத் முனிவர் விளக்குகிறார்.

நன்மைக்கும் தீமைக்கும் உலகில் போராட்டந்தான். நன்மை தெய்வத் தன்மை, தீமை அசுரத் தன்மை. இந்தத் தேவாசுர யுத்தம் நீண்ட காலம் நடந்தது. ஒரு நாள் பிரம்மம், பரம்பொருள், அசுரர்களை வீழ்த்தி, தேவர்களுக்கு வெற்றி யீந்தது. அந்த பிரம்ம - ஜயத்தால் தேவர் பெருமை பெற்றனர்; அதனால் தற்பெருமை கொண்டு, “நமதே வெற்றி! நமதே வெற்றி” என்று நினைத்தனர்.

வேதசாதனமும் உபநிஷத்து இரசகியமும்

தேவரின் செருக்கை அடக்க, பிரம்மம் ஒரு யக்ஷ வடிவில் தோன்றியது. இந்த யக்ஷன் யாரென்பதை அவர்கள் அறிய முடியவில்லை.

தேவரில் முதன்மையானவர் மூவர்.....அக்னி, வாயு, இந்திரன். அக்கினி வாக்க்சக்தி, வாயு பிராண சக்தி, இந்திரன் மனோசக்தி, புத்தி தத்துவம். வாக்கு, உயிர், மனம்..... இம்மூன்றும் பிரம்மம் சொருபத்தை அறிந்து கொள்ள முடியவில்லை.

“அக்னி, ஜாத வேத, (பிறப்பறிவோய்), இந்த யக்ஷன் யார் என்றறிந்துவா” என்றனர் தேவர். “சரி” என்று அக்னி (வாக்கு) ஓடிச் சென்றான்.

பிரம்மம் : நீ யார் ?

அக்னி : நானே அக்னி, ஜாத வேதஸ்.

பிரம்மம் : இப்படிப்பட்ட உன் ஆற்றல் என்ன?

அக்னி : உலகிலுள்ள எதையும் நான் எரித்து விடுவேன்.

“இதை எரி பார்ப்போம் ” என்று பிரம்மம் ஒரு துரும்பை முன் வைத்தது.

தஸ்மை த்ருணம்நிததௌ ஏதத் தஹேதி ||

தன் முழு வலியுடன் வந்தது தீ ! அத் துரும்பை எரிக்கலாகாது உடனே திரும்பி, “இந்த யக்ஷன் யாரென்று அறிகிலேன்” என்று தேவரிடம் சொல்லியது.

“காற்றே, நீ சென்று அந்த யக்ஷன் யார் என்றறி ” என்றனர் தேவர் :

வாயு அதனிடம் ஓடியது.

பிரம்மம் : நீ யார் ?

வாயு : நானே வாயு, மாதரிஸ்வான்.

பிரம்மம் : சரி உன் சமர்த்தென்ன ?

வாயு : உலகிலுள்ள எதையும் நான் அள்ளிச் செல்வேன்.

“இதை அள்ளு பார்ப்போம்” என்று பிரம்மம் ஒரு துரும்பை அதன் முன் வைத்தது. வாயு கன வேகமாக வந்தது; துரும்பை அசைக்க முடியவில்லை. உடனே அது திரும்பி வந்து, “இந்த யக்ஷன் யாரென்றறிகிலேன்” என்றது.

“மகவானே, இந்திரனே, இந்த யக்ஷன் யாரென்றறி” என்றனர் தேவர். “அப்படியே” என்று இந்திரன் ஓடினான். ஆனால் அது (பிரம்மம்) அவனுக்குத் தோன்றாது மறைந்தது.

தத் ப்யத்ரவத் ; தஸ்மாத் திரோததே ||

அப்போது அந்த வான் வெளியில், ஒரு பெண் தோன்றினாள். அவள் பேரெழில் வாய்ந்த உமாதேவி, சிவசக்தி, ஹைமவதி.

“இந்த யக்ஷன்யார் ?” என்று இந்திரன் கேட்டான்.

**ஸ தஸ்மின் ஏவ ஆகாஸே ஸ்த்ரியம் ஆஜகாம
பஹுஸோபமானாம் உமாம் ஹைமவதி ;
தாம்ஹோவோச கிமேதத் யக்ஷமிதி ||**

நான்காம் கண்டம்

உமாதேவி அருளினாள் :-

“அது ப்ரஹ்மம்; பிரம்மத்தின் வெற்றியே உங்களுக்கு வெற்றி யீந்தது.

**ஸா ப்ரஹ்மேதி ஹோவாச ;
ப்ரஹ்மணோ வா ஏதத் விஜயே மஹீயத்வமிதி ||**

வேதசாதனமும் உபநிஷத்து இரசகியமும்

இவ்வாறு சிவசக்தியான உமா தேவியின் சொல்லிலிருந்தே இந்திரன் அந்த யக்ஷனை பிரம்மம் என்றறிந்தான். காற்றும் கனலும் அவ்வாறே அறிந்தன. ஆதலால் அக்னி, வாயு, இந்திரன் ஆகியோர், தேவர்முன் சிறந்தனர் : ஏனெனில், அவர்கள் முதலில் யக்ஷனைப் பிரம்மம் என்றறிந்தனர் - **ஏதத் ப்ரஹ்ம இதி விதாஞ்சகார.**

அதனால் இந்திரன் தேவதைகளிற் சிறந்தான். ஏனெனில் அவனே முதலில் பிரமத்தை அறிந்தான். இதுவே பிரமத்திற்கு உபமாமம். அது மின்னிற் சோதி; அதனாலேதான் கண் இமைக்கிறது. அதுவே உலக சக்திகளாக அதிதைவதங்களாக விளங்குகிறது.

தீயாகிய வாக் தேவதையும், உயிரான வாயுவும் பிரம்மம் இட்ட ஒரு துரும்பைக்கூட அசைக்க முடியவில்லை. சுத்த மனசான இந்திரன் வந்ததும், யக்ஷவரு மறைந்தது. ஏனெனில் உரை, உயிர் கடந்த தூய மனம் அணுகும்போது, நாம ரூப பேதம் மறைகிறது. உருவாகக் கருதியது, அருவான உண்மை யாகிறது. அவ்வுண்மையை அறிய முடியாமல், தூய மனமான இந்திரன் தியங்கையில், பிரம்ம சக்தியான உமாதேவி, சிவசக்தி, ஜோதி மயமாகத் தோன்றி “இந்திரா, நீ ஐயுற்று மயங்கிய பொருளே பிரமம். அது தேவருக்கும் அரிய பொருள். அது தானே தானானது. அது அரு, உரு, அரு வருவா யிருக்கும். அதன் சக்தி சர்வ வல்லமை யுடையது. உங்கள் வெற்றிக்கெல்லாம் அதுவே காரணம். அதை மறந்து, வினையும் பயனும் உங்களுக்கென்று வீண் மயக்கங் கொண்டீர்கள்” என்றான்.

பிரம்மம் மின்னலில் ஒளி; நாம் பார்க்கும் ஒளிப் பொருள்களுக்கும் உள்ளொளியா யிருப்பது. கண்ணுக்கு ஒளி தருவதும் அது; உள்ளிருந்து காண்பதும் அது. அதனாலேதான் கண் இமைக்கிறது. அதுவே காண்பானாகிக் கண்ணாலே காண்கிறது. பிரம்ம மின்றேல் ஒளியில்லை, காட்சியில்லை, காண்பானில்லை. அதன் சக்தி முன் வேறெந்தச் சக்தியும் பலியாது. ஆதலால், எல்லாரும் அதைச் சரண் புகுந்து வணங்கவேண்டும். அதன் அருள் விளக்கமே தேவதைகள். அதன் சக்தி மயமே ஜீவர்கள். அதன் பராசக்தியின் சைதன்ய விகாசமே உலகம். மனத்தில் நினைப்பதும் அதுவே; அதனாலேதான் மனம் வெளியுலகைப் பார்க்கிறது. பார்த்ததை நினைப்பில் வைக்கிறது.

பிரம்மத்தைத் **தத்வனம்** என்றறிவர். அதுவே எல்லா வுயிர்களிலும் சுத்தானமா; அதுவே வணங்கத் தக்கது. **தத்வனம்** (தியானிக்கத்தக்க பொருள் அஃதிதானறே, வேறன்று) என்ற ஏக அவதத்தில், அதைச் சிந்திக்கவும்: இவ்வாறு பிரம்மத்தை ஸர்வாத்ம சுத்த சைதன்யமாக அறிபவன், எல்லாராலும் நேசிக்கப்படுகிறான்.

தத் தத்வனம்நாம |
தத்வனம் இதுபாஸிதவ்யம் |
ஸ ய ஏததேவம் வேலாபிஹைனம்
ஸர்வாணி பூதானி ஸம்வாஞ்சந்தி ||

ஏனெனில், தன்னுள் எதுவே அதுவே அனைத்துளும் என்று அவன் அறிந்து அன்பு செய்கிறான். தனக்கு அன்னியங் காணாத அவன், அனைத்தையும் தன்னுளும், தன்னுள் அனைத்தையும், எல்லா உள்ளும் புறமும் ஏக வஸ்துவானது பிரம்ம சைதன்யம் என்பதையும் உணர்கிறான்.

மாணவன் :

குருவே, எனக்கு உபநிஷத்தைக் கற்பியுங்கள்.

குரு :

உபநிஷத்தைச் சொல்லியாயிற்று. உனக்குப் பிரமத்தைப் பற்றிய உபநிஷத்தை நாம் சொல்லி விட்டோம்: தவம், தமம் (புலடைக்கம்), நிஷ்காம்ய கர்மம் - இவற்றில் உபநிஷத்து நிலைகொண்டது. வேதங்களே அதன் உறுப்புக்கள். சத்தியமே அதன் இருக்கை.....

**தஸ்யை தபோ தம: கர்மேதி ப்ரதிஷ்டா வேலா:
ஸர்வாங்கானி ஸத்யம் ஆயதனம் ||**

இவ்வாறு உபநிஷத்தை அறிபவன் தீமையை அழித்து, சுவர்க்க லோகத்தில் எல்லையற்ற, பரம, ஆனந்த ப்ரம்மத்தில் நிலைக்கிறான்.....ஆம் அவன் அதில் நிலைகொள்கிறான்

**யோ வா ஏதாமேவம் வேதாபஹத்ய பாப்மானம்
அனந்தே ஸ்வர்கேலோகே ஜ்யேயே
ப்ரதிதிஷ்டதி ப்ரதிதிஷ்டதி ||
ஓம் ஸாந்தி: ஸாந்தி: ஸாந்தி:**

கேனோபநிஷத்து முற்றிற்று.

4. கடோபநிஷத்து

1. நசிகேதஸ்

கடோபநிஷத்து வேதாந்தச் சுரங்கம். கிழக்கும் மேற்கும் இதைப் போற்றுகின்றன. ஆங்கில.....பிரெஞ்சுஜெர்மன் அறிஞர் இவ்வுபநிஷத்தைக் கற்றுப் பயன்பெற்றனர். கர்னல், எம்ஸன், மாக்ஸ்முல்லர் போன்ற அறிஞர் இவ்வுபநிஷத்தால் ஆவேசம் பெற்றனர். ராஜாராம்மோஹன்ராய் இதையே வேத தர்மமாக வெண்ணாடுகளில் விளக்கினார். இதைச் சிலர் சாமவேதத் தினின்றும் சிலர் அதர்வண வேதத்தினின்றும் வந்ததென்பர். இவ்வுபநிஷத்தே கீதைக்கு ஆதாரம். இதன் வரிகளிற் சிலகீதையில் வருகின்றன. அறிஞர் போற்றும் இப்பாசுரம் ஒரு கதை வடிவா யிருக்கிறது :.....

நிகை வேண்டும்; பிரதிபலன் கருதாமல், சுவர்க்க இன்பத்தைக் கூட நினையால், மேகம்போலக் கொடுக்க வேண்டும். அதுவே நிகை, பலன் கருதிச் செய்வது வாணிகமேயாகும்.

வாஜஸ்ரவன் எனும் ஓர் அந்தணன் சுவர்க்க போகத்தை விரும்பி விகவஜித் என்ற யாகம் செய்தான்; அதன் விதிப்படி அவன் தனது பொருள்களை யெல்லாம் தானம் வழங்கினான். அவனுக்கு நசிகேதஸ் என்ற பையன் இருந்தான்.....கருத்துள்ள அறிவாளி. அப்பா கடைசியில் கோதானம் செய்கிறார்: “கிழகுதட்டி வற்றிப்போன மாடுகளை இப்படித் தருபவன் துன்புலகிற்கே போகிறான்” என்பதைப் பையன் சிந்தித்தான். “அப்பா ! என்னை யாருக்குத் தரப்போகிறீர் ?” (**தத, கஸ்மை மாம் த்நாஸ்யஸி**) என்று மும்முறை கேட்டான். “உன்னை எமனுக்குத் தரப்போகிறேன் (**ம்ருத்யவே த்வா த்நாமி**) என்று தந்தை எரிந்து விழுந்தார்.

நசிகேதஸ் சிந்தித்தான் :-

“பல மாணவருள்ளும் நான் கடமை காப்பதில் முதல்; பல அறிவாளிகளுள் நடுத்தரம்; நான் கடையனல்லேன்; என்னைத் தந்தை எமனுக்குத் தந்ததேன்? என்னால் எமனுக்கு என்ன காரியம்? எதுவானாலும் தந்தை சொல் மந்திரம்;

வேதசாதனமும் உபநிஷத்து இரசகியமும்

அதைப் பணியவேண்டும். முன்னோர் எப்படி நடந்தார் என்பதை நினை—
அனுபந்தய யதூயர்வே—இப்போது மற்றவர் எப்படி நடக்கிறார் என்பதையும்
நினை. முன்னோர் உண்மையை உயிரினும் பெரிதாகக் காத்தனர்; வாக்கைக்
காத்தனர்; ஆதலால் எந்தையும் தமது வாக்கின்படியே என்னை எமனிடம்
தரட்டும்; அதனாலென்ன? ஒரு தானியம் முளைத்துப் பழுத்து உதிர்கிறது; மீண்டும்
நடப்பட்டு முளைக்கிறது. அது போலவே நர மனிதனும் (கர்மம் உள்ளமட்டும்)
வயது முதிர்ந்து இறக்கிறான். (வினைப்பயனை நுகர) மீண்டும் பிறக்கிறான்.

ஸஸ்யமிவ மர்த்ய: பச்யதே ஸஸ்யமிவ ஆஜாயதே புன: |

தந்தை தமது சொல்லைக் காக்கிறார். நசிகேதஸ் எமனுவகம் செல்கிறான்.
எமன் வீட்டிலில்லை; நசிகேதஸ் அவன் வீட்டுத் திண்ணையில் மூன்று நாள்
பட்டினியுடன் காத்திருந்தான். மூன்றாவது நாள் எமன் வந்ததும் மனைவி
இவ்வாறு சொன்னாள்:

அந்தண.....விருந்தாளி தீப்போன்ற (பசியுடன்) வீட்டிற்குள் நுழைகிறான்,
இல்லறத்தார் அவனை (இன் சொல்லால்) அமைதியாக்கி உபசரிப்பர்.
வைவஸ்வத (சூரிய புத்திரனான எமராஜனே), இவ்வந்தணனுக்குக் கால்கழுவத்
தண்ணீர் கொண்டுவா. தன் வீட்டில் ஒரு பிராமணன் பட்டினி யிருக்கக்
காண்பவன் அற்பமதியன். அவனது ஆசைகள், எதிர்பார்ப்புகள், நல்லுறவு,
இன் சொல், நற்செயல், வேள்வி, இவற்றின் பயன், மக்கள், ஆட்கள்.....
அனைத்தும் அழியும்.

ஆஸா ப்ரதீக்ஷே ஸங்கதம் ஸூந்ருதாம் சேஷ்டா பூர்த்தே புத்ரபஸூம்ஸ்ச ஸர்வான் ச ஏதத் பு ருங்க்தே புருஷஸ்ய அல்பமேதஸோ: யஸ்ய அதஸுளன் வஸதி ப்ராஹ்மணோக்ருஹே |

விருந்தாளியைப் பட்டினியுடன் வீட்டு வாசலில் காக்க வைப்பது பெரும்
பாவம். எல்லா மதங்களிலும் விருந்தோம்பல் முதன்மையான கடமை யாகும்.
யமன் தன் வீட்டு வாசலில் அந்தணச் சிறுவன் உண்ணாதிருக்க நேர்ந்ததைக்
கண்டு விசனிக்கிறான். அதற்கு உடனே பரிகாரந் தேடுகிறான்.

பிராமண அதிதியே வணக்கம். உமக்கு நலமாகுக! வணங்கத்தக்க தாங்கள்
என் வீட்டில் மூன்றிரவுகள் உண்ணா திருந்தீர்கள். ஆதலால், அந்த மூன்றிரவு
களுக்குப் பதிலாக மூன்று வரங்களைத் தேரக:.....

தஸ்மாத் ப்ரதி த்ரீன் வரான் வ்ருணீஷ்வ

நசிகேதஸ்

“சாவே, எந்தை கௌதமர், அமைதியுறுக; மகிழ்வுறுக, சினமின்றி என்பால்
அன்புறுக; நான் உன்னால் திருப்பி அனுப்பப்பட்டதும், அவர் அறிந்து ஏலுக !
இதுவே மூன்றில் நான் தேர்ந்த முதல் வரம்.”

யமன் :

என்னாணையால், உந்தை ஒளத்தாலிகி ஆருணி, முன்போல் உன்னை
யறிந்துகொள்வான். சாவின் வாயினின்று விடுபட்ட உன்னைக் கண்டதும்,
சினந்தவிர்ந்தேற்று, இரவில் அமைதியாக உறங்குவான்.

நசிகேதஸ்:

சுவர்க்க வேலகத்தில் துளிக்கூட அச்சமில்லை; சாவே நீ அங்கில்லை;
அங்கே யாரும் முதுமையை அஞ்சார். ஒருவன் பசி தாகம் இரண்டையும் அடக்கி,
சுவர்க்க வேலகத்தில் துன்புறாமல் இன்புறுகிறான்.

ஸ்வர்கேலோகே ந டயம் கிஞ்ச நாஸ்தி
ந தத்ர த்வம் ந ஜரயா பிபேதி |
உபேதீர்த்வா அஸுனாயா பிபாஸே
ஸோகாதிஶோ மோததே ஸ்வர்கேலோகே ||

சாவே, நான் கருத்துள்ளவன்; ஸ்வர்க்கமருளும் கனலை நீயறிவாய்; அதை எனக்குச் சொல்லு. ஸ்வர்க்க லோகிகள் அமுத நிலை பெறுவர். இதுவே நான் விரும்பும் இரண்டாம் வரம்.

யமன் :

ஸ்வர்க்கமருளும் அக்னியை நான் அறிவேன்; உனக்குச் சொல்லுகிறேன்; கற்றுக்கொள். இது அனந்த லோகமான நித்திய விண்ணை அடையும் வழியாம். இதுவே உலகின் ஆதாரம்; இது இதயக் குகையில் இருக்கிறது என்றறி.

**அந்த லோகாப்தி மதோ ப்ரதிஷ்டாம்
வித்தி த்வமேதம் நிஹிதம் குஹாயாம் ||**

யமன் உலகின் மூலமான அந்த அக்னியை ருசிகேதஸுக்கு விளக்கினான்; அந்தத் தீயை எத்தனை சொற்களால், எவ்வாறு உபாசிக்க எப்படிப்பட்ட யாக குண்டம் அமைக்கவேண்டும் என்பதைச் சொன்னான்; அவன் விளக்கியதை ருசிகேதஸ் சரியாகத் திருப்பிச் சொன்னான்.

வேள்விக் குண்டம் 360 செங்கற்களால் வட்டமாய் அமையும். அந்த வட்டத்திற்கு விஷ்ணு என்றும் பெயர். இங்கே இஷ்டகா என்பது செங்கல் மட்டுமன்று; இஷ்ட தேவதையுமாகும். அவரவருக்கு அவரவர் உள்ளத்திற் குடிகொண்ட சுத்தாத்மாதான் இஷ்ட தேவதை; சுவர்க்காக்கனியான தெய்வக்கனலை பூதத்தியால் உருவாக வணங்கலாம். அதற்குச் செங்கலாலும் குண்டம் கட்டவேண்டியது. ஆனால் அதே கனலை சூக்ஷ்மமாக, ஆத்மாக்கனியான மஹா குண்டலியாக யோகத்தால் வணங்கலாம். அந்த யோக குண்டத்திற்கு அந்தக் கரணங்களே செங்கல்கள்: உள்ளமே அக்னி நிலயம். மனக் குவிதவே அதை அமைக்கும் முறை; தியானமே வேள்வி ; அதனால் எழும் சக்தியே கனல்.

மஹாத்மா யமன் மகிழ்வுற்று மீண்டும் சொல்லுகிறான்

இந்த இரண்டாம் வரத்தை உனக்கு அளிக்கிறேன்; இந்த அக்னி உன் பெயரால் வழங்குக ! அத்துடன் இந்தப் பலநிற மணிமாலையும் பெற்றுக்கொள்.

ருசிகேதாக்கனியான சுத்தான்மக் கனலை, காலை மதியம், மாலை ஆகிய மூன்று வேளையும் தியான வேள்வியால் உபாசிக்கவேண்டும். அவ்வுபாசனையில், மனம் வாக்கு காயம் ஆகிய மூன்றும் இணைந்து தியான வேள்வி செய்யவேண்டும். அதற்குச் சாதனமான அன்பு, அறிவு, நல்லறம் ஆகிய மூன்று கடமை களையும் காக்கவேண்டும். அப்படிக் காப்பவன் பிறப்பையும் இறப்பையும் வெல்வான். பிரம்மத்தி லிருந்து எழுந்து பொலியும் அந்தக் கனல் வணங்கத் தக்கது. எல்லாம் அறிந்த ஞானக் கனல், தெய்வக் கனல்,அதைக் கற்றும், அனுபவத்திற் கண்டும் அறிந்தவன் பரம சாந்தம் பெறுகிறான்.

பிரஹ்மம் சுத்த வஸ்து ; அதன் சைதன்யக் கனலே இங்கே அக்னி, அதாவது சுத்த சக்தி; சுத்த சக்திக் கனலை மூன்று வேளையும் தியானத்தால் உபாசித்து, பதி பசு பாசம், (பரம் ஜீவம் ஐகக்) ஆகிய மூன்றும் அதன் மயம், என்ற முப்பொருள் அறிவும் கொண்ட யோகி, உடல் விழுமுன்பே எம பாசங்களை நலித்து, துன்பமொழிந்து, இவ் வுலகிலேயே விண்ணுலகின்பம் பெறுகிறான். ருசிகேதஸ்! இதுவே உன் ஆத்மாக்கனி; இதுவே சுவர்க்கத்திற்கு நடத்துவது. இதையே நீ இரண்டாவது வரமாகத் தேர்ந்தெடுத்தாய். ஐனங்கள் உன் பெயராலேயே

வேதசாதனமும் உபநிஷத்து இரசகியமும்

இக்கனலை அழைப்பார்கள். நசிகேதஸ், இப்போது உனது மூன்றாம் வரத்தைக் கேள்.

ஐகனல், அக்னி என்பது யோகக் கனலான குண்டலி சக்தியே; சுவர்க்கம் என்பது ஸஹஸ்ராரத்தில் உள்ள இன்ப நிலையே; அக்னி சுவர்க்கத்திற்கு நடத்துவதாவது, குண்டலி சக்தி ஆதார கமலங்களைத் தாண்டி, ஸஹஸ்ராரத்தில் சிவதத்துவத்துடன் சேர்ந்து, மஹா குண்டலியாக விளங்குவதேயாம். அந்நிலையில் அங்கே அமுதம் ஊறும். அந்த அமுதம் நாடி நரம்புகளி வெல்லாம் இன்பமாகப் பாய்ந்து பரவும். அதுதான் அமுதமுண்ணுதல், சுவர்க்க போகம் துய்த்தல் ஆகும். உபநிஷத்துக்களில் காணும் அமுதம் உன்னதமான ஸஹஸ்ரார சித்தியில் ஊறும் சக்தியமுதமே. அதற்கு ஆத்மக்னியான குண்டலி வழிகாட்டும். மூன்றாம் வரத்தைப் பார்ப்போம்.

நசிகேதஸ் :

இறந்தபின், சிலர் மனிதன் இருக்கிறான் (அஸ்தி) என்பர்; சிலர் இல்லை (நாஸ்தி) என்பர். இதை அறிய விரும்புகிறேன்; விளக்குக.....இது மூன்றாம் வேண்டுகை.

யமன்:

அந்த ஐயம் முன்னே தேவருக்கும் எழுந்ததுண்டு. இந்த ஆத்ம தருமம் மிக நுண்ணியது. விளங்கக்கரிது. ஆதலால், நசிகேதா, இந்த வரம் கேட்காதே; என்னை நெருக்காதே; வேறு வரம் கேள்.

நசிகேதஸ்:

இதைப்பற்றி தேவர்கூட ஐயுறுவதுண்மை; அது விளங்குவது எளிதன்று. ஆதலால் இதற்கிணையான வரமில்லை என்றறி கிறேன். சாவே, அப்பொருளை விளக்கும் ஆசான் உன்னினில்லை.

யமன்:

நசிகேதஸ், நூறாண்டு வாழும் புத்திர பௌத்திரர், ஏராளமான பசுக்கள், யானைகள், குதிரைகள், பொற்குவை, இவற்றை வேண்டு. உலகில் பெரிய அரசை வேண்டு; அவற்றை யெல்லாம் எத்தனை காலம் வேண்டுமாளாலும் ஆண்டு கொண்டு.

**ஸதாயுஷ: புத்ர பௌத்ரான் வருணீஷ்வ
புஹூன் பஸூன் ஹஸ்தி ஹிரண்ய மஃவான் |
பூமேர் மஹத்தாயதனம் வருணீஷ்வ
ஸ்வயம்ச ஜீவ ஸரதோ யாவதிச்சுஸி ||**

நீளாயுள் செல்வம் இத்தகைய வரங்கேள், நசிகேதா, உலகரசனாயிரு. நரவுலகில் அடைதற்கரிய இன்பங்கள் எவை எவையோ, அவற்றையெல்லாம் கேள். எல்லா ஆசைகளையும் நுகர்ச்செய்கிறேன்.

**யே யே காமா துர்லபா மர்த்யலோகே
ஸர்வான் காமான் ஶ்ந்தத: ப்ரார்த யஸ்வ
காமானாம் த்வா காமபாஜம் கரோமி ||**

இதோ இசைக் கருவிகளுடன் தேரூரும் அழகிகள்; மனிதர் இவர்களை அடைய முடியாது. இவர்களை உன் ஊழியராகத் தருகிறேன். நசிகேதா, மரணத்தைப்பற்றி மட்டும் கேளாதே.

நசிகேதஸ்:

அந்தகா! இவையெல்லாம் நிலையற்றவை. அவை எல்லாப் புலன்களின் திப்பத்தையும் அழிக்கின்றன. எல்லா வரணாரும் அற்பம். உன் குதிரைகள், ஆட்டம் பாட்டமெல்லாம் உனக்கே வைத்துக்கொள்.

**ஸ்வோபாவா மர்த்யஸ்ய யத் அந்தக ஏதத்
ஸர்வேந்த்ரியாணாம் ஜரயந்தி தேஜ:
அபி ஸர்வம் ஜீவிதம் அல்பமேவ
தவைவ வாஹாஸ்தவ ந்ருத்ய ஃதே ||**

செல்வத்தால் ஒருக்காலும் மனிதன் மகிழான்..... **ந வித்தேன தர்பண்யோ மனுஷ்ய:**— நாம் செல்வராகி உன்னைக் காண்போம். நீ ஆளுமட்டும் நாமும் வாழ்வேம். ஆனால் எனக்கு வேண்டுவது அந்த வரமே.....சாவின் இரசகியமே, பரவித்தையே. இப்புலி வாழ்வு அழியும்; நான் மனிதன், அழிபவன். உலகச் செல்வங்களெல்லாம் அழியும்; இதில் பாட்டும் கூத்துமாக நீளாயுள் வாழ்ந்தென்ன? அழியா அமரநிலை அடையும் எவன் இவற்றில் மகிழ்வான்? சாவே, தேவரும் ஐயுறும் இறப்பின் பின்னுள்ள உயர்ந்த ஆத்ம--ஜீவனத்தைப்பற்றிச் சொல். விளங்குகிறது; அதைத் தவிர நசிகேதஸ் வேறு வரம் வேண்டான்.

உலகம் ஒவ்வொரு நாளும் மாறும்; அதிலுள்ள பொருள்களெல்லாம் எப்போதும் மாறும் அழியும். எதற்கும் எவருக்கும் இங்கே நிலைப்புக் கிடையாது. மனிதன் உலகில் ஏராளமான பொற்கூலை, அழகான மாதரின்பம், விருந்து, சேவகர், அதிகாரம், பட்டம், பதவி, பாட்டு, கூத்து, கலையின்பம் இவற்றையே விரும்புகிறான். இவையெல்லாம் உடலுள்ள மட்டுந்தான் உணர்வாகும். எல்லாம் உடலுக்கே இன்பம். இந்த இன்பங்களும் அளவுக்கு மீறினால், கடுந்துன்பமாகவே முடியும். மரபுவளரக் காதலின்பம் ஏற்பட்டது; அதைக் காமவெறியாக்கி, இந்திரியங்களைக் கண்டபடி சீரழித்தால், நோயும், துயரும், மெலிவும் நலிவும், சாவுமே கதி; உலகச் செல்வத்திற்குச் செல்வப் பொறாமை, பகை, கொலை களவு.....எல்லாம் வருகின்றன. பாட்டுக்கூத்துக்களில் எவ்வளவு மனதை விட்டுப் புரண்டாலும், ஆத்ம திருப்தியாவ தில்லை. புலனைக்கவரும் பொருள்களில் மனிதன் சுழன்றால் அறிவு மழுங்கி, தேனில் ஈ போலக் கெடுகிறான். உலகம் இருவிகர ரக் காடு; இங்கே எதற்கும் எதிர்ப்பும் உண்டு. எலிக்குப் பூனை, பூனைக்கு நாய் பகை. விருந்தும், மருந்தும் போகமும் நோய்ப் படுக்கையும் எதிரெதிர் உள்ளன. செல்வச் சக்கரமும், மாந்தர் ஆசைச் சக்கரமும் நிலைப்பில்லாமல் சுழல்கின்றன. இந்த ஆசைச் சுழலில் அகப்பட்டவருக்கு நித்தியானந்தம் கனவிலும் வராது. அதனாலே தான் முதலிலேயே தியாகியாகி போகி, துறவுடன் துய் என்று முனிவர் அருளிணர். நசிகேதஸ், உலகியல் பையும் உலகின்பத்தின் தன்மையையும், அறிந்தவன். அவன் தந்தை எல்லாப் பொருள்களையும் தானம் செய்து, முடிவில் மகனைக்கூட எமனிடம் அனுப்பினார். அதன் பொருளென்ன? உலகப் பொருள்கள் அழிவன; சாவிடம் சேர்வன என்பதே. ஆனால் சாவது எது? உடலே, பெயர்வடிவ வேறுபாடே. சாகும் உடலுள் சாகாப் பொருளான தூய ஆத்மா உள்ளது. உடலிறந் தாலும் அது சாவதில்லை. அதுதான் உண்மை மனிதன். உடல் போலவேடம். மனிதனுள் மனிதனான சுத்தான்மா அமரத்தன்மை பெற்றது. அது சாவிடம் சிக்காதது, என்றுயிருப்பது. அந்த நித்தியப் பொருளையே நசிகேதஸ் சாவிடம் கேட்கிறான். மனங் கடந்த அப்பொருளை அறியும் தகுதி அவனுக்கிருக்கிறதா என்று எமன் சேர்த்திக்கிறான். விண்—மண்ணின்பங்கள் அனைத்தினும் ஆத்ம சுகத்தில் உறுதியான விருப்ப மிருக்கவேண்டும். வைரக்கியம் அவசியம் வேண்டும். உள்ளது எது, அழிவது எது என்னும் பகுத்தறிவு வேண்டும். அமைதி, புலனடக்கம், அவாவின்பம், பொறுமை, உறுதி, ஆர்வம் இருக்க வேண்டும். பொய்யை அறவே நீக்கி, உண்மையில் உண்மையாக

வேதசாதனமும் உபநிஷத்து இரசகியமும்

வாமும் உறுதி வேண்டும். இவையே நித்திய ஆத்ம ஞானத்தை விரும்பும் ஒருவனுக்குத் தகுதியாகும். அத்தகைய தகுதியை நசிகேதஸ் பெற்றிருக்கிறான். பெண்-மண்-பொன்னின்ப வலையில் அவன் சிக்க மறுத்து விட்டான்; சுத்தமுக்க நித்யாத்ம ஞானத்தையே விரும்பினான். ஆகையால் சாவு அவனுக்குச் சாகரப் பொருளறிவை இனி விளக்குகிறது.

இரண்டாம் வல்லி

ஆத்மானந்தம்

நசிகேதஸ், இரண்டு வழிகள் உள்ளன: ஒன்று சிரேயஸ், நல்வழி; மற்றொன்று பிரேயஸ் மகிழ்வழி, புலனின் வழி. இவை தனித்தனிப்பயனரல் புருஷனைப் பந்திக்கின்றன. அவற்றுள் சிரேயஸை விரும்பினவனே சாது, தன்யன்.

ஸ்ரேய ஆத்தானஸ்ய ஸாது புவதி

பிரேயஸை விரும்பினவன் தனது புருஷார்த்தத்தை இழக்கிறான். சிரேயஸ் பிரேயஸ், நன்மை, மகிழ்ச்சி இரண்டும் மனிதனை அணுகும். தீரன் அவற்றைச் சேர்த்துப் பகுத்தறிகிறான். தீரனான அறிவாளி, மகிழ்ச்சியைவிட, விஷயசுகத்தைவிட, ஆத்ம லாபமான நன்மையே வேண்டுகிறான். மந்தன் சேர்த்துக்காக்கும் மகிழ்வை நாடுகிறான், போகமே தரும் யோக கேஷமத்தை விரும்புகிறான்.

ஸ்ரேயோஹி தீரோ஽பிரேயஸோ வ்ருண்தே ப்ரேயோ மந்தோ யோகக்ஷேமாத் வ்ருண்தே ||

நசிகேதஸ், நீ நன்றாகச் சிந்தித்து(பெண், பொன், அரசு போன்ற) பிரிய ரூபமுள்ளவற்றை, காமபோக வஸ்துக்களையும் நீத்தாய். பல மாந்தர் மூழ்கி அழியும் பொருள் வழியை, (வித்தமயமான) போக வழியை நீ நாடவில்லை. நீ அருள்வழியே நாடி, ஆத்ம ஞானமே தேடினாய்.

ஆத்மானந்தத்தை நாடும் அறிவிற்கும், உலகின்பமே நாடும் மடமைக்கும் வெகுதூரம். இரண்டின் முடிவும் விபரீதமாகும். நசிகேதஸ், நீ ஞான விருப்புள்ளவன் என நம்புகிறேன்; ஏனெனில் உன்னைப் பல காமங்கள் அசைக்கவில்லை.

ந த்வா காமா ப்ஹுவோ லோலுபந்த ||

மூடர்கள் மடமையின் நடுவே வசிக்கிறார்கள்; தம்மை தீரர் பண்டிதர் என்வெண்ணி (வாழ்வைக் கெடுக்கும் விஷயவஸ்துக்களிலேயே) சுற்றிச்சுற்றித் தடுமாறுகிறார்கள்—(அவர்களைக் காம இச்சைகள் நடத்துவது) குருடரைக் குருடர் நடத்துவது போன்றதாம்.

அவித்யாயாம் அந்தரேவர்தமானா: ஸ்வயம் தீரா: பண்டிதம் மன்ய மானா: || தந்த்ரம்யமாணா: பரியந்தி மூடா: அந்தேனைவ ந்யமானா யதூந்தா: ||

செல்வமயக்குற்ற மூடச் சிறுபிள்ளைக்குப் பரலோக விஷயம் விளங்காது (நஸாம்பராய: ப்ரதி பூதி பூலம்) அவன் இந்தப் பாருலகே உண்டு, பரலோகம் இல்லை என்று (அயம் லோகோ நாஸ்தி பர இதி) நினைத்து மீண்டும் மீண்டும் சாவான என் வசமே சிக்குகிறான்.

வேதசாதனமும் உபநிஷத்து இரசகியமும்

இகம் என்பது உடல் உயிர் மனத்தில் அடங்கிய தூல சூக்ச்ம ஜீவவுலகம்; இது கீழலகம், சிற்றின்ப வுலகம். இதைத்தாண்டி விக்ஞான, ஆனந்த சத்து சித்துலகமான அத்யாத்ம சைதன்ய வேகம் உள்ளது; இதுவே பரவேகம், அல்லது மேலான பேரின்ப வுலகம். உள்ளுணர்வால் இந்தப் பரிசுத்தமான, பரமாத்ம சேதனமான சச்சிதானந்தத்தில் வாழ்வது தான் பரவேக ப்ராப்தி யாகும். அந்தநிலை பெறாமல், வெறும் மனோ வியாபாரங்களிலும், வீரிய ஆசைகளிலும், மண் பொன் மயக்குகளிலும், உழலும் அறிவீனன், வாழ்வின் இரசகியம் அறியாத, அத்யாத்ம சுகமறியாத, தன்னுள் உள்ள பரவேகத்தை அறியாத சிறு மூடப்பிள்ளை யாவான். அவன் தன் அறியாமையால், ஆசையாணவத் தினவால், மீண்டும் மீண்டும் சாவின் கையிற் சிக்கி வருந்துகிறான்.

அந்தத் தூய பரமாத்ம சேதனவேகத்தைப் பற்றிக் கேட்கக் கூடப் பலருக்குக் கொடுத்துவைப்பதில்லை. கேட்கும் பலர் அறியார்; இதைச் சொல்லும் ஆசான் அற்புதம்; கேட்கும் மாணவனும் அற்புதம்; நல்லாசன் அறிவிக்க அதை அறிந்து கொள்பவனும் அற்புதமே.

**ஆஸ்சர்யோவக்தா குஸலோ ஸ்யலப்தா
ஆஸ்சர்யோ ஞாதா குஸலானுபிஷ்ட: ||**

இந்தச் சுத்த பரமாத்மா நுட்பத்தினும் நுட்பம்; தருக்க வாதத்தைக் கடந்தது. பலவாறு சிந்திக்கப் படுவது. அதைக் கீழ்த்தரமான மனிதன் (உடல் மன விவகாரங் களிலேயே உழல்பவன்) போதிக்க முடியாது. மற்றொருவன், மேல்படி ஏறிய பரமாத்ம ஞானி, அறிவுறுத் தினாவெழிய வழியில்லை. நீ பெற்ற ஞானம் தருக்கத்தால் வராது. மேலான ஆசிரியன் போதித்தால் அஃது எளிதாய் விளங்கும். என்னருமை நசிகேதா, நீ மெய்யுறுதி யுள்ளவன்; உண்ணைப்போன்ற கேள்வியாளரை நூங்கள் அடைக!

எல்லாச் செல்வமும் அநித்தியம் என்பதை நான் அறிவேன். நித்தியமான சுத்த பரமாத்மாவை அநித்தியச் செல்வத்தால் அடைய முடியாது - **நஹி அநு வை: ப்ராப்யதே த்ருவம்தத்**. அநித்தியமான செல்வங்களைப் போட்டு நான் நசிகேதாக்கினியை வளர்த்தேன். அதனால் நித்தியப்பொருளை யடைந்தேன்.

நசிகேதா நீ அறிவாளி; ஆதலால் காமங்களின் நிறைவேற்றம், வேள்விகளின் அனந்தபவன், அபயக்கரை, மிக விரிந்த பெருவாழ்வு நிலயம் எல்லாம் சேர்த்து, தீரமாக ஒதுக்கித் தள்ளினாய்.

சுத்தானமா காணரிய ஒன்று, அது மறைபொருள்; இதயக் குகையில் உள்ளது; உடலுள் இடங்கொண்டது; அது ஒள்ளிய பழம்பொருள்; அதை அத்யாத்ம தியான யோகத்தால் அடைந்த தீரன், இன்பதுன்பத்திலிருந்து விடுபடுகிறான்.

**தம் தூர்தர்ஸம் கூடம் அனுப்ரவிஷ்டம்
குஹாஹிதம் க்ஷ்வரேஷ்டம் புராணம்
அத்யாத்ம யோகானி க்மேன தேவம்
மத்வாதீரோ ஹர்ஷஸோகௌ ஜஹாதி ||**

அறத்தின் உயிரான இந்த நுட்பமான ஆத்ம வஸ்துவைப்பற்றிக் கேட்டு, அறிந்து தெளிந்தவன் அதை அடைகிறான். அவன் இன்புறத்தக்கதை அடைந்து இன்புறுகிறான் **ஸ மோநதே மோநநீயம்ஹி லப்த்வா** - நசிகேதஸ் இப்பொருளை அடைய உனக்கு இதய வீடு திறந்திருக்கிறது.

நசிகேதஸ்:

தர்மம் அதர்மம், காரணம் காரியம், சென்றது வருவது இவற்றின் வேறான, தனிப்பொருளை எனக்குச் சொல்லுக.

யமன்:

வேதங்களெல்லாம் எப்பதத்தைக் குறிக்குமோ, தவங்களெல்லாம் எதை முறையிடுமோ, எதை விரும்பி பிரமசரியம் காக்கப்படுமோ, அந்தப் பதத்தைச் சுருக்கிச் சொல்லுகிறேன் அதுவே ஓம்!

**ஸர்வே வேதா யத்பதம் ஆமனந்தி
தபாம்ஸி ஸர்வாணி ச யத்வந்தி
யதிச்சந்தோ ப்ரஹ்மசர்யம் சரந்தி
தத்தே பதம் ஸங்க்ரஹேண ப்ரவீமி ஓம் இதி ஏ தத்**

ஓம் என்ற இந்த ஓரெழுத்தே அழியாப் பிரம்மம். இந்த ஓரெழுத்தே பரம்பொருள்; இந்த அழியாப் பொருளை (அக்ஷரம்) அறிந்தால், விரும்பியதெல்லாம் கிடைக்கும். நித்தியமான இப்பொருளைச் சார்ந்து வாழ்வதே சிறப்பு. இதன் பற்றுக்கோடே (ஆலம்பனம்) உயர்வு. இதுவே அனைத்திற்கும் ஆதாரமாய், பற்றுக் கோடாயிருக்கிறது என்றறிந்தவன் பிரம்மஞான சேதன மடைந்த உலகில் வணங்கப் பெறுகிறான். அறியும் ஆன்மா, என்றும் பிறப்பதில்லை; அது வேறெதனின்றும் உண்டானதில்லை; அது சுயம்பு; பிறப்பற்றது, நித்தியமானது, என்றுமுள்ளது, மிகப் பழம்பொருள். உடலைக் கொன்றாலும் அது அழிவதில்லை.

**ந ஜாயதே ம்ரியதேவா விபஸ்சித்
நாயம் குதஸ்சித் ந ப்பூவ கஸ்சித்
அஜோ நித்ய: ஸஸ்வதோயம் புரானோ
ந ஹன்யதே ஹன்யமானே ஸரீரே**

கொலையாளி தான் கொல்வதாகவும், கொலை யுண்பவன் தான் கொல்லப்படுவதாகவும் நினைத்தால், இருவரும் அறியாமாக்களே. அது கொல்வதில்லை; கொலையுண்பதில்லை—**நாயம் ஹந்தி நஹன்யதே**. எது? முன் சொன்ன நித்தியப்பொருள். இந்தக் கருத்தே கீதைக்கு ஆதாரம்; இதே வார்த்தைகள் கீதையிற் காண்கின்றன. **கீதாயோக**த்தில் விளக்கம் காண்க. சுருக்கமாக, நம்முள் உண்மையான நான் என்பது சுத்தாத்மா; அது மாசற்ற நித்தியப்பொருள்; உடலும் மனமும் அதன் சட்டைகளே. சட்டை கழன்றால் ஆளுக்குக் கேடில்லை. அதுபோல், உடல் வீழ்ந்தால் ஆத்மாவுக்குக் கேடில்லை. அதை யாரும் கொல்ல முடியாது. அதன் உணர்வுள்ள எவனுக்கும் சாவு கிடையாது. அதுவே நம்முள் உள்ள சாகாப்பொருள்.

ஆத்மா எங்கேயுள்ளது? எப்படியுள்ளது?

ஆத்மா அணுவுக்கும் அணுவாய், மகத்திற்கும் மகத்தாய், உயிர்களின் இருதய குகையில் உள்ளது.

**அணோரணீயாள் மஹதோ மஹீயாள்
ஆத்மஸ்ய ஜந்தோர் நிஹிதோ குஹாயாம்**

அதை யார், எப்படி யடைவார்கள்?

ஆசையற்றவர்கள், சோகத்தினின்றும் விடுபட்டு, (**வீதசோக**) அந்தக் கரண சுத்தியாலும், சாந்தத்தாலும் (**தூதுப்ரஸாதாத்**) ஆத்மாவின் மகிமையைக் காண்கிறார்கள்.

ஆத்மன் சும்மாயிருந்தாலும் நெடுந்தூரம் செல்கிறான்; படுத்திருந்தாலும்

வேதசாதனமும் உபநிஷத்து இரசகியமும்

எங்கும் செல்கிறான். (விழிப்பில்) இன்புற்றும், சமாதியில் உலகின்பத்தை உணராமலும் இருக்கும் என்னைத் தவிர அந்த ஜோதிப்பொருளை யாரே அறிவார் ?

அந்தரங்கத் தத்துவமான ஆத்மாவை அவரவர் அந்தரங்க சுத்தியினாலே தான் அறியமுடியும். அது பிறரால் சுட்டிக்காட்டும் பொருளன்று. ஏன் ?

அது உடலற்றது; (அரு); அழியும் உடல்களி் வெல்லாம் அதுவே உயிருக்குயிராயுள்ளது; அது எங்கும் நிறைந்த பரமாத்மா; அதை அறிந்த தீரன் விசனிப்பதில்லை.

மஹாந்தம் விபும் ஆத்மான்மம் மத்வா தீரோ ந ஸோசதி ||

இந்த ஆத்மாவை வேதம் ஓதலால் அடைய முடியாது; மேதையால், புத்திசாலித்தனத்தால் அடைய முடியாது; மெத்தப்படித்தாலும் முடியாது;

நாயம் ஆத்மா ப்ரவசனேன லப்ய: ந மேத்யா ந புஹானா ஸ்ருதேன ||

பிறகு யார் அடைவான் ? அது யாரைத் தேர்கிறதோ அவனால் அடைய நிற்கிறது.

யம் ஏவ ல்ருணுதே தேன லப்ய:

அதுவும் அவன் அடைவதில்லை; ஆத்மஸ்வரூபம் தன்னால் விளங்குகிறது. அது தன்னைக் காட்டுகிறது.

தஸ்ய ஏஷ ஆத்மா | ல்ருணுதே தனும்ஸ்வரம் ||

அதுவானால் அதுவாவர் அதுவே சொல்லும். ஆத்மாவை யார் அடையமுடியாது ?

தீச்செயலார், கொடியர், அமைதியற்றவர்கள், உள்ளடக்க மற்றவர்கள், தியானமற்றவர்கள், மனச் சமாதானமற்றவர்கள், அறிவினாலும் இதை அடைய முடியாது; இத்தீமையற்ற நல்லோர், உபசாந்தர், அடக்கமானவர், தியான சீலர்களே ஆத்மாவை அடைவார்கள்.

இந்த ஆத்மாவைச் சாதிமதங்களால் காண முடியுமா? முடியாது. பிராம்மணரும் கூத்திரியரும் (மற்றச் சாதியாரும்) அதன் உணவு; சரவு அதற்குத் தொட்டுக்கொள்ள வியஞ்சனம். சாதிபேதமெல்லாம் மனிதனுடைய மன விகார சிருஷ்டி. இன்ன சாதிதான் அதை அடைய முடியும் என்பதில்லை. அது எல்லாச் சாதிகளையும், மிகவுயர்ந்த பிராம்மண சாதி, வீறுபெற்ற கூத்திரிய சாதியைக் கூடத் தின்று விடுகிறது. எல்லாரையும் கொல்லும் சாவைக்கூட ஊறுகாய்மாதிரி தொட்டுக் கொள்ளுகிறது. எல்லாம் அதற்கு உணவு. அது தானே நித்தியப்பொருள். உள்ளும் புறமும் நித்திய உணர்வு, சாக வரழ்வு. அமரத்தன்மை வேண்டு மானால், மனிதன் சுத்தான்மப் பொருளுக்குப் பாத்திரமாகவேண்டும். அந்தக் கரணசுத்தியுடன் அதையே தியானிக்கவேண்டும். உள்ளம் மாசற்ற பளிங்கானால், அதில் சுத்தான்ம விளங்கும்.

இரண்டாம்வல்லி ஆத்மான்மம் முற்றிற்று.

மூன்றாம் வல்லி

ஜீவ--பர ரகசியம்

யமன் மேலும் ஜீவபர ரகசியங்களை உபதேசிக்கிறான்.

இவ்வுடல் ஓர் உலகம், அதில் இருதய குகையுள்ளது; அது பிரம ஞான நிலையம். அதில் இறையும் உயிரும் புகுந்து வசிக்கின்றன; இரண்டும் ஆதவனும் அவனால் பொருள்களுக்க குண்டாகும் நிழலும்போலும் என்று பிரம்ம ஞானிகளும், பஞ்சாக்னி மத்தியில் தவம்புரியும் யோகிகளும் நசிகேதாக்கனியை மும்முறை வளர்ப்பவரும் சொல்லுகிறார்கள்.

தீ வளர்ப்பது என்பது யோகத்தில் பரமாத்மனுடன் பொருந்தி ஞானக்களல் வளர்ப்பதேயாகும். பஞ்சாக்னியாவது ஐந்து கோசங்களிலும் பிரம்மக்னி பரவ வளர்ப்பதாம். மூன்று நசிகேதாக்கனியாவது, மூலாதாரம், ஹ்ருதயம், ஸஹஸ்ராரம் ஆகிய நிலயங்களில் குண்டலிக்கனவேற்றி தியானயோகத்தால் வளர்ப்பதாம்.

இந்தத் தீ, சிதாக்கனி, சேதனக் கனல், அறிவனல் மனிதனுக்கு முக்தி தருவது, இதை மனங்குவலிந்து வளர்க்கும் யோகிகளே மேலான இன்பம் அடைவார்கள். இந்தத் தீயே எல்லா வேள்விகளுக்கும் இணைப்பாகும். அச்சமற்ற சர்வ சுதந்தர பிரம்மத்திற்கு இதுவே வழிகாட்டும்.

உடல் ஒரு தேர்; அதற்குள் இருக்கும் தேர்த் தலைவன் சுத்தாத்மர்; புத்தியே சாரதி; புலன்களே குதிரைகள்; மனமே கடிவாளம்; விஷயாதிகளே வழியாம்.

**ஆத்மனம் ரதினம் வித்தி ஸ்ரீரம் ரதமேவ து
புத்திம் து ஸாரதிம் வித்தி மன: ப்ரக்ரஹ மேவச
இந்த்ரியானி ஹயான் யாஹு: விஷயான் தேஷுகோசரான்.**

உடல் புலன் மனங்களுடன் கூடிய ஆத்மர் போக்தன் என்பர் அறிஞர்.

இதில் ஜீவபர தத்துவங்கள் அழகாக அடங்கியுள்ளன. சுத்த பரமாத்மர் சாக்ஷிசேதனாக உடல் தேரின் உள்ளே அமர்ந்திருக்கிறான். புத்தியான சாரதி அவனை அறிந்து மனக்கடிவாளத்தைச் சரியானபடி இழுத்து ஐம்புலக் குதிரைகளை வைராக்கியத்தால் அடக்கி ஓட்டினால், தேர் வெகு விரைவாக விஷயப் பாதைகளைக் கடந்து வீடுசேரும்.

மனமடங்காத அவிஞானியின் புலன்கள், தேர்ப்பாகனின் அடங்காக்க குதிரைகளைப்போல முரண்டு செய்கின்றன. மனமடங்கிய விஞானியின் புலன்கள் தேர்ப்பாகனின் நல்ல குதிரைகள் போல் அடங்கி நேர்வழி நடக்கின்றன. விஞானியின்றி அறிவிலியாய், நேர்மையான மனமின்றி, எப்போதும் அகசியாயிருப்பவன் நல்ல பதவியை, சுத்தாத்ம நிலையை அடையமாட்டான். அவன் சம்ஸாரமாகிய பந்த வாழ்விலேயே சிக்கி யலைவான். விஞானியாய், மனவறுதி கொண்டவனாய், எப்போதும் கசியாய், சுத்தனாய் இருப்பவன், பந்த சம்சாரத்திற்கு மீளாத சுத்த முத்திநிலை, பெறுகிறான்.

**யஸ்து விஜ்ஞானவான் புவதி ஸமனஸ்க: ஸதாஸ்சி:
ஸ து தத்பதம் ஆப்னோதி யஸ்மாத் பூயோ ந ஜாயதே**

விஞானமான தெள்ளறிவை ஸாரதியாகவும், அடங்கிய மனதையே லகானாகவும் கொண்டவன், ஜீவ யாத்திரையில் வெற்றி பெற்று எங்கும்

வேதசாதனமும் உபநிஷத்து இரசகியமும்

நிறைந்த பரம்பொருளுடன் இரண்டறக் கலந்து இன்புறும் உயர்நிலை பெறுகிறான். ஐம்பூதப் பொருள்கள் இந்திரியங்களைவிடப் பெரியவை; பொருள்களை விடமனம் பெரிது; மனத்தினும் புத்தி உயர்வானது; புத்தியினும் ஹிரண்யகர்மனான மஹாத்மா பெரிது.

மஹத்தினும் அவ்யக்தமான இயற்கை பெரிது. அவ்யக்தத்தை விடப் புருஷன் பெரியோன். புருஷனை விட எதுவும் பெரிதில்லை. சுத்தாத்ம புருஷனே முடிவான உண்மை, அவனை அடைவதே உயர்நிலை. இந்த ஆத்மபுருஷன் அனைவருள்ளும் மறைந்திருக்கிறான்; ஆனால் எல்லாருக்கும் விளக்கமாவதில்லை.

ஏஷ ஸர்வேஷு பூதேஷு கூடோத்மா ந ப்ரகாஸதே !

முதல் தரமான நுண்ணிய காட்சியாளரின் நுண்ணறிவிற்கே இது புலனாகும். அறிவாளர், வாக்கை மனதிலும், மனதை அறிவிலும், அறிவைப் பேரான்மாவிலும், அதனை ஆத்ம சாந்தியிலும் ஆழ்த்துக.

யச்சேத் வாங்மனஸீ ப்ராரு: தத் யச்சேத் ஞான ஆத்மனி |

ஞானமாத்மனி மஹதி நியச்சேத் தத் யச்சேத் ணந்த ஆத்மனி

ஆத்ம சாந்தியின் முதற்படி புலனடக்கம். புலனடக்கத்திற்கு நாவடக்கம் அரிய சாதனமாம். பேச்சு வளர்ப்பதால் வரும் தீமைகள் பல. அறிவாளர், வாயை அடக்கி மனத்தாற் சிந்திக்க வேண்டும். சிந்தனையைப் புத்தியால் பகுத்தறிந்து, அல்லதை நீக்கி, உள்ள பொருளான தன்னுள் ஆழ்ந்து, ஆத்மசாந்தியில் நிலைக்கொள்ளவேண்டும். சொல்வது எளிது; ஆனால் செய்வது கடினம். இந்தப் பாதை கத்தி முனைபோல் கடத்தற்கரிது என்பர் அருட் கவிஞர். ஆத்மசாந்தி பெறும் முயற்சியில் ஆயிரம் இடர்கள் வரும். அவற்றை வென்று சாதனம் செய்து சித்தி பெற ஒரு தக்க குரு வேண்டும். மனிதர் எழு, விழி, அறிந்த அருட்புலவரை அடை; ஆத்மபோதம் பெறு.

உத்திஷ்ட ஜாக்ரத ப்ராப்ய வரான் நிபேதத

அந்த ஆத்மா சத்தமற்ற மெளனம், தீண்ட முடியாதது, உருவற்றது, அவ்யயம், கவையும மணமும் அற்றது, அது தன்மரத்திரைகளைக் கடந்த அழியாப் பொருள்; அது முதலும் இறுதியும் அற்றது, நிலையானது, மகத்தானது. அதை அடைந்தவன் சாவின் வாயிலிருந்து விடுபடுகிறான்.

யமன் நசிகேதகக்குச் சொன்ன இந்தப் பழைய கதையைச் சொன்னவரும் கேட்டவரும் மேலான பிரம்மலோகத்தை அடைவார்; சிரரத்தகாலத்தில் பிரம்ம ஞானிகள் கூட்டத்தில் சிரத்தையாகச் சொல்பவன் அனந்த வரனடைகிறான்.

முன்றாம்வல்லி ஜீவ-பர ரகசியம் முற்றிற்று.

நான்காம் வல்லி

ஆன்ம ஒருமை.

புறஞ்செல்வது புலன்களின் குறை; இறைவன் அவற்றை அப்படி அமைத்தான். அதனாலேதான் மனிதன் அந்தராத்ம திருஷ்டியின்றி, அகமுகப் பார்வையின்றி, புறம்பார்க்கிறான். அமரத்தன்மையை விரும்பும் சில தீரர்களே, உள்முகப் பார்வையுடன், உள்ளத்தானாகிய ஆத்மாவைக் காண்கின்றனர். சிறுபிள்ளைகள் வெளியின்பங்களை (இந்திரிய சுகங்களை) நாடுவர்
பரசு: காமாநுயந்தி புலக: அவர்கள் விரிந்த யமபாசத்திற் சிக்குவார்கள். அமுதநிலை கண்ட தீரர் நிலவா உலகிடை நிலை பொருளறிந்து, அழிபொருள் எதையும் கோர மாட்டார்கள்; ஆத்மஸம்பத்தையே விரும்புவார்கள். ஒளி, சுவை, மணம், ஓசை, புணர்ச்சி இவற்றை ஆன்மாவாலேதான் மனிதன் அறிகிறான்.

வேதசாதனமும் உபநிஷத்து இரசகியமும்

ஆத்மா அறியாத பொருள் உலகில் எஃதுண்டு? ஏனெனில் அதுவே இது.....**ஏதல் வைதத்.** கனவு விழிப்பு இரண்டிலும் மனிதன் எதனாலே பொருள்களைக் காண்கிறானோ, அந்தப் பெரிய, எங்கும் நிறைந்த ஆத்மாவை அடைந்த தீரன் கலங்குவதில்லை.

**ஸ்வப்னாந்தம் ஜாக்ரிதாந்தம் ச உபௌ
ஏனானுபஸ்யதி மஹாந்தம் விபும்
ஆத்மானம் மத்வா தீரோ ந ஸோசதி**

இந்த ஆத்மாவே (ஆதார மலர்களில் இன்பமான) தேனுண்ணி (மவ்வத:), உயிர்க்குறுதி, இறந்தகால எதிர் காலங்களுக்கிறைவன், மிக நெருங்கியுள்ளது. இதை அறியும் தீரன் அஞ்சுவதில்லை இதுவே அது - **ஏதல்வை தத்.**

முன்னே தவத்திலுதித்த ஞானம், சேதன ஜலத்தி லுதித்த சின்மயம், ஐம்பூதங்களிலும் வசிப்பது; அதுவே உயிர்களின் இதயகுகையில் புகுந்துறைகிறது **சூறாம் ப்ரலிஸ்ய திஷ்வந்தி** அதுவே பிரம்மம் அதுவே தேவதாமயீ; அதிதி; அதுவே பிராண வடிவில் விளங்குகிறது. பூதங்களுடன் தோன்றிய சக்தி. அதுவே இதய குகையில் புகுந்துறையும் பிரம்மம். தாய்வயிற்றில் கர்ப்பம்போல், அரணிக்கட்டைகளில் தீபோல் வசிக்கும் ஜாதவேதஸான சேதனாக்கனியை உள்விழித்த ஞானிகளும் அவிசொரிவோரும் உபாசிக்கிறார்கள். அதுவே பிரம்மம். அதை யாரும் தாண்டமுடியாது; ஞாயிறு எழுவதும் விழுவதும் அதனிலே. தேவர்களெல்லாம் அதில் ஊன்றி நிற்கின்றனர். அதுவே தேவநிலயம். இங்கே உள்ளத்தில் உள்ள அதுவே அங்கே உலகத்திலும் உள்ளது. அங்குள்ளதே இங்கும்.

யதே வேஹததமுத்ர யதமுத்ர ததன்விஹ ச

இந்த ஒருமையை மறந்து இது வேறு அது வேறு என்ற நானா பாவனையுடன் வேறுபட்டுக் காண்பவன் சாலின்மேற் சாவடைகிறான். இதைச் சுத்தமனதாலே தான் அடையமுடியும். இந்தப் பொருளுக்கு வேறுபாடில்லை. அதை வேறுபாடில்லாமல் எல்லாரும் அடையலாம். அதுவே புருஷன். புருஷன் கட்டைவிரற் பருமனில் உடலுள் நிலைக்கொண்டுள்ளான். **அங் சூஷ்டமாத்ர: புருஷோ மத்ய ஆத்மனி திஷ்டதி.** அவன் சென்ற - வருங்காலங் களுக்கு இறைவன். அவன் எப்போதும் இருப்பவன். அவனை அறிந்தார் அஞ்சார். அவன் புகையில்லாச் சுடர்போன்றவன். அவன் இன்றிருப்பவன், நாளையிருப்பவன், என்று யிருப்பவன்.

உலகில் மத தர்மங்கள் பல; அவை ஒரே மலையூற்றி னெழுந்து பல வழியாகச் சென்று ஒரே கடலில் கலப்பன என்றறிய வேண்டும். ஒரு மலை முடியில் மழைநீர் பொழிகிறது, அது மலைச்சரிவில் நாற்புறமும் பல அருவிகளாக வழிந்தோடுகிறது. இவை ஒவ்வொன்றும் வெவ்வேறாகக் காண்பவன் அறியாதான். அனைத்தும் ஒரே மழை நீர்; அவற்றின் ஓட்டமே நாலாபக்கமும் பரவியிருக்கிறது; அந்த ஓட்டத்திலேயே நாட்டம் வைப்பவன் நானாபாவம் காண்கிறான். அஃதின்றி எல்லா அருவியோட்டங் களின் முதலும் முடிவும் ஒன்றெனக் காண்பவன் அறிவாளி யாகிறான். தூநீர் தூநீருடன் கலந்து தூநீராகிறது; அதுபோலவே ஏ, கௌமதமா, முனிவர் ஹ்ருதயாத்மா, விகவாத்மாவுடன் கலந்து, சுத்தாத்மாவாகவே நிலவுகிறது.

நான்காம்வல்லி ஆன்ம ஒருமை முற்றிற்று.

ஐந்தாம் வல்லி

ஆத்ம ஸ்வரூபம்

தேகியான ஆத்ம பிறவாத, மங்காத அறிவு; அது வசிக்கும் தேகபுரிக்குப் பதினோரு வாகசங்களுண்டு. (கண் 2, காது 2, மூக்கு 2, வாய் 1, பிரம்மரந்திரம் 1, தொப்புள் எருவாய், கருவாய் ஆக 11.) (இவ்வாயில்கள் வழியே சித்தம் அலையாமல், உட்குவிந்து) ஆத்மதியானத்தை அனுஷ்டிப்பவன் விசனிப்பதில்லை; (அனுஷ்டாய ந ஸோசதி). அனுஷ்டானத்தால் ஆத்ம சுதந்தரம் பெற்றவன், ஐனை மரணங்களிலிருந்து விடுதலை பெறுகிறான் (விமுக்தஸ்ய விமுச்யதே). இதுவே, இந்தக் கவலையற்ற சுதந்தரமே ஆத்மா. ஆத்மா ஹம்ஸனாய், சூரியனாய் விண்ணில் வசிக்கிறான்; காற்றாய் வெளியில் உலாவுகிறான், தீயாக வேதியிற் பொலிகிறான். வீட்டில் விருந்தாளியாக உறைகிறான். மாந்தருள் வசிக்கிறான், தேவருள் இருக்கிறான், உண்மையுள் விளங்குகிறான்; வானிலிருந்தும், நீரிலிருந்தும், மண்ணிலிருந்தும், வேள்வித் தீயிலிருந்தும், மலைகளிலிருந்தும் தோன்று கிறான் அவன்; அவனே மெய்ப்பொருள்; அவனே பெரியோன்.

**ஹக்ம்ஸ: ஸுசிஷத் வஸூரந்த ரிக்ஷஸத்
தோதாவே திஷத் அதிதிர் துரோணஸத்
ந்ருஷத் வரஸத் ருதஸத் வ்யோமஸத்
அப்ஜா யோஜா ருதஜா அத்ரிஜா ருதம் ப்ருஹத் |**

அவனே பிராணனை மேலும் அபானனைக் கீழும் அனுப்புகிறான். உள்ள நடுவே உறையும் அவனையே தேவர் அனைவரும் வணங்குவர். அவன் சரீரி, உடலிடங்கொண்டவன், தேகி. உடலிலிருந்து பிரிந்த பிறகு இங்கிருப்பவன் அவனே; உடல் அழியும்; அவன் அழியான். பிராணாபானத்தால் எந்த மனிதனும் உயிர்ப்பதில்லை. இரண்டும் வேறொன்றைச் சார்ந்தவை; அந்த ஒன்றான பிரமத்தினாலேதான் மனிதன் ஜீவிக்கிறான். கௌதமா, இப்போது பரம ரகசிய சனாதனப் பிரம்மத்தைப்பற்றியும், மரணத்திற்குப் பிறகு ஆத்மா என்னவாகிறது என்பதையும் பற்றி உனக்குச் சொல்லுகிறேன். வினைக்கும் அறிவிற்கும் தக்கபடியே சில ஆன்மாக்கள் உடலெடுக்க வயிற்றில் நுழைகின்றன; மற்றவை செடிகளாகின்றன.

ஆத்மா எங்கும் ஒன்றே; ஆனால் அறிவின் முதிர்ச்சிக்கும் வினைக்கும் ஏற்றபடி அதன் கூர்நடல் நடக்கும்.....மண், புல், மரம், புழு, பூச்சி, பறவை, விலங்கு, மனிதன்.....என்று பல படிக்களாக அதன் தோற்றம் விளங்கும்.

நாம் உறங்கும்போதும், விழித்திருந்து நமது விருப்பங்களை எல்லாம் உருவாக்கும் புருஷனே சுத்தன், பிரம்மன், அமுதன், நித்தியன் எனப்படுகிறான். எல்லா வுலகும் அவனில் நிலைக் கொண்டுள்ளன; அவனை யாரும் மீற முடியாது. ஒரு நெருப்பே உலகிற் புகுந்து தான் எரிக்கும் பொருளுக்கேற்ற உருக் கொள்கிறது; அதுபோல், சர்வபூதாந்தராத்மா ஒன்றாயினும் அது உறையும் பொருளுக்கேற்றபடி புறவுடல் தரங்குகிறது.

**அக்னிர் யகைகோ புவனம் ப்ரவிஷ்டோ
ரூபம் ரூபம் ப்ரதி ரூபோ ப்பூவ
ஏகஸ்ததா ஸர்வ பூதாந்த ராத்மா
ரூபம் ரூபம் ப்ரதி ரூபோ ப்ருஹிஸ்ச**

ஒரே காற்று உலகிற் புகுந்து (வாயுர்யலைகோ ணவனம் ப்ரவிஷ்டோ) பொருளுக்கேற்றபடி உருக் கொள்வது போலவே, ஸர்வபூதாந்தராத்மா உடல்களுக்கேற்ப உருக்கொள்கிறது.

வேதசாதனமும் உபநிஷத்து இரசகியமும்

சூரியன் உலகின் விழி; ஆனால் நமது விழிகளின் மேற்படர்ந்த அழுக்குகள் அதைப் பாதிப்பதில்லை. அதுபோல் எல்லா உயிர்களின் உள்ளும் உறையும் ஆத்மா, உலகின்மேல் படர்ந்து துயர்களால் தீண்டப் படுவதில்லை.

**ஸூர்யோ யதா ஸர்வ லோகஸ்ய சக்ஷர்
ந லிப்யதே சக்ஷுஷைர் பூஹ்ய தோஷை:
ஏகஸ்ததா ஸர்வ பூதாந்த ராத்மா
ந லிப்யதே லோகது:கேன பூஹ்ய:**

அவன் உலகை ஆளும் நியாமகன்; எல்லா உயிர்களின் உள்ளாண்மர்; உயிர்க்குயிர்; தன் ஒரு வடிவையே பல வடிவுகளாக்குகிறான். தன்னுள் தானாய் உயிர்க்குயிராய் அவன் இருப்பதை உணரும் தீரர்களுக்கே என்றும் இன்பம்; பிறருக்கன்று.

**தமாத் மஸ்தம் யேனு பஸ்யந்தி தீரா:
தேஷாம் ஸுகம் சாஸ்வதம் நேதரே ஷாம்**

அவன் நித்தியங்களிடையே நித்தியமாய் அறிஞருள் அறிவாய் இருக்கிறான்; ஒன்றானாலும் பலர் விருப்பங்களை நிரப்புகிறான். அவனைத் தம்முள் உறைவதாக உணரும் தீரருக்கே நித்திய சாந்தம் உரியது. பிறருக்கன்று.

**நித்யோ நித்யானாம் சேதனஸ் சேதனானாம்
ஏகோ பூஹூனாம் யோ விததாதி காமான்
தமாத் மஸ்தம் யேனு பஸ்யந்தி தீரா:
தேஷாம் ஸாந்தி: ஸாஸ்வதீ நேதரே ஷாம்**

அது வர்ணனை கடந்த பரம்பொருள்; அதுவே சுகவஸ்து; அதையே முனிவர் “இது அது” என்று நினைக்கிறார்கள்.

ருசிகேதஸ்: அதை நான் எவ்வாறு அறிவேன்? அது ஒளிர்வதா? நிலவுவதா?

யமன்: அங்கே ஞாயிறு, திங்கள், உடுக்கள், மின்னல்கள் ஒளிர்; எனில் தீ எப்படி ஒளிரும்? அது ஒளிர் எல்லாம் அதைச் சார்ந்தே ஒளிரும்; அதன் ஒளியாவேதான் இவை எல்லாம் ஒளிக்கின்றன.

**தமேவ பூந்தம் அனுபூதிஸர்வம்
தஸ்ய பூஸா ஸர்வமிதம் விபூதி**

உயிர்க்குயிரான சுத்தாத்ம வஸ்துதான் அனைத்திலும் மெய்ப்பொருளாவது; உடல் வீழ்ந்தாலும், அதற்கு அழிவில்லை. ஒவ்வொரு பொருளின் இயல்பும், தன்மையும் அதுவே. அதை அறிந்தவனே ஞானி; அவனுக்கே அமைதியின்பம் என்பது இந்த ஐந்தாம் வல்லியின் சாரமாகும்.

ஐந்தாம்வல்லி ஆத்ம ஸ்வரூபம் முற்றிற்று.

ஆறாம்வல்லி

ஆத்மயோகம்.

பிரபஞ்ச சிருஷ்டி ஒரு அரசமரம் போன்றது; அது மேலே அவ்யக்தத்தில் வேரூன்றிக் கீழே கிளை விரிந்தது; மிகப்பழையது; அது சுத்தம், நித்தியம், பிரம்மம், அமுதம் என்பர் **தஜேவ ஸூக்ரம், தஜ்ம்ரஹ்மம், தஜேவ அம்ருதம் உச்யதே.** அதில் எல்லா உலகங்களும் நிலைக் கொண்டுள்ளன. அதை யாரும் கடக்க முடியாது. இத்தன்மையது பிரம்மம். பிராணப்பிரமன் சிருஷ்டித் தலைவன்; அகிலவுலகும் அவனிற் போந்து அவனுள் சுழல்கிறது. நெடிய இடிபோன்று அவன் அதிபயங்கரன். அவனை அஞ்சியே தீ எரிகிறது; அவனை அஞ்சியே சூரியன் ஒளிக்கிறான். அவனை அஞ்சியே இந்திரன், வாயு, யமன் முதலானோர்

தத்தந் தொழிலைச் செய்கின்றனர். உடல் விழுமுன் அந்தப் பிரமத்தை அறிந்தவன் விடுபடுகிறான்; அறியாதவன் உலகில் மீண்டும் உடலெடுக்கிறான். கண்ணாடியில் முகங் காண்பதுபோல், பிரம்மம் தன்னுள் தோன்றுகிறான் (யஜுந்ஸேத தூத்மனி). கனவில் போலப் பிதுர் வேலகத்திற் காண்கிறான். நீரில் நிலுப்போல் கந்தர்வ வேலகத்திற் காண்கிறான். பிரம்மவேலகத்தில் நிழலும் ஒளியுமாகக் (ஔயாதபயோ) காண்கிறான். இந்திரியங்கள் ஆத்மாவின்னு வேறுபட்ட இயல்பின; தமக்குரிய தன்மத்திரைகளால் ஆனவை. அவற்றின் எழுச்சி வீழ்ச்சிகளை அறிந்தவன் விசனப்படமாட்டான். புலன்களுக்கப்பால் மனம், மனத்திற்கப்பால் புத்தி, புத்திக்கப்பால் ஹிரண்யகர்பனான மஹாத்மா; அதற்கும் அப்பால் அவ்யக்த ப்ரகிருதியுள்ளது. அவ்யக்தத்திற் கப்பால் புருஷன் உள்ளது. புருஷன் எங்கும் பரவினவன், குறியற்றவன், அதை யறிந்த உயிர், விடுபட்டு அமரத்தன்மை யடைகிறது. அவன் அகோசரன்; அவனைக் கண்கள் காணா. உள்ளத்தி லிருந்து மனதை ஆளும் சுத்தபுத்திக்கே அவன் விளங்குவான். அவனை அறிந்தவர் அமுதநிலை பெறுவர். ஐந்து ஞானேந்திரியங்களும் மனதில் அமர்ந் தடங்கி, புத்தியும் சலிக்காத நிலையே பரமகதி என்று முனிவர் சொல்வர். உறுதியான அந்தப் புலனடக்கமே யோகம் எனப்படும்.

தாயோகம் இதி மன்யந்தே ஸ்லீரம் இந்தீயதூரணம்

புலன்களை அடக்கிய பிறகும் யோகி மிகவும் கவனமாயிருக்கவேண்டும். சமநிலை தப்பிச் சித்தம் அலைந்து குணதொந்த விகாரங்கள் எழுந்தால், சாதனத்தால் அடைந்த யோகம் போய்விடும். அதிகப் பேச்சுக்கூடாது; மன அலைச்சல் கூடாது; கண்ணெறி காக்கவேண்டும். ஆத்மாவை பேச்சாலோ, கண்ணாலோ, மனதாலோ அடைய முடியாது. அது உள்ளது; அதுவே உள்ளபொருள் என்று உறுதிகூறும் அனுபவஞானிகளிடம் உபதேசம் பெற்றே அதை அடையமுடியும். வேறுவழியில்லை.

நம்மிடம் இரண்டு தத்துவங்கள் உள்ளன; ஒன்று மனத்துடன் கலந்து விவகாரங்கள் நடத்தும் பந்த ஜீவன். மற்றொன்று உள்ளத்தில் உள்ளபடி உள்ள சுத்த முக்தஜீவன்; இதுதான் மெய்ப்பொருள்; இதுவே அடையத் தக்கது. இதய முடுச்சுக்களான ஆசை ஆணவ மடமைகள் கட்டவிழ்ந்து, உள்ள பொருளுடன் ஒன்றிய மனிதன் அமரத்தன்மை பெறுகிறான். இதுதான் வேதாந்த உபதேசம். இதய நாடிகள் 10, அவற்றுள் ஒன்று அமுதநாடி; அல்லது சுமுமுனை(ஸூஷூம்னா). அது நேராக பிரம்மரந்தரத்திற்கே செல்லுகிறது. அதையே பற்றி தியான சாதனத்தால் மேலேறும் மனிதன், அமரநிலை பெறுகிறான். மற்ற நரம்புகள் வேறுபல வழிகளில் கிளைத்துச்செல்லும்; அவற்றைப் பின்பற்றினால் பலன் வேறாகும். புருஷன் இலிங்க வடிவாய், கட்டைவிரல் பருமனில், உயிர்களின் உள்ளத்தில் எப்போதும் விளங்குகிறான். முஞ்சி (நாணல்) யிலிருந்து பித்தியை இழுப்பது போலவே உடலிலிருந்து ஆத்மாவை, தியானத்தால் இழுத்து அறிய வேண்டும். ஆத்மா சுத்தம், அமிருதம், நித்தியவஸ்து என்று அறிக; ஆம் அது சுத்தாமிருத வஸ்துவே! அறிந்தவன் அமரனாவான். இவ்வாறு நசிகேதஸ் சாவிடம், ஆத்ம ஞானத்தையும் யோகவிதிகளையும் கற்று மாசற்று, சாகாநிலைபெற்று பிரம்மத்தை அடைந்தான். ஆத்மஞானிகளும் அவ்வாறே அடைவார்கள்.

இந்த உபநிஷத்து சுத்தமுத்தான்ம நிலையை மிகத் தெளிவாகச் சொல்லுகிறது. சாவு சாகாநிலையை விளக்குகிறது; பிறந்திருந்து வருந்துவது உடலுடன் கூடிய மனந்தான். உடற்சட்டை வரும் போகும்; மனந்தான் பல சட்டைகளைப் பூண்டு நடிக்கிறது. மனதைப் புலன்கள் வெளியே இழுக்கின்றன. உடல் மனக் கட்டுகளைத் தாண்டி, உள்ள பொருளான உள்ளன் மாவே நான் என்றறிந்து, அதில் தோய்ந்திருப்பதுதான், அதுவாகும் சாகாநிலை.

கடோபநிஷத்து முற்றிற்று.

5. பிரச்சனோபநிஷத்து

பிரச்சனம், முண்டகம், மாண்டூக்யம் ஆகிய மூன்றும் அதர்வண வேதத்தைச் சேர்ந்தவை. “பிரச்சனம்” என்றால் கேள்வி. முமுக்ஷுக்கள் கேட்ட ஆறு கேள்விகளும், பிப்பிலாத முனிவர் அளித்த விடையும் இந்த உபநிஷத்தில் அடங்கியுள்ளன. உயிர், உலகம், மானிடம், தேவர், பிராணன், அந்தக்கரணம், ப்ரணவம், ஆத்ம தத்துவம் ஆகியவற்றை இவ்வுபநிஷத்து மிகத் தெளிவான உரைநடையில் விளக்கும்.

வணக்கம்

(1) ஓம்! தேவர்களே, காதார நலனைக்கேட்போம்! தொழத்தகுவிர், கண்ணார நலமே காண்போம். வழிபடும் யாம், உறுப்புகள் உறுதியான உடலுடன், தேவர்அளித்த ஆயுளை வாழ்வோமாக !

**(ஓம்)புத்ரம் கர்ணேபி: ஸ்ருணுயாம் தேவா:
புத்ரம் பஸ்யேம அக்ஷபிர் யஜத்ரா:
ஸ்திரை ரங்கை ஸ்துஷ்டவாம் ஸ்தனூபி:
வ்யஸேம தேவ ஹிதம் யதாயு:**

(2) இசையிக்கும் இந்திரன் எமக்கு நலமருள்க! வளந்தரும் விசுவதேவர் நமக்கு நலமருள்க! தடையிலாச் சக்கரத் தேரோனான சூரியன் நமக்கு நலமருள்க! பிருஹஸ்பதி எமக்கு நலமருள்கவே!

**ஸ்வஸ்தி ந இந்த்ரோ வ்ருத்தஸ்ர வா:
ஸ்வஸ்தி ந: பூஷா விஸ்வ தேவா:
ஸ்வஸ்தி ந: ஸ்தார் க்ஷயோ அரிஷ்ட நேமி:
ஸ்வஸ்தி நோ ப்ருஹஸ்பதிர் ததாது |
ஓம் ஸாந்தி ஸாந்தி ஸாந்தி :**

முற்காலமுனிவர் வாழ்வை வெறுக்கவில்லை; ஆத்ம ஞானத்தெளிவுடன் உடலுறுதி கொண்டு நீண்ட நாள் வாழவே தேவரை அவர்கள் வேண்டினார்கள். தேவஜீவனமே அவர்கள் விருப்பம். தேவஜீவனத்திற்கு இந்திரன் போன்ற அறிவும், பலமும், வீரமும், வீறும் வேண்டும்; திருக்கள் வேண்டும்; எல்லா வளமையும் வேண்டும். சூரியத்தேர் போன்று தடையில்லாமல் நடந்து வானாள் இடரில்லாமல் முன்னேறி அருளினார் பெற வேண்டும். பிருஹஸ்பதி போன்ற கல்வியறிவும் மதிப்பொலிவும் வேண்டும். வீரம், வளமை, செல்வம், கல்வி ஆகிய வரங்களை உபநிஷத் முனிவர் பூரண வாழ்விற்கு வேண்டினார். இப்பேறுகளை முனிவர் வேண்டுகிறார்.

முதற் கேள்வி

பாரத்வாஜர் மகன் **ககேசன்**, சூரியன் பேரனும் கார்க்கயசிபியர் மகனுமான **ஸத்யகாமன்**, ஆஸ்வலன் மகன் **கௌஸல்யன்**, விதர்ப **பார்கவன்**, காத்த்யன் மகன் **யமந்லி** இவர்கள் பிரம்மபரர், பிரம்மநிஷ்டர், இவர்கள் பரப்ரஹ்மத்தை அறிய சமீததைக் கையிற்கொண்டு, பகவான் பிப்பிலாதரை அணுகினார்கள்.

அவர்களைநோக்கி முனிவர், “தவமும் பிரம்மசர்யமும் பூண்டு சிரத்தையுடன் இன்னும் ஓராண்டு இருங்கள்; பிறகு விரும்பிய கேள்வி கேளுங்கள்; தெரிந்தால் அவசியம் பதிக் சொல்வேன்” என்றார். ஓராண்டு அவ்வாறே தவம் புரிந்த பிறகு, காத்த்யாயன் மகன் கபந்தி, “பகவன், இந்தப் பிரஜைகள் எங்கிருந்து தேன்றினர்” என்று கேட்டான். அவனுக்கு முனிவர் அருளினார்:.....

பகபதி (உயிர்த்தலைவன்) ஆகிய இறைவன் தன்மயமான பிரஜைகளைப் பெருக்க விரும்பினான் அதற்குத் தவம்புரிந்தான்; தவம்செய்த பிறகு,

வேதசாதனமும் உபநிஷத்து இரசகியமும்

அன்மமாகிய தூலதத்துவம் பிராணனாகிய வீரிய தத்துவம் ஆகிய இரண்டையும் ஜோடியாகப் படைத்து, இரண்டும் சேர்ந்து பலபிரணைகளை உண்டாக்கும் எனக் கருதினான்.

ஐடம் சித்து இரண்டும் சேர்ந்தே உலகை வளர்க்கின்றன. தற்கால ஸயன்ஸ் ஐடவஸ்துக்களை இயக்கும் சக்தியை ஒப்புக் கொள்ளுகிறது. மின்பொறி ஐடம்; அதை இயக்கி எங்கும் மின்ஸாரம் பாய்ச்சுவது மின்சக்தி; ரேடியோ ஐடம்; அதிற்புகுந்து ஒலியை எங்கும் பரப்புவது வானமெங்கும் சுழலும் நாதசக்தியான எலெக்ட்ரன் அணுக்களாம்.

ஜீவஜந்துக்களில் உடல் தூல சேதனம்; அதை இயக்கும் சக்தி உள்ளூயிரான சூக்ஷ்மப்ராணன் அல்லது சேதனம் ஆகும். இரண்டையும் பிரகிருதி புருஷன், பெண் ஆண் எனலாம். இந்த இரண்டு தத்துவங்களையும் ஹிரண்யகர்பனான உலகநாதன், தனது தவக்கனலால் உண்டாக்கினான். இவையே பிரபஞ்சத்தில் உயிர்குலமாக விளையாடுகின்றன.

சூரியன் பிராணசக்தி; சந்திரன் தூலசக்தி அன்னம். உருவா யிருப்பதும் ஆகாசம்போல் உருவற்று நுட்பமா யிருப்பதும் ஆகிய எல்லாப் பொருள்களும் அன்னமே; உருவே அன்னம், தூலதத்துவம். உலகிற்கு ஆதாரமே சூரியன்; சூரியன் குளிர்ந்து போனால் சூடில்லை மழையில்லை, பயனில்லை உயிர்க்குல மில்லை; அதனின்றே ஜீவசக்தி வருகிறது. அந்தச் சக்தியே உடல்களை வளர்த்து உலகை விளையாட்டுகிறது.

சூரியன் உதித்துக் கிழக்கே புகுந்து கிழக்கிலுள்ள பிராணனைத் தன் கதிர்களில் பற்றுகிறது; அவ்வாறே தெற்கு, மேற்கு, வடக்கு, மேல் கீழ்நாடு முதலிய எல்லாத்திசைகளிலும் உள்ள பிராணசக்திகளைத் தன் கதிர்களிற் பற்றிக்கொண்டு ஒளிக்கிறது.

சூரியனே சக்தி ஜோதி, ஜீவசக்தியின் ஊற்று. கதிர்முழுக்கு ஜீவசக்தி தரும்.

சூரியனே வைச்வானரன்; விசுவரூபன், விசுவஜீவன் உயிர்க்கனலாக எழுபவன். அவன் எழுச்சியை அடியில் வரும் ருக்வேதப் பாசரம் வர்ணிக்கிறது.

உலகவடிவோன், கதிர்நிறைஜோதி, முற்று முணர்ந்தோன், அனைத்திற்கும் அடிப்படையாளனான், தனிப்பெருஞ்ஜோதி, தவக் கனலளிப்போன், ஆயிரங் கதிரோன், நூறுவகையாய் இருந்தியங்குவோன் உயிர்களுக்குயிரோன் இச்சூரியன் உதிக்கிறான்.

விஸ்வரூபம் ஹரிணம் ஜாத வேலஸம்

பராயணம் ஜ்யோதிரேகம் தபந்தம்

ஸஹஸ்ர ரஸ்மி: ஸததூ வர்தமான:

ப்ராண: ப்ராஜானாம் உதயத் ஏஷ ஸூர்ய: |

இரவு, பகல், பருவம், அயனங்கள் எல்லாம் சூரியனால் வருகின்றன. சூரியனே காலசக்கரம். காலத்தின் பகுப்புகளான பருவமும் அயனமும் அவனே.

வருஷம் ப்ராஜாபதியே; பசுபதியே **ஸம்வத் ஸரோவை ப்ராஜாபதி**, தகூஷிணாயணம் உத்தராயணம் என்று அவனுக்கு இரண்டு அயனங்கள்(வழிகள்) உண்டு. தகூஷிணாயணம் தென்வழி; உத்தராயணம் வடவழி. கர்மமர்க்கிகள் தென்வழி பற்றுவர். இஷ்ட பூர்த்திக்காகவே அவர்கள் வேள்வி செய்கிறார்கள். அவர்கள் சந்திரலோகத்தை அடைந்து மீண்டும் இவ்வுலகில் பிறக்கிறார்கள். பிள்ளைப்பேறு வேண்டிய முனிவர் தென்வழி செல்வர். இந்த அன்னவழி, தூலவாழ்க்கை வழி, பிதுர்க்களின் வழியே. ஆனால் தவத்தாலும், பிரமசரியத்தாலும், சிரத்தையாலும், வித்தையாலும் ஆத்மாவை அடைந்தவர்கள், உத்தராயணத்தால் ஆதித்யனை அடைகிறார்கள். இதுவே எல்லா உயிர்களின்

வேதசாதனமும் உபநிஷத்து இரசகியமும்

நிலயமுமாகும். இதுவே அம்ருதம், அபயம்; உயர்நிலை. இங்கடைந்தவர் கர்மலோகத்திற்கு மீளார். அதைப்பற்றிய கலோகம் இதுவே.

சூரியன் ஐந்து ருதுக்களான பாதங்களையுடையது; பன்னிரண்டு வடிவங்களான மாதங்களுக்குத் தந்தை; வானத்திலிருந்து மழையளிப்பது; அவன் தீர்க்கதரிசி; ஆறு ஆரைக்கால்களுடைய ஏழு சக்கர ரதத்தில் அமர்ந்தவனாகச் சில அறிஞர் சொல்லுவர்.

மாதமும் உயிர்தலைவன்—**மாலோ வைப்ரஜாபதி** அதில் கிருஷ்ணபகும் ஐடம், அன்னம்; சுக்லபகும் பிராணன், சித்து. அவரவர் கருதிய பலனுக்கேற்ற படி சில முனிவர் சுக்லபகும்மும் சிலர் கிருஷ்ண பகும்மும் வேள்வி செய்வர்.

பகலும் இரவும் பசுபதியே. பகல் பிராணன்; இரவு சடம், அன்னம்; பகலில் புணர்வோர் பிராண சக்தியைச் சிதறடிக்கிறார்கள். இரவில் நிறைமுறையாகப் புணர்வோர் பிரமசாரி களாகக் கருதப்படுவார்கள்.

அன்னமும் பசுபதியே; அதிலிருந்து ரேதஸ், விந்து உண்டா கிறது; அதிலிருந்து எல்லாப் பிராணிகளும் உண்டாகின்றன.

ஆதலால் பசுபதிக்கிணங்கி, நாளும் நவனும், பார்த்துத் தகுமுறையில் புணரும் காதலர் ஆண் பெண் ஆகிய இரண்டு சந்ததிகளை அடைவர். சத்தியர்களாய் தவமும் பிரம்மசாரியமும் காத்து, நல்ல சந்ததிகளை அடையும் நல்லோர் பிரம்மலோகத்தைப் பெறுவர்.

வஞ்சம், பொய், சூதில்லாத பரிசுத்தவர்களுக்கே பிரம்ம லோகம் உரியது.

இரண்டாக் வேள்வி

பிராணன்

பிரச்சனோபநிஷத்து இரண்டாக் கேள்வி பிராணனைப் பற்றியது. பிராணன் என்பது உயிர்க்குயிரான ஜீவசக்தியே. உடலில் உள்ள கருவி கரணங்களெல்லாம் பிராணைகள் போலும். பார்க்கவர், “பகவானே இந்தப் பிராணைகளைத் தாங்கும் தேவர் எத்தனைபேர்? அவருள் எத்தனை பேர் விளக்கமாயிருக்கிறார்கள்? அவருள் யார் பெரியவர்” என்று கேட்கிறார். குரு பிராண தத்துவத்தை உபதேசிக்கிறார்.

உடல் பஞ்சபூதத் தொகுப்பு; ஆகாசம், காற்று, தீ, நீர், மண்; வாக்கு, மனம், கண், காது முதலிய பஞ்சபூதங்களும் இந்திரியங்களும் உடலின் கூறுகள். இவை ஒவ்வொன்றும் தாமே உடலைத் தாங்குவதாகச் செருக்குற்றன. உண்மையில் உடலைத் தாங்குவது ஜீவசக்தியான முக்கியப் பிராணனே. அதையே ஆகாசம் என்பர். ஆகாசம் பெரிய தேவன். நானே ஐம்பூதங்களாகப் பிரிந்து உடலைத்தாங்குகிறேன் என்று ஆகாசதேவதை சொல்லுகிறது. மற்றவை அதை ஒப்பாது பின்னும் தாமே என்று செருக்காடின.

அப்படியா! என்று பிராணன் சினந்து, உடலை விட்டுப் போவதுபோல மேலே கிளம்பியது. ஒரு தேனீக் கூட்டில் இராணி ஈ வெளியே கிளம்பினால், மற்றவையும் கிளம்பும்; இராணி ஈ உள்ளே புகுந்ததும் மற்றவையும் புகும். அதுபோலவே பிராணன் கிளம்பியதும் மற்ற தத்துவங்களும் அதுனுடன் கிளம்பின; உடல் சீவனற்றது, பிராணன் புகுந்ததும் மற்றவையும் புகுந்தன; அதனால் பிராணனே ஜீவாதாரம், அதுவே உடலைத்தாங்குகிறது என்றறிந்து மனம், வாக்கு, கண், காது, முதலியவை பிராணனை மகிழ்ந்து போற்றி வணங்கின. இந்தப் பிராணனே தீயாக எரிகிறது. அதுவே சூரியன், சூரியன்

வேதசாதனமும் உபநிஷத்து இரசகியமும்

கடலை முகந்து ஆக்கும் மேகம்; அதுவே இந்திரன், அதுவே காற்று, அதுவே பூமி, அன்னம்; அதுவே சத்தும் அசத்தும், உள்ளதும் அல்லதும், அதுவே அமிருதம். சக்கரத்தின் ஆரைகள் குடத்தில் அடங்குவது போலவே, ரூக், யஜுஸ், சாமம், யக்ஞம், பிரமணர், கூத்திரியர் என்பதெல்லாம் பிராணனில் அடங்கியுள்ளன.

ஆரா இவ ரத் நாபுள ப்ராணே ஸர்வம் ப்ரதிஷ்டிதம்

பிராணனே நீயே பசுபதியாய், உயிர்க்கிறையாய், உலகுயிராய் இயங்குகிறாய்; நீயே கருவில் உறைந்து சேயாகப் பிறக்கிறாய்; நீயே பலவுடல்களில் சஞ்சரிக்கிறாய். நீயே ஞானகர்மேந்திரியங்களில் வசிக்கிறாய்.

பிராணனே, நரங்கள் வழங்கும் அவியை நீயே பிதுர்க்களிடம் சேர்க்கிறாய்; அந்தப் பிதுர்க்களா யிருந்ததும் நீதான். நீ இந்திரன், தேசுள்ள உருத்திரன், ரகூகன், நீயே ஆகாசத்தில் சஞ்சரிக்கிறாய், நீயே ஒளிகளுக்கு இறைவனான சூரியன். நீயே மழை பொழிகிறாய், அதனால் உலகம் செழிக்கிறது. உயிர்கள் தமக்கு வேண்டிய உணவு கிடைக்கும் என்று மகிழ்ச்சி யடைகின்றன. பிராணனே, நீயே உலகாசான், மாதிரிஸ்வான். நீயே எந்தை. வாக்கு, காது, கண், மனம் இவற்றில் சூக்ஷ்மரூபமாக நீயே இருக்கிறாய். உன்னால் இவை இயங்குகின்றன. நீ புறஞ் செல்லாமல், இவற்றிலிருந்து ஒளியுறுத்தி, மேன்மைபெறச் செய். உன் ஆட்சியில் இவையுள்ளன; சுவர்க்கமும் உள்ளது. எம்மைத் தாய்போல் நடத்து; பிராணனே, எங்களுக்கு அறிவும் திருவும் அருள்.

இரண்டாம் பிரச்சனம் முற்றிற்று.

முன்றாக் கேள்வி

பிராண ஞானம்.

ஆஸ்வலாயன கௌஸல்யர் கேட்டார்: பகவன், இந்தப் பிராணன் எங்கிருந்து பிறக்கிறது? இந்த உடலில் எப்படி நுழைகிறது? தன்னை ஐங்கூறுகளாக்கி எப்படி வசிக்கிறது? எங்ஙனம் வெளியேறுகிறது? அது அகத்தையும் புறத்தையும் எப்படிச் சேர்த்துப் பிடிக்கிறது?

குரு அருளிணர்: நீ கடினமான கேள்விகள் கேட்கிறாய்; நீ பிரம்ம நிஷ்டன்; ஆதலால் உனக்கு விடை தருகிறேன். பிராணன் ஆத்மனிற் பிறக்கிறது **ஆத்மன ஓஷ்ப்ராணோ ஜாயதே.** புருஷன் மேல் நிழல்போல் அது ஆத்மாவின் மேல் படர்ந்துள்ளது. மனத்தின் செயலால் பிராணன் உடலுட்புகிறது..... **மனோஹிக்குதேன ஆயாதி அஸ்யின் ஸரீரே.** ஒரு பேரரசன் “இங்கிருந்து இந்தக்கிராமங்களை நிர்வகி, அவற்றை நிர்வகி” என்று பணிப்பது போலவே, முக்கிய ப்ராணன் மற்ற வாயுக்களை அதனதன் தொழில்களில் ஏவி நடத்துகிறது. **அபானன்** எருவாயிலும் கருவாயிலும் செயல்படுகிறது; கண், காது, வாய்களில் பிராணன் செயல்படுகிறது. உடல் நடுவேயிருந்து, உண்ட உணவை எல்லா உறுப்புக்களுக்கும் சமனாகப் பங்கிடுகிறது; அதனின்றே ஏழு சக்திக் கனல்கள் (**ஸப்தர்சிஷ:**) எழுகின்றன.

உடல் விவகாரத்தை வாயுக்கள் நடத்துகின்றன. பிராணன் பொறி புலன்களிற் செயல்படுகிறது. அபானன் குறி குதங்களிலிருந்து கழிவுகளை வெளியேற்றித் தோட்டிவேலை செய்கிறது. சமனான் உண்ட உணவை ஜீரணித்து, அன்னசத்தைப் பல பாகங்களுக்கு அனுப்பி, உடல் உறுதியுறச் செய்கிறது. இவ்வாயுவே ஜாடராக்கினியைத் தாங்குகிறது; இதனின்றே மனோஜவம், ஸுலோகிதம், ஸுதூம்ர வர்ணம், கலி, கராளி, ஸ்புலிங்கினி, விகவருசி என்ற ஏழு தீச்சுடர்கள் எழுகின்றன. இக்கனல்களே, இரண்டு கண்,

வேதசாதனமும் உபநிஷத்து இரசகியமும்

இரு செவி, இரு மூக்கு, வாய் ஆகிய ஏழு உறுப்புக்களையும் இயக்கும் சக்திகளாகும்.

வியானன் இரத்தத்தைச் சுத்தம் செய்து உடலெங்கும் பாய்ச்சும். உதானன் உணவையும் நீரையும் மென்று உட்கொள்ளச் செய்யும். இவ்வாறு இயங்கும் வாயுக்கள் அவை இயக்கும் நாடிகளின் விபரம் எல்லாம் **யோகசித்தி** யோகவியலிற் காண்க. இவற்றிற்கெல்லாம் தலைவனான இந்த ஆத்மா, இருதயத்தில் உள்ளது (**ஹ்ருதி ஹ்யேஷ ஆத்மா**) இங்கே 101 நரம்புகள் உள், அவை ஒவ்வொன்றும் 100 கிளைகளைக் கொண்டது. ஒவ்வொரு கிளையும் 7200 கிளைநரம்புகளைக் கொண்டது. இந்த நரம்புத் தொகுதியை இயக்குவது வியானன். உதானவாயுவே மேலே கிளர்ந்து, ஜீவனை நற்செயல்களால் புண்ணிய வுலகங்களுக்கும் தீச்செயல்களால் பாபவுலகங்களுக்கும், இரண்டினாலும் மனுஷ்ய வேகத்திற்கும் நடத்திச் செல்லுகிறது.

இங்கே உலகங்கள் என்பது அறிவுநிலை. ஒருவன் செய்த அறம் பாவங்களுக்கேற்றவாறே உணர்வும் சிறப்பும் உண்டாகும். சூரியன் பாஹ்யப்ராணன், வெளி உயிர்க்காற்று, கண்ணிலுள்ள பிராணனை ஊக்கி அருள் புரிந்து எழுகின்றது. கண்ணுக்கு அதுவே ஒளி தருகிறது. கண் நரம்புகள் சூரியக் கதிர்களால் திட்டுமுறும்: உலகை நடத்தும் தேவதைதான் ஆகர்ஷண சக்தி. அதுதான் அபாணனை நடத்துகிறது. அந்தரத்தில் ஆகாசம் உள்ளது. அதைச் சமானவாயு இயக்குகிறது. அதனின் நெழுந்த வாயுவே நாம் உயிர்க்கும் காற்று. நம்முள் இயங்கும் வாயுக்களே வெளியுலகிலும் செயல்புரிகின்றன. உதானன் தேஜஸ், நெருப்பு. இந்த நெருப்பு அணைந்தவர், இந்திரியங்கள் மனதில் ஒடுங்கி, மறுபிறப் படைகிறார்கள்.

எண்ணமே மனிதன்; இறுதி எண்ணப்படியே மனிதன் பிராணனை அடைகிறான். அவனது மனோ ஸங்கல்பங்களும் சித்த விகாரங்களும் பிராணனில் கலந்துவிடுகின்றன.

யச்சித்த ஸ்தேன ஏஷ ப்ராணம் ஆயாதி

பிராணன் உணர்ச்சித் தீயுடன் கூடி, ஜீவாத்மாவை வினைக் கேற்றபடி விரும்பிய உலகில் உய்க்கிறது.

பிராண ரகசியத்தை அறியவேண்டும். யோக சாதனத்தால் பிராணசக்தி பெறவேண்டும்; பிராணனால் உடலையும் மனதையும் நல்வழியில் செலுத்தவேண்டும். இதையறிந்த வித்வான் பிராண சக்தியால், இறவாநிலை பெறுகிறான். ஏனெனில் இறப்பது உடலே; சுத்த மனத்துடன் கூடிய ஆத்மா நித்தியம், அதுவே தான் என்பதை அவன் அறிவான். அதைப் பற்றிய இந்தச் சுலோகம் உள்ளது:

பிராணனின் தோற்றம், இடம், எங்கும் நிறைவு, முதன்மை, பஞ்சகோசங்களிலும் அதன் வியாபகம், அதன் உள்ளியற்கைஇவற்றை அறிந்த வித்துவான் அமரத்தன்மை பெறுகிறான்.

இந்தப் பிராண ஞானத்திற்கும், சுத்திக்குமே பிராணாயாமம் ஏற்பட்டது.

மூன்றாம் கேள்வி, பிராண ஞானம் முற்றிற்று.

நான்காம் கேள்வி

மனமும், கனவும்.

பிறகு சூரியன் பேரன் **கார்க்யன்** கேட்டான்:..... “பகவன், மனிதனுள் உறங்குவன எவை, அவனுள் விழித்திருப்பன எவை; கனவு காணும் தேவன்

வேதசாதனமும் உபநிஷத்து இரசகியமும்

யார் ? சுகம் யாருடையது? (சுகிப்பவன் யார்?) எல்லாம் எதில் நிலைத்திருக்கிறது?”

குரு பிப்பலாதர் அவனுக்கு உபதேசிக்கிறார்:..... கார்க்கய, சூரியன் அஸ்தமிக்கும் போது அதன் தேஜோ மண்டலத்தில் கதிர்க ளெல்லாம் ஒடுங்கி ஒன்றாய் விடுகின்றன. சூரியன் உதிக்கும்போது மீண்டும் கதிர்கள் விரிந்து பரவுகின்றன. அதேமாதிரி உறக்கத்தில் பொறிபுலன்களெல்லாம் அந்தக்கரணமான மனத்தில் அடங்கி விடுகின்றன. அப்போது மனிதன் கேட்பது, முகர்வது, சுவைப்பது, உணர்வது, பேசுவது, கொள்வது, நுகர்வது, விடுவது, நகர்வது முதலிய எச்செயலுமில்லை. அந்நிலையில் அவன் உறங்குகிறான் என்கின்றனர். அச்சமயம் தேகபுரியில் பிராணாக்னிகள் மட்டும் விழித்திருக்கின்றன.

தகூழிணாக்னி, கார்ஹபத்யாக்னி, ஆஹவனீயாக்னி என்று மூத்த மூன்று வகைப்படும். தகூழிணாக்னி தென்புறம் வைக்கப் படும்; அக்னிக்கும் பிராணனுக்கும் சம்பந்தமுண்டு. அக்னி என்பதைச் சேதனக்கனல் என்று முன்பே குறித்தோம்; அதனாலே தான் பிராணன் நடக்கிறது. வியானவாயு தகூழிணாக்னியுடன் பொருந்தியது. அவ்வாயு இருதயத்தின் வலது நரம்பில் தொழில் புரிகிறது. இடது அறை வழியாக வெளிச்செல்கிறது. அதனால் அதற்கு அன்வாஹார்ய பசனம் அல்லது தென்கனல் என்றும் பெயர். இத் தீ பிதுர்க்களுக்கு ஆகுதி வழங்கப் பயன்படும். கார்ஹய பத்யம் வீட்டுத் தீ; அது எப்போதும் எரியும்; அதனின்றே வீட்டுக்கு வேண்டிய தீயை எடுத்துக்கொள்வர். அது தென்மேற்கே இருக்கும். அதன் வாயு அபானன். ஆஹவனீயம் பிராணாக்னி, தேவர்களுக்கு ஆகுதி வழங்கும் தீ. அது கார்ஹபத் யாக்னியிலிருந்து எடுக்கப் படுவது.

உடல், ஒன்பது வாக்ஷுள்ள ஒரு நகரைப் போன்றது; அந்நகரை மேற்சொன்ன மூன்று வாயுக்களும் அவற்றிற்குரிய உயிர்க்கனல்களும் காக்கின்றன.

நாம் மூச்சை உயிர்க்கிறோம், விடுகிறோம்; இதுவும் ஒரு ஆகுதிதான். இந்த உஸ்வாக் நிவாக்ஷங்களைச் சமமாகக் கொண்டு செலுத்துவதே சமான வாயு; அது வாழ்வின் வேள்விக்குக் குருக்கள் போலும். மனமே யஜமானன். உதானவாயு வேள்விப் பயன்; அதுவே மனதை பிரம்மத்தினிடம் கொண்டு செல்வது. ஆழ்ந்துறங் கும் சுழுத்தி நிலையில், உதானவாயு மனதை ஹ்ருதய ப்ரம்மத்தில் வயிக்கச் செய்கிறது. இந் நிலையில், மனதாகிய தேவதை கனலில் தனது மகிமையை அனுபவிக்கிறது. அது முன்னே பார்த்ததையே கனலில் மீண்டும் காண்கிறது. முன்னே கேட்டதை மீண்டும் கேட்கிறது. பல தேசங்களிலும் திசைகளிலும் அனுபவித்ததை மீண்டும் மீண்டும் அனுபவிக்கிறது; கண்டது காணாதது, கேட்டது கேளாதது, நுகர்ந்தது நுகராதது, ஸத்து அஸத்து..... அனைத்தையும் அது காண்கிறது. எல்லாவற்றையும் நன்றாகக் காண்கிறது.

மனத்தில் சங்கற்ப விகற்பங்கள் இருக்குமட்டும், பூர்வ வாக்ஷைகளும், இந்த வாழ்வில் நடந்தவைகளும் சித்தத்தில் சுழன்றுகொண்டேயிருக்கும். புலன்கள் அடங்கி உடல் சடமாகக் கிடக்கும். உறக்கத்தில் சித்தத்தில் பதிந்த நினைப்புக் கூட்டங்களும் ஸம்ஸ்காரங்களும் புறநீசல்கள்போலப் புறப்பட்டு நாடகமடும். கனலில் வருவன நேற்று நடந்ததா யிருக்கலாம்; அல்லது வெகு காலத்திற்கு முன் நடந்ததா யிருக்கலாம். எல்லாம் படலம் படலமாகச் சித்தத் திரையில் ஆடிக் குதிக்கும். கனவினாலேதான் தூவ சரீரத்திற்குள் ஒரு சூக்ஷ்ம சரீரம் அல்லது லிங்க சரீரம் இருப்பதை உணர்கிறோம். கனவின் பயன் வாழ்வையும் பாதிப்பதுண்டு. ஒருவன் சித்தம் பெண்களிடத்திலேயே சுழன்று கொண்டுருந்தால், இரவு கனலில் பெண் தேன்றுகிறான். சூக்ஷ்ம மனம் உடனே ஆசாவிசாரம் அடைகிறது. காமக் கனவுகளும் தினவுகளும் எழுகின்றன. இக்

வேதசாதனமும் உபநிஷத்து இரசகியமும்

கனவு அடி முளையில் உண்டாகிறது. அதன் கீழே பிடறியிலுள்ள ஒரு நரம்பை இது அழுத்துகிறது. அங்கிருந்து குறிகளுக்கு இந்திரியம் வந்து வெளியேறிவிடுகிறது. இதுதான் கனவுக் கலித்திற்குக் காரணம். எல்லாம் நினைப்புத் தான். பகலில் நினைத்தது இரவில் வருகிறது. மனமடங்காதாருக்குப் பல ஆண்டுகட்டு முன்னே நடந்தது, கனவில் வந்து தொந்தரவுசெய்கிறது. நினைவொழிந்தால் கனவொழியும். நினைவொழிவதெப்படி? புலன்களையும் மனதையும் கட்டி அந்தராத்மாவிடம் உய்ப்பதேயாகும். அந்தராத் மாவில் ஈடுபட்டு நிலைத்தால் மனம் பரிசுத்தமாகும். ஆத்ம ஜோதி துலங்கும்; இருள் ஒழியும். இருவிகாரம் ஒழியும். அந்நிலையில் கனவுகளும் ஒழியும். மனம் ஆன்மாவுடன் கூடி உடலிலேயே இன்பத்தை நுகரும். அந்நிலையில் உறக்கமும் தியானசமாதிமாக மாறும்; அதனால் சித்துணர்வு பிறக்கும். சித்துணர்வால் வரும் இன்பம் உடல், உயிர், மனம் அனைத்திற்கும் பரமசுகத்தைத் தரும். வேறெவ்வொன்றும், புட்கள் தாம் வசிக்கும் மரங்களில் கூடடைந்து அமைதிகொள்வதுபோலவே, கருவி கரணங்களெல்லாம் பரமாத்மனில் அமர்ந்து அமைதி சேரும்.

**ஸயகா ஸௌம்ய வயாம்ஸி
வாஸோ வ்ருக்ஷம் ஸம்ப்ர திஷ்டந்தே |
ஏவம் ஹவை தத் ஸர்வம்
பர ஆத்மணி ஸம்ப்ரதிஷ்டதே ||**

மண், நீர், தீ, காற்று, ஆகாயம் ஆகிய ஐம்பூதங்களும் அவற்றின் தன்மாத் திரைகளும், கண் காட்சி, காது கேள்வி, மூக்கு முகர்வது, சுவை சுவைப்பது, பரிசம் பரிசிப்பது, வாக்கு உரைப்பது, கை பற்றுவது, கருவாய் இன்புறுவது, எருவாய் கழிவது, கால்நடப்பது மனம் நினைப்பது, புத்தி அறிவது, சித்தம் சிந்திப்பது, அகங்காரம் அகங்கரிப்பது, ஒளி ஒளிர்வது, பிராணன் அது தாங்குவது இவை யெல்லாம் ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் ஆத்மாவில் நிலைக்கொண்டிருக்கின்றன.

காண்பவன், உணர்பவன், கேட்பவன், முகர்பவன், சுவைப்பவன், நினைப்பவன், அறிபவன், கர்த்தா எல்லாம் விஞ்ஞான னாத்மபுருஷனே, அவன் பரமாக்ஷரனாக, அழியாப் பரம்பொருளாக ஆத்மாவில் நிலைக்கொண்டிருக்கின்றான்.

**ஏஷஹி த்ரஷ்டா, ஸம்ப்ரஷ்டா, ஸ்ரோதா, த்ராதா, ரஸயிதா, மந்தா,
பூர்த்தா, கர்தா, விஞ்ஞானாத்மா புருஷ: | ஸ பரே க்ஷரே ஆத்மணி
ஸம்ப்ரதிஷ்டதே ||**

இந்தப் பரமாக்ஷரப் பொருள் நிழலற்றது, உடலற்றது, நிறமற்றது, சுத்தமானது, அழிவற்றது.- **அக்ஷரம், அஸரீரம் அலோஹிதம், ஸம்ப்ரம் அக்ஷரம்.**ஸௌம்ய, இதை அறிந்தவனே எல்லாம் அறிந்தவன், எல்லாம் ஆனவன். இதைப்பற்றிய சுவோகம் இதுவே:

பிராணனும், பூதங்களும் விஞ்ஞானாத்மாவுடன் கூடிய எல்லாத் தேவர்களும் அந்தப் பொருளில் நிலைக் கொண்டுள்ளார்கள். அந்த அழியாப் பொருளான பரமாத்மனை அறிந்தவன், எல்லாம் அறிந்து அனைத்தும் புகுந்துறைவான்.

**தல்க்ஷரம் வேத்யதே யஸ்து ஸௌம்ய
ஸ ஸர்வஞ்ஞ: ஸர்வமேவா விவே ஶேதி ||**

நான்காங் கேள்வி முற்றிற்று.

ஐந்தாம் கேள்வி

ஓங்காரம்

சிபிமகன் ஸத்யகாமன் குருவைக் கேட்டான்: “பகவான், மனிதருள், இறுதிமட்டும் ஓங்கார த்யானம் செய்தவன் எந்த உலகை அடைகிறான்.”

இவ்வாறு குரு உபதேசித்தார்:-

ஓமே பரப் பிரம்மம்; அருவான பரம்பொருள்; அதுவே அபர ப்ரம்மன், உருவான விசுவாத்மர்; ஆதலால் அதை அறிந்தவன் இகம் பரம் இரண்டின் நன்மைகளையும் அடைகிறான்.

ஓம் அ-உ-ம் என்ற மூன்றொலிகளுடன் கூடியது. அகாரமாகிய ஏகமாத்நிரையைத்தியானிப்பவன், அதனாலேயே அறிவொளி பெற்று, உலகிற்கு வருகிறான். (அவன் வேதமறிகிறான்; வேதஞானி யாகிறான்.) ரிக்குகள் மனிதவுலகிற்கு நடத்துகின்றன. அங்கே மனிதன் சிரத்தையும், பிரமசரியமும், தவமுங் கொண்டவனாகிப் பெருமை பெறுகிறான்.-

தத்ர தபஸா, ப்ரஹ்மசர்யேண மஹிமாமம் அனுபவத ॥

இரண்டாம் மந்திரமான உருவைத்தியானித்தவன், மனத்துடன் கலக்கிறான்; அவன் வானில் சந்திர மண்டலத்தை அடைந்து, சோம வேகத்தின் சிறப்புகளை நுகர்ந்து, இவ் வுலகிற்கு மீளுகிறான். அ உ ம் என்ற மூன்று மாத்நிரைகளால் ஓம் என்று பரம புருஷனை வழிபடுவோன், ஒள்ளிய ஆத்மஜோதியான சூரியனுடன் ஒன்றாகிறான். சட்டை கழன்ற பாம்பு போல் அவன் எல்லாப் பாபங்களிலிருந்தும் விடுபடுகிறான். அவன் (ஓங்கார விரிவான) ஸாமவேதத்தால், பிரம்மவேகத்தை யடைகிறான். அந்த உன்னத பிரம்ம நிலையிலிருந்து, அகண்டத்வத்திலிருந்து தன் உள்ளத்தில் பிரம்மம் உறைவதைக் காண்கிறான். அண்டத்தில் இருக்கும் பரம் பொருளே பிண்டத்திலும்; உள்ளத்தில் உள்ளதே உலகத்திலும் என அனுபவஞானி உணர்கிறான்; மூன்று மாத்நிரைகளையும் பிரித்துச் சொல்வது அழிவாகும்; மூன்றையும் சேர்த்து ஓம் என்று உச்சிரிப்பது சரியானது; அதில் பிசகில்லை. உள்-நடு-புறச் செயல்களிலெல்லாம் ஓங்காரத் தியானம் செய்யத் தெரிந்தவன் எதற்கும் நடுங்குவதில்லை.

மூச்சை உட்கொள்ளும்போதும், அதை உடலின் நடுவான நெஞ்சில் நிறுத்தும்போதும், வெளிவிடும் போதும், ஓம் என்று தியானித்தால், பிராண சக்தி பெருகும்; பலமும் வீறும் பொலியும்.

ருக்வேத மந்திரங்களால் இவ்வுலகையும், யஜுர்வேத மந்திரங்களால் அந்தரிக்ஷத்தையும், ஸாமவேத மந்திரங்களால் கவிகள் அறியும் பிரம்ம வேகத்தையும், ஒருவன் அடைகிறான். ஓங்காரத்தால், ஞானி இவ்வுலகங்களையும் அடைகிறான்; இதற்குமேல் பரம சாந்தமான, அழிவற்ற, அமர, அபய, பரப்பிரம்ம நிலையை அடைகிறான்.

தம் ஓங்காரேண வாயதனேன அன்வேதி வித்வான்ச யத் தத் ஸாந்தம் அஜரம் அம்ருதம் அபயம் பரம் சேதி ॥

ஐந்தாம் கேள்வி முற்றிற்று.

ஆறாங் கேள்வி

புருஷன்

பாரத்வாஜர் மகன் சகேசன் கேட்டான்:- “பகவான், கோசலை இளவரசன் ஹிரண்யகர்பன் ஒரு தரம் என்னிடம் வந்து இக் கேள்வி கேட்டான்: “பாரத்வாஜ, பதினாறு கலையுள்ள புருஷனை நீ அறிவாயா ?” எனக்குத் தெரியாதே; தெரிந்தால் சொல்ல மாட்டேனா ? பொய் சொல்பவன் வேருடன் உலர்ந்து போவான்**ஸமுலம்வா ஏஷ பரிஸுஷ்யதி யோ அந்ருதம் வததி.** ஆதலால் நான் (தெரியாததைத் தெரிந்ததாகப் பிதற்றிப்) பொய்சொல்லமாட்டேன்.” என்றேன்.

அவன் தேரில் ஏறிப் பேசாமல் சென்றான். இந்தப் புருஷன் எங்கே என்று.....**கா ஸௌ புருஷ இதி**உம்மைக் கேட்கிறேன். அவனுக்குக் குரு பிப்பலாதர் இவ்வாறு உபதேசித்தார்.

ஸௌம்ய, சோடச கலைகள் விரிந்த அந்தப் புருஷன் இங்கே இந்த உடலுக்குள்ளேயே இருக்கிறான்.

இஹை வரந்த: ஸரீரே ஸௌம்ய ஸ புருஷோ யஸ்யின் ஏதா: ஷோடஸ கலா: ப்ரஹந் தீதி |

“யார் செல்வதால் நானும் செல்கிறேன்; யார் இருப்பதால் நானும் உடலில் இருக்கிறேன்” என்று அப் புருஷன் சிந்தித்தான். அவன் பிராணனைப் படைத்தான். பிராணன் இருப்பதால் அவன் உடலில் இருக்கிறான். பிராணன் சென்றால் அவனும் செல்கிறான். பிராணனிலிருந்து சிரத்தை, ஆகாசம், வாயு, ஜோதி, தீ, நீர், மண், இந்திரியங்கள், மனம், அன்னம் எல்லாம் வந்தன. அன்னத் திலிருந்து வீரிய பலம்.....தலம், வேதம், வேள்விகள், உலகங்கள் எல்லாம் வந்தன. உலகங்களில் பெயர் உண்டானது.

இவையே புருஷனின் பதினாறு கலைகள். இவை யெல்லாம் புருஷனுள் அடக்கம். (பல நாமரூபங்களைத் தாங்கிய) நதிகளெல்லாம் கடலை நோக்கி ஓடுகின்றன. அவை கடலை அடைந்ததும் மறைகின்றன. பிறகு அவற்றின் பெயர் வடிவுகளும் ஒழிந்து, கடல் என்றே வழங்குகின்றன. இதேமாதிரியே புருஷனின் இந்தப் பதினாறுகலைகளும் அவனையே ஆதாரமாகக்கொண்டு அவனை அடைந்ததும் மறைகின்றன. இவற்றின் நாம, ரூபங்கள் அழிந் தெழுங்கின்றன. ஜனங்கள் புருஷன் என்றே பேசுகின்றனர். அவன் கலைகள் அடங்கி அமரனாகிறான். அதைப்பற்றிய சுவேதம் இதுவே:-

ரதநாபியில் ஆரைக்கால்கள் இணைந்திருப்பது போல், புருஷனில் பதினாறு கலைகளும் பொருந்தி யிருக்கின்றன. அறியத் தக்க அப் புருஷனை அறிக சரவு உன்னை வருத்தாது. அவனே பரம்பொருள். அதனினும் உயர் பொருள் இல்லை.....**நாத: பரம ஸ்தீதி** பரம்பொருளே நிலைபொருள், உண்மைப்பொருள்; அதை அறிவதே அறிவு; அதை அறிந்தால் எல்லாம் அறிந்ததாகும். இவ்வுலகையும், உடலையும், உயிரையும் தோற்றும் பஞ்ச பூதாதி 16 கலைகளும் பரம்பொருளில் அடக்கம். கடலில் ஆறு கலந்து கடலாவதுபோல், பரம்பொருளை அறிந்து கலந்தவன் அதுவே யாகிறான். இதுவே பகவான் பிப்பலாதர் உபதேசம். இவ் வுபதேசத்தால் ஆறு சீடர்களும் புனிதரானார்கள்.

அனைவரும் குருவைப் பணிந்து “பகவான், அவித்தையி னின்று கரையேற்றிய பரம குருவே, வணக்கம். பரமநிஷதிகளுக்கு வணக்கம்” என்று அர்ச்சித்து வணங்கினர்.

பிரச்சனோபநிஷத்து முற்றிற்று.

6. ஞான மணிகள்

(காகிதப் பஞ்சத்தால் நூலை இத்துடன் நிறுத்த வேண்டியிருக்கிறது; எனினும் மற்ற முதன்மையான உபநிஷத்துக் களிவிருந்து, அரியஞானமணிகளை இங்கே தேர்ந்தெடுப்போம்; வேதமுனிவர் உள்ளத்தை அவை நன்கு விளக்கும். உபநிஷத்தின் அடிப்படையான கொள்கைகளை இதுகாறும் விளக்கி முடித்தோம். சிறப்பான சில உண்மைகளையே இங்கே குறிக்கிறோம்.)

பிரம்மம்

பரம்பொருளான பிரம்மம் ஒன்று. ஒப்புயர் வற்றது. அழிவற்றது, மனம், புலன் இவற்றிற் கெட்டாதது. கண், காது, கை, கால், ஆகிய உறுப்புக்களற்றது; உருவற்றது. காணொணாதது, பற்றொணாதது, நிறமற்றது, கோத்திரமற்றது. எங்குமுள்ளது, அது விபு, நித்தயம், அதி சூக்ஷ்மம், அவ்யயம், அதுவே உயிர்களின் பிறப்பிடம்; அனைத்தின் உள்ளும் புறமும் உள்ளது. அது சுத்த சுதந்திர சமத்துவப் பொருள். அதை ஞானதீரர் எங்குங் காண்பர். முன்பின், பக்கம், மேல் கீழ், எங்கும், எல்லாம் பரம்பொருளே. உயிர், மனம், பொறி, புலன்கள், பூதங்கள், பயிர்கள், தேவர், மக்கள், விலங்குகள், பறவைகள், மலைகள், நதிகள், மூலிகைகள் எல்லாம் அப் பரம்பொருளினின்றே வந்தன. அதன் தலை அனல்; ஞாயிறும் திங்களும் விழிகள்; நாற்றிசையும் செவிகள்; காற்று மூச்சு; வேதம் பேச்சு; உலகம் அதன் உள்ளம். காமம், தபம், பரம், இகம், அம்ருதம் எல்லாம் அதுவே. அது நம் இதய குகையில் உள்ள சுத்தாத்மர். பிரம்மம் ஆனந்தாகாசம்; இந்த ஆனந்தாகாசம் இன்றி யாரே உயிருடன் வாழ முடியும்? தன்னின்று பிரம்மத்தைச் சிறிது வேறுபடுத்தினும் அச்சம் உண்டாகும்.

எல்லாம் பிரம்ம மயம்

அன்னம், பிராணன், மனம், விஞ்ஞானம், ஆனந்தம் ஆகிய பஞ்ச கோசங்களும் பிரம்ம மயமே. இவற்றைக் கொண்ட ஜீவர்களெல்லாம் பிரம்மத்தினின்றே வந்து, அதில் வாழ்ந்து, அதிலேயே சென்று கலக்கிறார்கள்.

ஓங்காரம்

இங்குள்ளதெல்லாம் ஓங்கார மயம்; அதுவாகிய பிரம்மம் ஓங்காரமே, ஓ வடிவே, நாத வடிவே. (ஸர்வம் ஓங்கார ஏவ; தத் ஓங்கார ஏவ; ஓமிதிப்ரஹ்ம, ஓமிதி: ஸர்வம்) ஓங்காரமே ஆத்மர். (ஓங்கார ஆத்மமவ)

சிவம்

ஜீவர் பத்தர்; பசு பதி சிவன் நித்திய முத்தன் இறைவன், எல்லாம் சிவமயம் என்று அறி. (ஸர்வமிதம் சிவ ஏவ விஜா நீ ஹி) தன்னொளியால் அவனே அனைத்தையும் ஆக்கி, காய்ச்சிய இரும்பில் தீபோல் அனைத்துடனும் கலந்திருக்கிறான். யோகிகள் சிவனை ஆத்மாவில் காண்கிறார்கள்; விக் கிரகங்களிலன்று. பாவனைக்குத் துணையாகவே, அறியாதவர்களுக்காகவே, பிரதிமைகள், உருக்கள், கற்பனை செய்யப் பெற்றன.

ஸிவம் ஆத்மனி பஸ்யந்தி ப்ரதிமாஸு ந யோகின:|

அஞ்ஞானாம் பாவனார்தாய ப்ரதிமா: பரி கல்பிதா: ||

சிவத்தையே தியானிக்கவும்; சிவம் இன்பப்பொருள்.

விஷ்ணு மந்திரம்

”ஓம் நமோ நாராயணாய” என்னும் மந்திரம் ஞான தாரகம், சிதாத்மகம்;

வேதசாதனமும் உபநிஷத்து இரசகியமும்

ஓம் என்பது ஆத்மா, நாராயணாய என்பது பரமாத்மா வைக் குறிக்கிறது. நம: என்பது உலகம் அவனுக்கு வணங்க வேண்டு மென்பதைக் குறிக்கும். எங்கும் நிறைந்த பொருளே நாரணன்.

ஆத்மா

அவன் (பர்மம்) ஆத்மா; அவனை அறிய வேண்டியது. (ஸ ஆத்மா; ஸ விஞ்ஞேய:) ஆத்மா ஓங்காரமே இயல் வடிவானது. மனிதனுள் இருப்பதும் சூரியனுள் இருப்பதும் ஒரு பொருளே, ஒரு ஆத்மா புருஷனே, தொடக்கத்தில் இருந்ததுஆத்மாவே. உன்னுள் உள்ள இந்த ஆத்மாவே எல்லாருள்ளமுமாகும். (ஏஷத் ஆத்மா ஸர்வாந்தர:) இதற்கு அன்னியமானதெல்லாம் மாறியழியும். இஃதன்றி நினைப்பு, புலனுணர்வில்லை. இதுவே நினைப்போன், பார்ப்பான், கவைப்பான், உணர்வான், உரைப்பான் எல்லாம். தட்டான் வெறும் தங்கக் கட்டியை உருக்கி வார்த்து, அழகான நுகையாகச் செய்வதுபோலவே, ஆத்மா பழைய உடலைச் சிதைத்து, அழகிய புத்துடலை ஆக்கி வசிக்கிறது.

அமரத்தன்மை

மைத்ரேயி: இந்தப் பூமியெல்லாம் செல்வத்தால் நிறைந்தால் (உலகளவு செல்வம் இருந்தால்) அதனால் அமரத்தன்மை பெற முடியுமா ?

யாக்குவல்கியர்: முடியாது; செல்வத்தால் அமரத் தன்மை வராது.

மைத்ரேயி: பிறகு செல்வம் எனக்கென்ன பயன் ? தாங்கள் அறிந்த அமர ஞானத்தைச் சொல்லுங்கள்.

யாக்குவல்கியர்: உட்காரு; சொல்லுகிறேன் கவனி; கணவனுக் குரியகாமத்தாலே கணவன் சிறப்பில்லை; ஆத்மா காமத்தாலேயே கணவன் அரியன். உயிர்களெல்லாம் அவ்வாறே சர்வ காமத்தா லன்றி ஆத்மா காமத்தாலேயே அரியனவாம்.

ஆத்மா னஸ்து காமாய ஸர்வம் ப்ரியம் புவதி ச

ஆத்மா தரிசனம், ஆத்மாவைப்பற்றிக் கேட்டல், ஆத்மா விக்ஞானம் இவற்றாலேயே எல்லாம் அறியலாகும்.

பிரம்ம ஞானி

உலகம் பிரம்ம மயம். பிரமத்தை அறிந்தவன் பிரமமாகிறான். (புரஹ்ம வேல புரஹ்மைவ புவதி) பிரம்ம ஞானி வீண்வாதாடான். அவன் தன்னுளே விளையாடு கிறான்; தன்னுள் மகிழ்ச்சி யடைந்தவனாகி (உலகிற்கு இதமான) காரியங்களைச் செய்கிறான். இவ்வாறு கடவுளுணர்வுடன் நற்செயலும் புரிவோனே பிரம்ம ஞானிகளுள் சிறந்தவன்.

ஆத்மா க்ரீட ஆத்மா ரஜி: க்ரியாவான்

ஏஷ புரஹ்மவிதாம் வரிஷ்ட: |

இத்தகைய ஆத்மா ஞானிகள் வணங்கத் தக்கவர்கள்; அவர்களை வணங்குவதால் நல்ல விருப்பங்கள் நிறைவேறும். பிரம்மஞானியே உயர்வடைகிறான்.

பரம்பொருளடைவு

பிரணவம் (ஓம்) வில், ஜீவாத்மா கணை; பிரம்மம் அதன் இலக்கு என்பர்; குறியுடன் அம்பு ஒன்றாவது போல் அதனுடன் தன்மயமாகுக.

வேதசாதனமும் உபநிஷத்து இரசகியமும்

**ப்ரணலோதனு: ஸரோஹ்யாத்மா
ப்ரஹ்ம தல்லக்ஷ்ய முச்யதே ச
அப்ரமத்தேன வேத்த்வயம்
ஸரவத் தந்மயோ டுவேத்**

ஞானப்பிரசாதத்தினாலேயே ஒருவன் விசுத்த மனமடைகிறான்; பிறகு தியானத்தால் அந்த நிஷ்களமான பிரமத்தை அடைகிறான்.

**ஞான ப்ரஸாதேன விஸுத்த ஸத்வ: ச
தவஸ்து தம்பஸ்யதே நிஷ்கலம் த்யாய மாந:**

சிருஷ்டி

சிலந்தியுள் ளிருந்து நூல் வருகிறது. மீண்டும் விழுங்கப்படுகிறது; மண்ணிலிருந்து பயிர் முளைக்கிறது; மனிதன் உடலில் மயிர் முளைக்கிறது; அதுபோல் அழிவற்ற பரம்பொருளினு்று இயல்பாக அகில உலகமும் உண்டாகிறது. தவத்தால் பிரம்மன் பரவுகிறான். தானே பலவாக வேண்டுமென்று பரமன் நினைத்தான். தவத்தால் அவ்வாறானான். ஆத்மாவின்னு ஆகாசம் போந்தது. அதன்னு தீ; அதன்னு நீர்; அதன்னு மண்; மண்ணின்னு பயிர்; அதன்னு அன்னம்; அன்னத்திலிருந்து புருஷன் அன்னம் பிரம்மம் என்றாக.

சொரூபம்

தூசி துடைத்ததும் கண்ணாடி தன்னியல்புடன் பிரகாசிக்கிறது; மனப்பாசந் துடைத்தத் தன் சொரூபத்தைக் கண்டதும், துயர் விலகிப்போகிறது, உண்மை விளங்குகிறது.

தியான யோகத்தால் தன்னை யறிந்தவன் பந்த நிவர்த்தி பெறுகிறான்.

பேச்சை அறிய விரும்பாதே; பேசுவோனை அறிக, (**ந வாகம் விஜிஞாஸீத்; வக்தாரம் வித்யாத்**) மணத்தை அறியற்க; முகப்பவனை அறிக. நிறத்தை அறியற்க; நிறங்காண்பவனை அறிக. தேகத்துள் தேகியை அறிக. உடலுள் உள்ளத்தானை அறிக. விளக்குச் சுடர் சிறிதேனும் பேரிருளைப் போக்குகிறது, சிறிது ஞானமும் மனவிருளைப் போக்கும். பிரம்மம், சத்தியம், ஞானம், அனந்தம்.....ஆனது; அது இதய குகையிலுள்ளது. அதை அடைந்தவன் எல்லா விருப்பங்களையும் அடைகிறான்.

ஹம்ஸ தியானம்

மலையத்தனை பாபமும் தியான யோகத்தால் விலகும்; வேறு வழியில்லை, ழுச்சு ஹம் என்று சென்று ஸ என்று நுழைகிறது; ஜீவன் எப்போதும் ஹம்ஸ (ஸோஹம்) என்று ஜபிக்கிறது. ஹம்ஸ - இதுவே பரமாத்ம ஸ்வரூபம்.

(**பரமாத்ம ஸ்வரூயோ ஹம்ஸ:**)

ஹம்ஸத்திற்கும் பிராணவத்திற்கும் வேற்றுமையில்லை.

ஹம்ஸ ப்ரணவ யோ ரபேத:

விறகில் தீபோல், எள்ளில் எண்ணெய்போல் ஹம்ஸாத்மா எங்கும் உள்ளது; அதை அறிந்தவன் இறவான்.

ஞானமே

ஞானமற்ற யோகம் முக்தி தராது; யோகமும் ஞானமும் சேர்ந்து முயன்றாலே முக்தி. (யோகம்-வழி; ஞானம்-இலட்சியம்) பிரம்மம் இருக்கிறது என்றறிவது பரோக்ஷ ஞானம்; நான் என்பதே பிரம்மம் என்றறிவதே ஸாக்ஷாத்காரமாகும்.

**அஸ்தி ப்ரஹ்மேதி சேத் வேத பரோக்ஷ ஞான மேவதத்
அஹம் ப்ரஹ்மேதி சேத் வேத ஸாக்ஷாத்கார:ஸ உச்யதே**

முத்தன்

ஸ்வதர்மத்தையும் விடுத்து, அகந்தை மமதை யற்றவனாய், பிரமத்தைச் சரண்புகுந்து, அதே தியானத்தால் நிர்விகல்ப ஸமாதிஸ்தனாகி, பரம சுத்தனாகி, தனது பிரம்ம சொரூப்பத்தில் உறுதிகொண்ட யதி, சுதந்தரனாக உலாவுகிறான், அவனே துறவி, முத்தன், யோகி, பரமஹம்ஸன், அவதூதன். அவனே வணங்கத் தக்கவன்.

உண்மைத் துறவி

தியானசித்தி பெற்ற ஞானத்துறவி அனைத் துயிர்களும் வாழ்க (ஸ்வஸ்தி ஸர்வஜ்வேப்ய:) என்கிறான்.

சூரியன் எல்லா இடத்திலுமுள்ள நீரையும் ஆவியாக இழுக்கிறது, தீ எதையும் உண்கிறது; பூரணயோகி விஷயங்களை அனுபவித்தாலும், புண்ய பாவங்களில் பற்றுறாமல் சதா சுத்தனா யிருக்கிறான். துறவி சுதுக்கம், இசை வசைகளான இருமைகளைப் பாராட்டாமல், சம சித்தனாயிருக்கிறான். அவன் உடலை ஒடுக்காமல், போதிய தூய ஊணுறக்கங்களால் பேணுகிறான். தன்னையறிந்தவனே தவயோகி. செல்வம், வயது, கல்விகளில் எவ்வளவு பெரியவரானாலும் ஞானயோகிகளின் தொண்டரே யாவார். பிரம்மஞானி சுத்த ஆனந்தன்; அவன் எதற்கும் அஞ்சுவதில்லை.

பிரமசாரி

பிரமசாரிகள் வருக ! பல திசைகளிலிருந்து என்பால் வருக; முறையாக வருக; புலனடக்கமும், மனவடக்கமும், அமைதியும் கொண்ட பிரமசாரிகள் வருக ! இந்த பிரமசாரிகளுக்கு நல்ல கல்வியளித்து, நான் மனிதருள் இசைபெறுக.

மெய் வழி

உண்மையே வெல்லும்; பொய்யன்று (ஸத்ய மேவஜயதே நாந்ருதம்) தெய்வத்தன்மை யடைவதற்கு உண்மையே வழி.

வேதக் கல்வியளித்த பிறகு ஆசாரியர் மாணவனுக்குக் கட்டளையிடுகிறார்:

உண்மை பேசு; அறஞ் செய்; படித்த வேதக் கலையை மறக்காமல் வளர்; ஆசாரியருக்குப் பிரியமான தட்சிணை தந்து இல்லறம் புகுந்து, மக்கட் பேறுடன் வாழ்; மக்கட்பேறு என்னும் இணைப்பை அறுக்காதே; உண்மை அறம், நலம், குலச் செழிப்பு, வேதம், இவற்றை அசட்டை செய்யாது வளர். மாதா, பிதா, குரு, அதிதி முதலியோரை தெய்வவிசுவாசத்துடன் வணங்கு. மாசற்ற செயல்களைச் செய்; இழிசெயலை மறுத்தொதுக்கு; நன்மை கடைப் பிடி; தீதை யொதுக்கு; வந்தவருக்கு முகமறிந்து மனமகிழ்ந்து வேண்டாமட்டும் உணவளி; அதற்கு வேண்டிய அன்னத்தை, பொருளை, உழைத்துச் சம்பாதித்துச் சேர்.

சுத்தம்

ஆசார சுத்தத்தால் புத்தி சுத்தமாகிறது. சுத்த புத்தியால் நல்ல ஞாபக சக்தி யுண்டாகிறது. தான் சுத்தான்மா என்றெப்போதும் நினைப்பதால், இடரான முடிச்சுகளெல்லாம் அறுகின்றன.